

CINKE*fészek*
Antológia 4.

CINKE*fészek*
Antológia 4.

PÉCS-BARANYAI ORIGÓ-HÁZ EGYESÜLET
PÉCS, 2011

A művészet bennünk lakik. Minden alkotóban, minden közösségben megtalálható ez a kincs. Köszönjük alkotóinknak, olvasóinknak ezt a páratlan ajándékot!

*Pécs-Baranyai Origó-Ház
Egyesület*

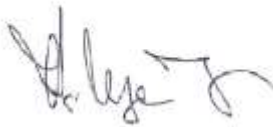
Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület
&
Civilek Nevezetes Kulturális Eseményei



Előszó

Hosszú karaván indul útjára ezzel a könyvvvel. Értékes portékája az irodalom, verseivel, prózáival. Legszebb drágaköve: a képzőművészet minden formája. Az alkotások, mint homokszemek: lágyan tapadnak egymáshoz, hogy az olvasó kedvére markolhassa fel kincsét. A karcsú sírokkó szétszórja aranyát, így mindenkihez eljut ebből a csodából, hogy építőeleme legyen gondolatának, vágyainak, behálózva e Glóbusz minden szegletét.

Pécs, 2011. november 12.



Kis Varga István
elnök
Pécs-Baranyai Origó-Ház
Egyesület



Bartalovics Zoltán
művészeti vezető
CINKE

ANTAL ADRIENN

VÖRÖS RÓZSÁK

Legelső nyaramhoz gyakran visszatérek,
házfalon felfutó rózsákat idézek,
szűkmarkú idő sem szeghet nekem gátat,
emlékem sebesen, kortalanul járhat.

Egy pillanat kell csak, máris célba érek,
nagy szülői házhoz, örök menedékhez,
karon ülő vagyok, mama tart ölében,
előre mutatva arra kér, hogy nézzem.

Nem tudhattam akkor, mi az, amit látok,
nem ismertem addig semmilyen virágot,
nem tudtam, hogy a színeket elnevezték,
sem azt, hogy minden színt befednek az esték.

Meghatottan néztem, ámulva csodáltam,
minden gyönyörűség ott volt e virágban,
kis szívem kalapált, a lelkem ujjongott,
sosem láttam ennél lenyűgözőbb dolgot.

Még közelebb menni, maradni akartam,
magamhoz ölelni mindazt, amit kaptam,
de nem lehetett, mert a tövisek szúrnak,
mama féltett attól, hogy közjük nyúljak.

Ötvenhárom nyarat azóta megéltem,
mégis ez maradt a legszebb emlékképem,
a vörös rózsát talán ezért imádom,
s lehunyom szemem, ha szeretetre vágyom.

2011. 09. 02.

CSERMELY

Mintha egy pók figyelne a dombok közül,
s vékony lábai lennének az utak,
testében folydogál egyetlen érként,
falu közepén, a kis, Csernely-patak.

Magasba nyúlnak a páraszakadékok,
mélázva nyújtózkodnak a völgy fölött,
bükkfák és fenyők susogva dúdolnak,
bent fakopács kopog a tölgyek között.

A Betyár-kúthoz már ritkán téved ember,
régmúlt időkben Vidróczki ott pihent,
öregék olykor még arról mesélnek,
a Sturmman-kastélyba vacsorázni ment.

A csevice helyét most bokrok takarják,
vize elszökött, ahogyan az évek,
nincs már forrás, melyből fehér ló ivott,
csak legenda maradt, s falusi vének.

Eltűnt a bánya, helyén szemétdomb ásít,
az akácos nyáron még illattal üzen,
olyan szép most is, amikor virágzik
vagy hópihék ülnek az ágain el.

Csak néhányan tudják, hol is volt a lőtér,
és útközben édes szamóca terem,
hogy a gólyák tavasszal visszaszállnak,
s őzek futnak át este a réteken.

Kevesebb az ember, kivágják a fákat,
az Uhu is távolabbra költözött,
de ez a helység trónol templomával
szívem közepén, a legszebbek között.

2009. 12. 04.

ÍGY ADNÁM NEKED

Feltöröm a csendet,
ahogy anyám törte a diót,
ha sütni készült valami jót,
amikor haza várt.
Így adnám neked a szerelmet.

Morzsolom a csendet,
ahogy nagymamám az olvasót,
ha látott szívből kérni valót,
mit csak Isten adhat.
Így adnám neked a szerelmet.

Simítom a csendet,
ahogy takarót az ágyamon,
hová ölelni vár két karom,
mint a Nap a hajnalt.
Így adnám neked a szerelmet.

Ringatom a csendet,
ahogy szülőanya gyermekét,
hogy ölében hunyja le szemét,
míg álomba merül.
Így adnám neked a szerelmet.

Figyelem a csendet,
ahogy őr a kései lépteket,
ha várja még akit beereszt,
mert egyszer hazaér.
Így adnám neked a szerelmet.

2010. 01. 20.

SZÓLJ HÁT VÉGRE!

Régi kedvesem hangját felidézem,
az alkonyat oly némán folyt körül,
szavai csobbanását most is érzem,
miként lüktető szívembe merül.

Orgona zúg fel üres templomomban,
billentyűin játszik mély sóhajom,
egy galamb reszket kint az ablakomban,
de bent hidegebb van, inkább hagyom.

Beszélj hozzám, hogy minden gyertya égjen,
nézd legalább ezt a szép madarat,
ha nem szeretsz is, engedd, hogy ő éljen,

megcsendüljön ajkadtól minden harang.
Szólj hát végre, mentsd meg ezt az egyet,
ha több mondandód már nem is maradt.

2010. 02. 01.

ABLAKOMBÓL NÉZEM A TELET

Ablakomból nézem a telet,
szemben erőmű füstöt ereget,
úgy úszik bele a szürkeségbe,
ahogy gondolat a feledésbe.

Hópihék kavargva szállnak,
kezét mintha ráznák a szitásnak,
székemből már fel kellene állni,
lassan a kéményeket sem látni.

Istenem, most úgy haza mennék,
csalogat sok gyermekkori emlék,
de jó lenne kimenni a dombra,
onnan nézni hókendős falumra.

Csodálnám a fehérlő tájat,
menyasszonynak öltözködött fákat,
jó volna a cinkéket meglesni,
vagy mezőn szarvas nyomot keresni.

Szobámból nézem csak a telet,
varjak szállnak el a remiz felett,
közben kigyúltak az est fényei,
s aludni térnek a múlt képei.

2010. 01. 31.

MESÉT LEHEL AZ ŐSZ

Az őszt lopva lehelt csókot a tájra,
mint kislány az ablaküvegére,
hogy otthagyja nyomát pirosuló szája,
és hajába simítson új szerelme.

A hegygerincen még zöld a fa ága,
később öltözik bronzsínűbe,
vár még, ahogy türelmes asszony vágya,
mikor szülöttjének kell mesélnie.

Fűszálakon már tücskök nem zenélnek,
s dombok mögül később kél a Nap,
de lombokon aranyló fények égnek.

A levelek mind kosztümöt cserélnek,
majd ledobják magukról megunt
rongyukat, kapuja elé a télnek.

2009. 09. 26.

BABOSNÉ NAGY ZSUZSANNA

REGGEL

Ólomlábú reggel kopog,
redőnyöm veri a hajnal.
Minden vágyam feléd sodor,
édes, könnyű gondolattal.

Ólomlábú reggel motoz,
üvegen átszűr' a kékség.
Sóhajfátylam köréd fonom,
megszűnik bennem a kétség.

Ólomlábú reggel motoz,
fénymázzal bevon itt mindent.
Szíved gyolcsa ronggyá kopott,
Engedd, szeresselek híven!

Ólomlábú reggel kopog,
magamra zárom a mennyet.
S ha álmomban kezéd fogom,
mellemen szuszogjál csendben.

KETTEN

Ringó, lüktető ölemnek hevét átadom most Néked.
Kéjed után simítom hajad, s féltőn óvom élted.
Szemem, lehunyva is csak mosolygós állgödröd látja,
ernyedő testem örökkön csóкод legszebb virága.

Nem tellek el Benned. Te is értem égsz.
Az idő, ahogy halad, már semmitől se félsz.
Nagy szók sem kellenek, elég lelkedbe nézzek,
s legfőbb vágyam a távolból követni Téged.

IMÁDLAK

Ha majd egyszer ODAÉREK,
Megbocsájtva minden vétket...
Mi létembe ködöt kavart,
Ejtett szót, mi lelkembe mart.

Nem büntetlek, tudom, érzed.
Legyen könnyű minden lépted!
Vágyamat majd szellők hozzák,
Lelked tükrét megfodrozzák...

Ha megszakad lélegzetem,
Apró bűnöd sem lesz velem.
Könnyű leszek... puha, bársony,
IMÁDLAK egy más világon!

ÉKESSÉGEM

Igazgyöngyöt találtam,
habár nem is halásztam.
Felfűztem csak magamnak.

Igaz, gyöngy a nevetésed,
selyemfényű melegséged.
Simogató gyengédséged.

Gondolatod szabadsága,
kristályoknak tisztasága.
Két(k) szemed csillogása.

Sóhajodnak apró ránca,
büszkeségem netovábbja.
Vágyaimnak örömtánca.

Ölelésed forró násza,
titkos álmom sóvárgása.
Gyönyörpatak csobogása.

Ékszer minden mosolyod,
mit kalárisként hordozok.
Szívemben van otthonod!

Nálad létem pusztá volta,
kétségemet gúzsba fonta.
Feloldódom két karodban.

Igazgyöngyöt találtam,
habár nem is halásztam....
Összefűz aranyzálam.

2011.05.27.

BAKKNÉ SZENTESI CSILLA

AZ ÉN APÁM

...ha rossz motorját bütykölte ott hátul,
a szerszámosnál, az udvar végiben,
gyufát gyújtott kezében az este,
míg a benzingőzből szívott rendesen.
Nem szégyellte, hogy olcsó az inge,
s a tenyere idővel megkérgesedett,
az elméjét is csak maga fényezte,
nem kapott a nincsből egyebet.
Az Ember volt az én gyerek fejemben,
ki szellemétől volt olyan magas,
ki nem hátrált meg szótól, sem a tettől,
ettől lett nekem hatalmasabb.
Apa volt, mit megírtak már sokszor,
bátor, harcos, a nagybetűs erő,
a tudás, mit nem lehet elvenni,
hát nem is tudták legyőzni őt.
A szívében lapultam mindvégig,
míg engedte az ég, s a fájdalom,
mára egy szó maradt ő örök időkig:
őrangyalom.

EMLÉKFÁTYLAM

Ma gyöngyházfényű felhőket
ölelt magához az ég,
halk dobbanások íve alatt
az éj sóhajokba rezdült.

Kagylókba zárt zsongás
ringatta tenger fodros álmait,
izzó öledben a Hold ezüstje
félszegen megenyhült.

Majd két parányi csillag
lopózott pilláid mögé,
s csillantak áttetszőn,
mint harmat,
mi a virág szirmán védtelenül
adja át magát a felkelő,
vöröslő Napnak.

Mire érintésed mellettem elszenderedik,
a horizontot már bíborszínnel csókolja a hajnal,
de bennem olthatatlanul tovább bizsereg,
és féltve őrzöm ezt az éjszakát magamnak.

Ma gyöngyházfényű felhőket
ölelt magához az ég,
s én egy pillanatig elhittem:
karjaimban szunnyad a világmindenség,
és holnap is velem leszel, kincsem.

..nem csak a szívemben pihensz
emlékfátylam alatt magadnak...

NAGYAPÁM ESTELENTÉ

...a papírt bal kezébe fogta,
jobbal friss vágott dohánnyal
gondosan egy sorba beszórta,
sodorta szikkadt ujjai között,
s nyelve hegyével szállba
tapasztotta mielőtt
komótosan rágyújtott.

Nem sietett. Élvezte
minden percét.
Ahogy tüdőre leszívta
készített még egy párat,
a dózniba csinos
sorba rakta mint a bálákat
kinn az udvarán.

A füstbe fulladt lámpafénynél
bíborban csillant meg a pohár.
Fejét könnyöklőn tenyerében hagyta
pihenni, míg gondolata messze járt.

Kismargitom a keszkenőt
homlokába húzva
csak úgy magának dünnyögte,
nem is apjukomnak mondta:
nagy már nekünk a ház, a határ,
a jószágot ellátni is egyre jobban fáj.
A dinnyefődet el kellene adni,
a disznókért sem éri meg az ár!
De akkor miből lesz
a gyerekeknek ajándék, kabát?

Kismargitom ne duruzsolj már!

Kézfejről feje az asztalra csuklott.
Kevéske bor helyett dolgoktól kopott
életét álmodta tovább.

Néhány órára feledte
a mindennapok szürke nyomorát,
míg kismargitom szokott mozdulattal
a stelázsira visszatette a pohárt.

ELENGEDTELEK

szeretem ahogy visszanézel

..ma ablakomból szemem kémlel
álomutakról integetsz

pille könnyen él homokban
lépésnyi a "még" nyomodban
vajon meghagyja-e a holnap

rettegtem mindig
elszállsz messze
madarakkal fellegekbe

átkozom majd hogy távozol

fájt előre
a biztos-vége
utánad megyek a semmi-végre

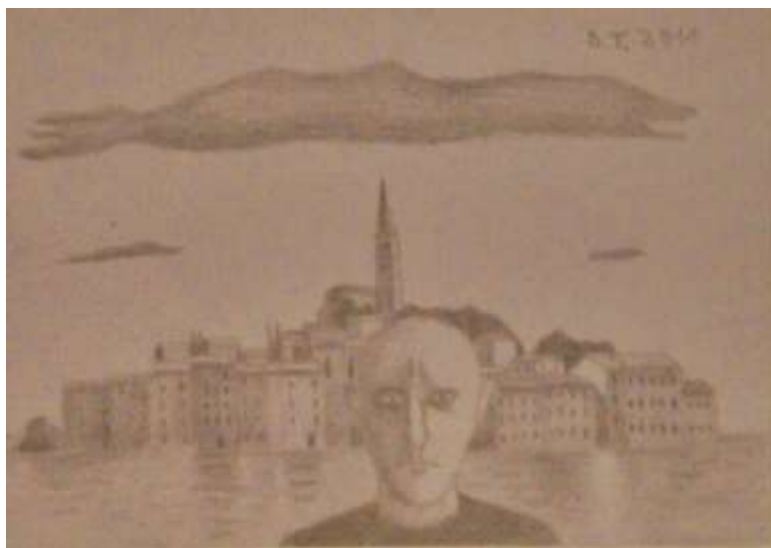
hát szállj csak Édes messzire

szárnyad leszek egyszer én is
a megbocsájtó messzeségig
kísérlek Anyám

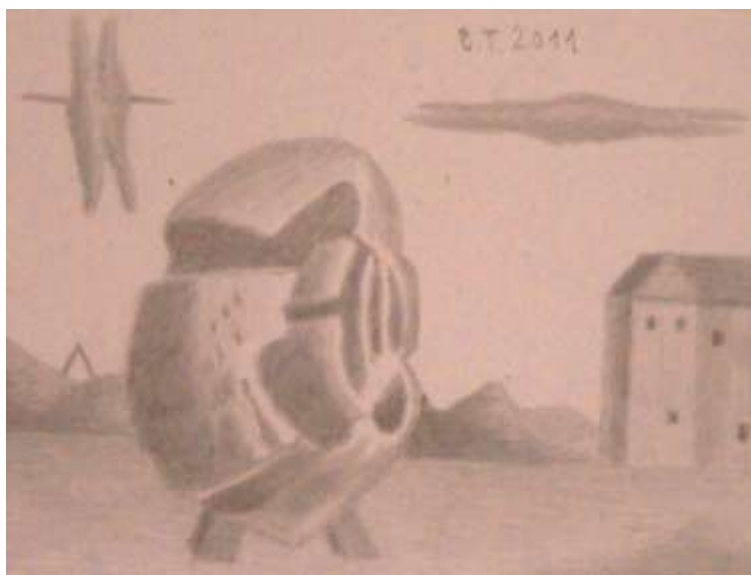
BARCSAI TIBOR













BÁRDOSNÉ TÓTH LÍDIA

A REPÜLŐ FALEVÉL

Reggelimet kortyolgatva
Kinéztem az ablakon,
Elhalt falevelek voltak
Szétszórva az utakon.

Hirtelen egy szellő támadt,
És felkapdosta őket,
Míntha élet töltené meg
A halottan fekvőket.

De ahogy a szellő jött, úgy
Hamar el is távozott,
Pár pillanat, s a téli táj
Már merevvé változott.

Hova tűnt az élet, melyben
Halott levél is repült?!
Táncolt, forgott, – s most mivé lett?!
Mozdulatlan elterült...

Várjunk csak! Ez tévedés!
A halott nem lesz élővé
Attól, hogy egy szellő fogja,
S felkapja a fák közé.

Sőt még az sem számít, hogy így
Milyen magasra jutott,
Mert a szél egyszer csak elül...
Ez egy tény. És köztudott! –

Hányan vannak köztünk holtak,
Kik látszatra repülnek,
Mert egy jó szelet kifogtak,
S pár év... s újra leülnek.

Ha érzed, belül halott vagy,
Istenhez fordulj vele,
Mert Ő élővé tesz, s szárnyalsz,
Ha felkap az Ő Szele!

MINDEN ÉLET TŐLE JÓ!

Csodálatos a természet! –
Sok gondolatot is ébreszt,
S meglátom, mennyi csoda vesz körül,
Ha kinézek a gondjaim mögül...

Van a dolgoknak menetrendje,
- Az évszakoknak is sorrendje, –
S Isten nemcsak Alkotója,
De örök irányítója.

Vezényli ma is a szimfóniát,
Hol a természet tudja szólamát,
És az ember is beavatkozhat,
- Bár ezzel még bajt is okozhat...

Sok törvényszerűség is van itt,
Melynek alapja nem a hit,
S nem is a lélek belső csendje,
Hanem Isten örökkévaló rendje.

Csak nézd! Éled egy kopasz ág,
S nyílik rajta a sok virág,
S kizöldül minden a tél után,
S ámulsz a madarak kórusán...

S ha figyelsz, érted az énekük,
- S felvidul a szíved is velük: –
"Isten rólunk gondot visell!..." –
A sok kismadár így csivitel.

S a növény, – ha gyökere földben marad, –
Hoz gyümölcsöt, szinte pár nap alatt...
Ugye, mennyivel gazdagabb vagy,
Ha észreveszed: Teremtőd nagy!

Minden élet csak Tőle jó! -
S Őt nem fárasztja a múlt idő!
Mert örökkévaló, szent, dicső,
Ki volt, ki van, s ki eljövendő!

A MEGSZOKÁS HATALMA

Kisfiam kicsit selypített
Mikor beszélni kezdett,
Volt egy néhány mássalhangzó,
Amely helyett mást ejtett.

„Bonat” volt a vonat, és az
„F” helyett meg „p”-t mondott. –
**Gyakoroltunk minden nap, nem
Okozott ez sok gondot.**

Találtam egy jó kis könyvet:
„Mondd ki szépen!” a címe,
Játékosan tanított, és
Megnyerő volt a színe.

Leírta, hogyan formáljuk
Eme zöngés hangokat,
S vicces is volt, míg tanultunk
Nevettünk jó nagyokat.

Egyik alkalommal kértem:
„Mondjad szépen: fekete!”
Tisztán mondta, megdicsértem,
S ezt Ő örömmel vette.

„Most mondjad, hogy farkas!” – kértem,
S azt is szépen kimondta,
- De egy gyermek előbb kérdez,
Mielőtt gondolkodna. –

„Anucika! Mé peketé
A pakac?” – csodálkozott.
S fel sem tűnt, hogy e szavakkal
Korábban megbirkózott.

Elmosolyodtam és most nem
Okítását folytattam,
Hanem magam elszégyellve
Fejét megsimogattam.

...Hányszor van, hogy én is tudom,
Mit hogyan kell mondanom,
Mégis megszokásból szólok,
Mielőtt gondolkodom...

S leguggoltam kisfiamhoz,
S mondtam: „Én is hibázok,
Pedig tudom, hogy lenne jól,
Mégse mindig vigyázok...”

S láttam tiszta szemében, most
Tekintélyem nem csökkent. –
S forrón megölelve egymást
Szívembe hála szökkent.

BARTALOVICS ZOLTÁN

A SZIVÁRVÁNY HÍDJA

Találgom, vajon miféle fény,
mely ott villan szemednek tengerén?
Miféle áttetsző medúza raj,
amely öblösen Nap felé hadar?

Megmozgatva az alsó vizeket,
hogy bő planktonok keringőzzenek,
és éhes bálnák szájukat tátva
mutogassák fejük a világra?

Miféle spektrum a sós könnyedben,
mely párolog arcodon, melegben,
hogy desztilláljon a Nap harmatot
s minden levélkén vétke ott ragyog,

ahogy a bogár iszik belőle
s tőle erősen halad előre,
míg szárnyát fürösztí bánatodban
csak hogy gond nélkül alhass nyugodtan?

És miféle szelídség a szónak,
mely engesztelve majd hozzám szólhat,
mikor vadak dübörögnek bennem,
s virágok patájuktól temetten

szemedben hulló színekre esve
könnyeket csalhassanak egekre?
Mitől rájövök mi ez a stigma?..
- Lelkednek csodás, szivárvány hídja!

SZERETNÉM

Szeretném, ha fű lehetnék.
Rajtam topogna a lábad.
És ha messzi útra mennél,
én még hajlanék utánad.

Szeretném, ha vessző lennék.
Erős törzssé nőnék nálad.
Földre rogyó ágaimról
almák utánad nyúlnának.

Szeretnék én alma lenni.
Feléd barnulna a száram.
S mert éhesnek nem jó lenni,
arcodon a pírt formáljam.

Szeretnék a szárnyad lenni.
Megmutatnám a világot.
És amikor nem lát senki,
dallal csak reád vigyázok.

Szeretnék a dalod lenni.
Lelkednek legszebb zenéje.
És amikor nem bánt semmi,
táncba hívhatnálak érte.

Szeretném, ha tükröd lennék.
Bennem vehesd magad észre.
Szemed bogarába lépnek.
Nagyon szeretnék érte.

KÉT VILÁG KÖZT

Piros arcodon rózsaszín világ.
Búza hajadban a sárga virág.
Fogad fehérje, mint ékkő csillan.
Okos értelmed szavakban villan.

Szemed kékje, egem lagúnája.
Lelked könnyű tollú galamb szárnya.
Szürke nappalom szivárvány fénye.
Fekete éjszakám holdas léte.

Két világ közt a küszöbön állok,
hívnak a fények. Csalnak az álmok.
Mögöttem eltiport, fakult képek.
Előttem soha nem szűnő vétkek.

Vándorbotom az égi csillagok.
Fülemben már elülnek a dalok.
Semmit sem ígérek, nem is várok.
Ezen az úton egyedül járok.

De piros arc, s egy rózsaszín világ,
magányom szárán a sárga virág,
mint vágyaknak búzája, örökzöld rét!
Úgy gyűlnek emlék morzsáim köréd.

SZILLOGIZMUS

Hát itt vagy újra?!

Halk rituáléknak szentelem énem, csak hogy magamhoz imádkozzalak. Kövek körében esőt szít a természet, s én forgok tengelye körül. Nem is eső, nem is vihar, csak harmatköd üli szívem ilyenkor, amikor nálad időzöm. Mert szürkeségem csorgásában a legszebb fényesség vagy.

Hangoddal hallok a dalokat, s a szelek kántálása felerősíti a tenger zúgását. Valami távoli sziget, valami földfoszlány indult épp homokot mosni a vízhez, hogy ünneplő-fehérben láthasd a bennem lévő partokat. Néha gályák eveznek a világnak, de nem tér vissza egy se. Elnyeli az ár szorgos kezüket. Ágyúit nem sütötte el senki, s a hullámsírban domborodó hajófenékről lassan elhalnak a segélykérő jelek...

Magam vagyok...

Nincs oltalom, nincs menedék ezen a tengeren. Nem világlanak tornyai. Azok besüppednek, s csak mélyemben adhat glóriafényt az árvaság...

Emlékszel? Rós hasána volt, s e két napban lángokat láttunk a szikláról. Vétkeink is velük égtek s mégis, bűnbe kíváncztunk minden percében ennek az ősznek. **Mély harangok öble visszhangzott, kis felhők** ütköztek, csak mert félték s permetként ért földet a sok színű avar.

Akkor még nem tudtuk, hogy a természet eme rekviemje értük, miattunk sírja bánatát.

Mint John Constable: Dedham völgyén, úgy kanyargott köztünk a folyó. És szemem ecsetje a tiltott partra, Maria Bicknell képében festette hiány-alakod. Mert szétszedett minket is az ősz. Csőszén elrebbent a vajúdo varázslat, s most üres kezekkel lógotam a naptár hulló lapjait.

Így, várakozásomban, egyedül, neved sebzi számat, s bölcs premiszszákból rakom össze hús-vér halhatatlanságot...

FARKASOK KÖZÖTT

Mi lesz velem, ha szélbe kiáltom
szerelmem titkos, sebtépte hevét?
S ki lát: Éles-vicsorgó fogakkal,
hagyom: könnyű prédaként marjon szét.

Járom az erdőt sánta nyomokkal
fennakadt emlékillatod űzöm.
S ha leesik egy, pihés-**halottan**,
klárisaiban szívemre fűzöm.

Szalag van hajadban, lobogsz bennem,
kezeddél simítgatod az ágat.
Én, a nyers vad, Emberként szeretlek
s vágyaimban él, hogy melléd álljak.

Semmi az élet nélküled immár,
hiszen eddig sem tartottam sokra.
Ordasok között követ egy szempár
sorsomat remélem tőle jobbra.

...Pokolban lángot zabál az ördög.
A mennyben hideg csillagok hullnak.
Vacokba törnek bele a körmök,
mert nincs vár, ami helyette jutna.

...Szűkül a vad a bércre kiállva
teli torokkal üvölt a Holdra.
S míg védtelen járja nászi táncát,
egy szomjúzó vadász sebzi holtra.

TÉLUTÓ

Olyan furcsán ért véget a tél.
Lassan, észrevehetetlenül
siklott tavaszról át a nyárba,
s én még mindig nagykabátban,
kissé lezserül gombolkodva
dideregtem gondolataimba zárva.

Csak a táj volt oly ismerős.
S ahol eddig zsidongásra várva
tépett gallyak kopár szele fűjt,
ott puffanó zöld koronák közt,
illegétvén a lány levelet
figyeltem, ahogy zubogott a kút.

Mit messzi, távozó ködöd szobra
belefagyva a levegőbe,
őrt állva faragta jégbe magad.
Most páráként illansz – Te elfáradt fény
csámpás lustasággal egy más világra!..
S én habos vízbe élesztem arcomat.

AZ UTCA

Az utca, ahol járok,
alvónak; szíve – álma.
Halk csoszogással krárog
a lélek vándorlása.

Járdaköve: párnája
sok zuhant, halott fénynek.
Sárfolyó-bekötő a
tenger-virágos térnek.

Lobogó fája odvas:
pondrónak bölcső-háza.
Lombfedele: mennyezet
e szűk-csonka Hazára.

Városrész-ajándékom
málló falaim mocska.
Rokkantaknak kordélyon
hagyott kis, málha-**lomha**.

Ravatalom: tetszhalott
angyal-koporsóm szobra,
de szívemben hordozom,
ahogy engem az utca.

KÖDBE VESZVE

Baktatóra fogtam már dalom.
A régi ének futáshangja
elcsuklik torkomon.
Bár visszhangja siklik dombokon
félénk, nem szorgos, mint a hangya.

Bábja barna, fekélyes kelés.
Engem már nyughatatlansága.
Értelme tévedés,
volt nedvek birtokában kevés,
mára számat nyálja tisztára.

Pedig hűlt csókja: - minden kotta!
Bolygók koccannak össze bennük.
Pernyetűz, halomra
dobált rozogaének lomha,
angyalsikoly kísér felettük.

Szebb hangokkal kélt világra föl
hörgőn, amikor megszületett.
Az Úr csípett fülön:
anyám kedvesen vitt a ködön
mondta, jó, hogy sír ez a gyerek.

Nyállal köptem méhe sós ízét,
hogymagamra találjak végre,
de elveszett hitén
bolyongott, hurcolt, lázzal kimért
jóssággal gonoszságtól féltve.

Az elszakadás munkát adott
s lírát, dobogó szívveréssel,
füvet borzongató
dalával, kertemben hallgató
öngyilkos madárseregéllyel.

A szerelem is úgy ért utol,
mint Renoir isteni ujjai:
arcképcsarnokokon
fürdőzők, nyitott blúzok, aktok!
óh, hogy érint'ném ma is újra.

Verseim, már hűlt betűhalmaz:
suttogva didergő sóhajok.
Tőlük nyugton alhatsz,
hisz' ahogy köd szítal a parkban;
szétterülnek akkor a bajok.

S ha álmodat egy kósza lélek
messzi szféra-zenéje lengi,
a Föld, ahogy éled,
zsúfolódik a csönd. S én téged
hívlak, de nincs mögöttem senki.

NE FÉLJ

Miattam ne félj... A születés: - halál.
Kis csíraburokban vérszívó madár
a holnap, a ma csőrében zokogva
bomlik el a múlt szürkebarka ága,

s a részegítő repülés hullt spóra
világa majd újabb könnyeket fakaszt.
Évszakok az ég alatt összeérnek.
Kozmikus végtelen ideleln minden,

a béke langyos pocsolóyából fakad.
Szirup ízzel, hanyatt fekvé még hallak:
- *Gyere, ne félj, nézd, az én szárnyam erős!*

S most humuszként benő a tejnedves gyom,
hajadból milliónyi gyökeret fon
a hús alkony, ahogy várom az esőt.

IN MEMORIAM

Repülni vágytál februári égen,
zúgott körötted sok, megannyi madár.
Felhőket űzve, karcsú lebegéssel,
dér- hűtötte homlokkal jött a Halál.

Megragadta karod, dobált csak egyre,
túrted ráncában néma tátogását.
Mint könnyű levelet, taszított feljebb,
rőzsetűzlázadtól lobbantva máglyát.

Pernye az ég alja nélküled immár,
hulló képeidbe belekap a szél.
Családod, barátok mind mond'nak imát
s arcod, a fotókról a szívükig ér.

Lelked, (ha úgy van) köztük marad úgyis,
szálljon bennük tovább az a kékmadár.
Szárnyainak suhogása míg fúj itt
békés türelemmel,.. - ó, már alhatnál.

Hát menj utadra, menj, itt marad a bú.
Világűrön túl talán semmi sincsen.
De míg megleled azt az égi kaput,
addig csendesen, ágyat bont az Isten.

CS. HORVÁTH ILONA

SZONETT LÁNYOM 34. SZÜLINAPJÁRA

Kísértet növekvő hangtalan bánatom,
míg sorsod gyepelőjét kezedbe nem vonom.
Helyetted immár, hogy miért nem álmodom?
- Egy évvel átléptél a krisztusi koron.

S életünknek korinthuszi oszlopán,
mint mives szép díszítő akantuszlevél,
néhai földműves Apám hagyatékán
majdan neveddel szárad a végző pecsét.

De ha nem tördeli a bandzsító reményt
a gyorsan múló idő-, hidat feszíthet-
még az unokám is megszülethet!

Most elengedlek. A nappalok csendesek.
Éjszakánként árnyak keresnek- **Nevetnek.**
-Én meg Téged harmincnégy éve Szeretlek.

VESZTESÉG

Fekete ruhára
gombokat varrt a
fájdalom.

A bánat rózsái
tövissel nyíltak
arcodon.

Üres beszéd benned
a szó elárvult
hangodon.

Az érintés, hiány
ölelésre szánt
karodon.

A mindene voltál,
s mivé lettél most?
-Elhagyott.

Meleg szemeidben
hirtelen kihunyt
csillagok.

Könnyeid-, hisz látom,
fekete gyöngysor
gyászruhádon...

D. NAGY LÁSZLÓ *(Pécs)*

FEL NEM VETT ÖRÖKSÉG

Mostohám, a bolond múlt
hála nemrég, hogy kimúlt.
Örökségül, mit hagyott? –
Kétséget s bús holnapot,
nyűtt ruhát, lyukas zsebet,
s bekötetlen nyílt sebet.

Nem vagyok én esztelen,
hogy rongyaid felvegyem!
Ha nem lesz, mit felvegyek,
inkább meztelen legyek!
Rongyod inkább ledobom,
és a sárba taposom!

Temetődbe nem járok,
feltámadást sem várok!
Meghaltál, hát meghaltál,
– eleget sanyargattál! –
Mostantól szabad vagyok,
s azt teszem, mit akarok!

Megváltónkra hallgatok,
Tőle mindent megkapok:
gyógyírt – Ő ad sebemre,
Új ruhát személyemre,
Hitet ad és friss Erőt,
fest elém színes Jövőt,

Bölcsességét rám nyitja,
s életem Gazdagítja.
És én ezért, mit adok? –
Mában lelkes holnapot,
Neki mindent megteszek,
hisz Öröm, hogy Élhetek!

KÉSEI VIRÁG
AZ ÖRÖK TAVASZBAN

(Zsuzsinak)

Ott, hol a szívem virágoskertje
illatsodáit Mennynek szenteli,
ott, hol folyóim száradó medre
tavaszi árral újból van teli.

Ott, hol az Éden örökzöld fáin
szélzenész játszik újabb dallamot,
ott, hol az ember soha nem Káin,
s Ábeli lélek teremtet holnapot.

Kései virág ott nyílt ki nemrég,
bársonyos szirma - csókok zápora,
s ami volt eddig sok kínos emlék,
köpenyről ázó hosszú út pora.

Megkéssett virág örök tavaszban,
tündöklő mámor sárgászöld tövön,
Szerelem nyílt ki e példás alakban,
s lett, ha késve is, boldogság, öröm.

Pécs, 2008. 05. 20.

LÁZÁR A KAPU ELŐTT

(Lukács 16, 19–31)

Volt egy gazdag ember, ki bíbor-patyolatban,
fényes lakomákat tartott az udvarban.

S volt egy koldus – Lázár, kapuba kivetve,
folyton alamizsnát esdve, kéregetve.
Szeretett volna ő legalább jóllakni,
asztalról lehulló hulladékból kapni,
de csak kóbor kutyák nyalogatták le kint
talpig fekélyes nyomoráról a kint.

Egyszer eme koldus meghalt, és a lelkét
angyalok Ábrahám kebelére vitték.

Majd pokolra jutva a gazdag is elhunyt,
s látta Lázárt, amint Atyja kebléhez bújt.
Kiáltott: – Ábrahám, könyörülj meg rajtam!
Engedd ide Lázárt, hogy vízbe mártott ujjá,
hűsítse legalább nyelvem és az ajkam,
hogy ne égjen ilyen forrón kínzó lángban!

Ábrahám részéről ez volt a felelet:

– emlékezz fiam, te javaid elvetted!

Így most, míg te gyötrődsz, ő vigasztaltatik,
mert nem orvosolta senki a bajait.

S nagy közbevettetés van mindenek felett,
miköztünk és ott lenn tiközöttetek.

Így onnan átjönni vagy átmenni innen
sehogyan nem lehet, bizony semmiképpen.

Mondja pedig amaz: – kérlek téged Atyám,
bocsásd el őt apám házához legalább,
mert van őt testvérem s bizonyosságuk legyen,
nehogy itt végezzék e gyötrelmes helyen!
– Hiszen van Mózesük! – válaszolt Ábrahám –
s vannak prófétáik, azokat hallgassák!
Majd amaz így szólt: – jó szóból nem értnek,
de halott megy vissza, attól majd megtérnek!

Válaszolt Ábrahám beszédét lezárva:
– 'ki Mózesre nem hallgat, sem a prófétákra,
azt az sem győzi meg – fiam meglássad –
ha halottak közül valaki feltámad!

AZ ÉRTELEMHEZ (Akrosztichon)

Ébredj Életre Emberi Értelem!
Repedj meg tojáshéj káprázón, fényesen!
Tokosodott titkok porladjatok széjjel,
Elég volt az éjből éljünk végre Fénnyel!
Legyen éltünk teljes, érjen össze szívünk,
Eleven tettvággyal légy élővé hitünk!
Megváltott Emberként, hogy élhessük Istent,
úr és szolga együtt, öltson bennünk testet!

AZ ÁTOKRÓL (akrosztichon)

Áthághatatlan nagy árok.
Teljesség az Igazságban, s az „én”
Odaát van, a
Kongóan üres magányban.

NEKEM SÍREMLÉKET NE ÁLLÍTSON SENKI

Valóban, ha él – hitében az ember,
Akkor minden napja teljes megújulás,
És élő halott – az, aki nem mer,
Vállalni egy újabb élő változást!

Tegnapok képén nincs rajt' a gyermek,
Mely, a szülőktől mára megszületett,
Teste hasonló, de a lelke már nem,
Eredő bűn benne eltöröltetett.

És az a felnőtt, ki ma még földi,
De holnap az éggel eggyé születik,
Művész sem képes freskóba mázolni,
Új lénye mily' lesz, amint átváltozik.

Halott az, ki biztos tudja mi lesz holnap,
Hiszen csak mi nem él, az nem változik,
S bolond, aki múltat magasztalja jónak,
Mert annak még jobb sosem adatik.

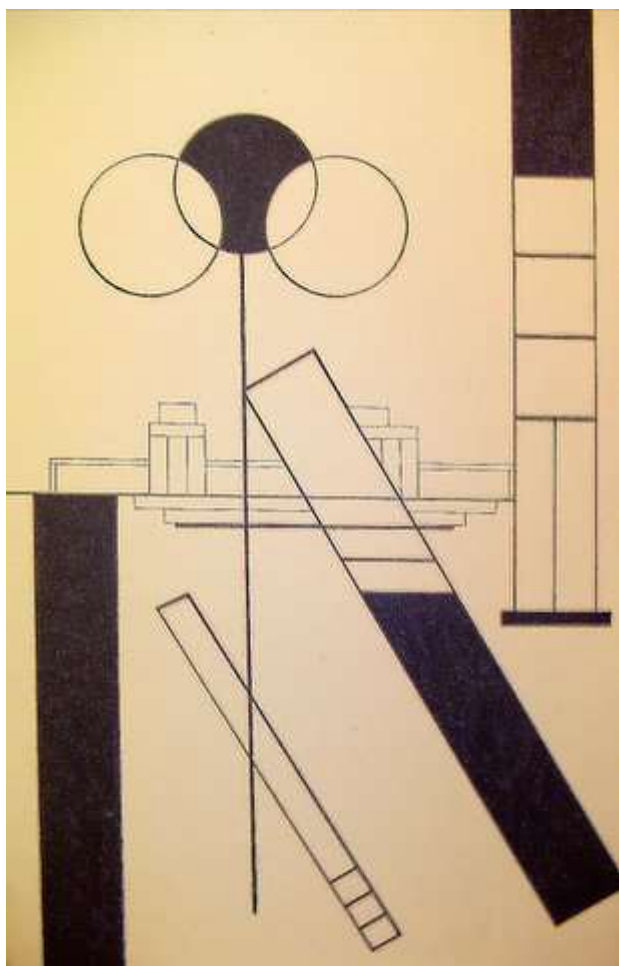
Nekem síremléket ne állítson senki!
Olyan, ki voltam úgysem leszek soha,
Ha bánattal láttok átváltozni menni,
Legyek emléketek boldog mosolya!

DANIEL NAGY LÁSZLÓ (Toronto)

FÜTYÖRÉS AZ ŐSZI SZÉL...

Sápadt olajos kérgű vedlett platánok alatt fűtyörész az őszi szél●Önmagához híven öles kedvvel vetkőzteti a park vén fáit●Dohány sárga falevelekből szőtttest gurít megkopott sétányra kiégett pázsitra●A lemenő nap sugarainál a felkavart avarban az Ősz ecsetje mázsol most sárgásbarna színt vérpiros pöttyökkel lehulló lombra elhervadt virágra●A kert bozótja arany keretbe fonja a park háttérét és mély olajzöld tónussal zárja le a látóhatárt●A rég lepergett időkből emlékképet mintáz●Ünnepélyes csöndje magányos sétára szólít●Mester és diák lépkedünk a felsebzett avarban●Emlékek után kutatva melyek fennmaradtak a sodródó időszakban●A kifakult kerti padok üresen sorakoznak●A köd ül le rájuk ezután●Fényes vadgesztenye koppan rajtuk mit fürge mókus kap fel vidáman●Hosszú barna farkán szállva örömmel viszi az Ősz ajándékát●Emlékszem örömmel lestem én is ilyenkor●Az iskolaudvar hulló gesztenyéit s a csillogó barna magból nyomban faragtam magamnak játékpipát●Bizony sok Őszévad szállt el azóta a fák fölött míg zajló életem távol az iskolaudvartól megcsendesedett●Mi most mókusnak kövér eledel nékem megtartó emlékezet●S szinte hallom a rőtbozót szél pengette húrjain énekek zengnek●Az Ősz színes ecsete fűtyörészve húz még ibolyakékre vonuló hamuszürke felleget pár megkéssett sirályt egymást követő vadlibát●Fest míg ideje tart míg színes palettája a leszálló estben egybeolvad a tájjal●Őszülő vendiák állók a fák alatt miként bámulok a megfoghatatlan műre●S ahogy tovább indulok megbabonázva arany lemezeken zúzmarás gyémántokra lépek●Reccsen talpam alatt az idillikus kép●Feltekintek a nagy égre●Az Ősz kóchaja tovalibben a szélben●Egy pillanatra még látom a csodaragyogást●Húvös felszálló sóhaja rozsdafolt a lebukó nap vörös koronáján●S talán utolsó csókja egy felröppenő madár szárnyával most csattan éppen a múltó nyár lázas homlokán

Toronto 2008



ÁGAK LEVELEK

Gondolat ágakból rakok tüzet
Vadgalambok suhognak
Míg rózsét szedek
Megsejtették hogy én is élek
A tűzből galambok röppennek szerteszéjjel
Virágok szállnak
Vérekes levelekből
Tüzet fakasztani
A megkövült szerelemből
Míg rendezem fejem boglyát
Arcomba ül lángja
Gyökerek törzsek
Ágak levelek virágok
Lobban életem
lombja koronája
Ha ropognak tűlevelek
Vézna ágak
Én égek egetverő lánggal
Melegsik más kinek nincsen árnya
sem bánatos zokogása
Szíve margarétából font koszorú
Pihekönnyű szerelmes álom

NAPBA NÉZÜNK

Önmagába roskadt asztag
az ezeréves Magyar múlt
Egy szál gyufa elég volna
hogy égbe szálljon átkozott sorsunkkal
ami ezer éve reánk hullt

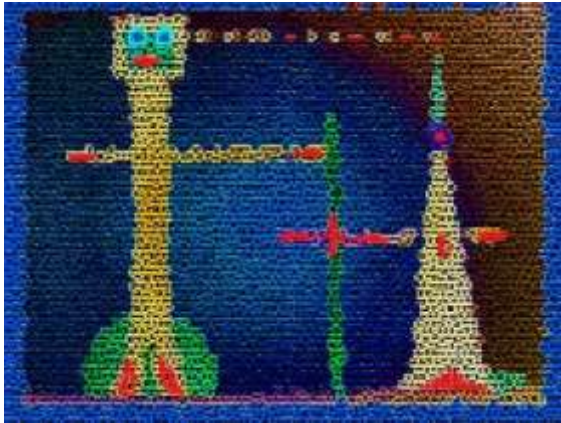
Mégis bízva előre tekintünk
Napba nézünk
Hadd káprázzon vérekes szemünk
Ne halványodjanak szép álmaink
Népek barátságát
Országot Nemzetet
ne hagyja veszni megfáradt szívünk

A VÍZ SZÍNÉN

Az igény sodrában
alábukott-fejű hattyú
hószín pelyheit
puha szél berzseli

- Szégyen ne érje
az árapály – dagályban
a nagyravágyó Tó tükrebe
önmagát elrejtí

Ne lássa mása
Halhatatlan társa
Vízen járó csodafogat
se egyetlen álomlovag
- ha megélhetés után kutat
Milyen egy kecses nyakú hattyú
A legszebbik hangú
- Ki magán kívül
a világgal sem békül
A víz színén bár de fej nélkül



TÁRLATON

Arany keretben

Félig dőlt asztal tetején
Táncoló szék
Karfája négy darabban lebeg
A tér közepén
Ülőkéjén
Felborult festékes vödör
Csurog végig a falábakon
Mint átlényegült anyag a kék
A szint jelző piros fényhasadék
Dimenzióba önti örömét
Cikázva fodros hullámgyűrű ring
S ragyog lágyan a rúgózó bőr

Átlósan a szoba
Másik szegletén
Negyeddel kifordított fél
Kristály-plasztik gömb lóg
Selyem zsinóron
Belsejéből
Vésett körök futnak a végtelenbe
Gyengén sugárzik
Finom feszített szita hajlik
A gömbölyű idomon
Csillogó ezüst-füst
Név nélküli
Áttetsző önarckép

TAVASZVÁRÓ

Itt-ott

ibolya nyílik
a zöldellő határban
nyitnikék dalával
bennünket
hív

Friss

szellő
fuvallatával
ki a rétre
bimbódzó rózsák tavaszváró
igézetében
dobbanjon a lomha szív
míg
a gyöngye napsugár
harmatot szárít
s kibontja a mező virágszirmait

Ki a szabadba

add a kezéd illanjunk
utol ne érjen a komornyik tél
Érintsük kézzel a levedező bokrot
táncoljuk körbe a rügöző csemetét

Itt-ott ibolya nyílik
a zöldellő határban
nyitnikék dalával
bennünket hív

Toronto 2005 Tavasz



Színek és formák II

MODERN KARÁCSONY

Máté: Kiáltó szó
a pusztába...

- Magam tehetetlen

szívem felsóhajt

hol van a jászol

hová lettek

bölcsek pásztorok

- Hol lehet

a megváltó Újszülött

a szeretet melegét

árasztó Kisdéd

a pompában úszó város

tűzfalai között

* * *

A kirekesztett emberek elszántan ácsorogtak
a kirakatok előtt

- Csipetnyi boldogságra vártak

A lebilincselte kőoroszlánok után

nem érdeklődött senki

Fagyos léptekkel siettek el a szabadnaposok

a lefátyolozott arcú oszlopok előtt

Az üdvhadsereg karácsonyi éneket zengő

trombitái rézgarasokat gurigáltak

a letakarított beton járdákról

a szembe húzódó árkádok alá

Az üzleteket már rég bezárták

Újra töltötték a polcokat
ömlesztett és csomagolt árukkal
A hó szitálni kezdett
Pajkos gyermek-dallamok ritmusára
kergették egymást a hópelyhek
Ki és miért mozdulna el őrhelyéről
a karácsonyi vásárt hirdető
reklámtáblák alól -
A sorsjegy árus bódéjából ijedt-szemű
fénycsóvák pislogtak át a sötéten
- Mintha örökké tartana ez az éjszaka
A csónadrágos kézhuhukkolósok
nem kívántak semmiféle
statáriális intézkedést
Mindenki el volt foglalva
saját önállóságának lényegével
- Odafigytak elmozdíthatatlanul
és betakaróztak a külvárosi éjszaka
karácsony-környéki levegőjével

Montreal - Ottawa - Torontó
1975



Színek és formák III

DOMOKOS EDIT

A VÍZ MÉLY

Ritka háló jött kezembe;
Átesik rajta a hal és a gondolat.
Semmi nem jut már eszembe -
A víz mély és a part szalad.

Meddig kell túrni, nyalva sebeket?
Vár még rám számos feladat.
- Nehezen bírom a súlyos terheket.
A víz mély és a part szalad!

Fel kéne adnom, de gyáva az ember
- Húz maga köré éjsötét falat...
Bánatban sem élni, sem halni nem mer,
A víz mély és a part szalad.

Merengek némán, a bánatom kinőtt.
Nézem, hogy a csónak hogy halad
- Valahol kikötök, csak húzom az időt.
A víz mély és a part szalad...

BÁNAT

Ezüstfelhők mosnak belém
Gördülő, csillogó patakot,
Ezüst árnyak intenek felém,
S én mindig a túlparton maradok...



Esti fények Pécs, Ferencesek utcája



Tűzpiros magány

CSAK A SZÉL...

Jégvirág-csokrot kötött a szél ablakomba,
Reszkető kézzel tenném homlokomra,
Hogy csillapodjon égő hiányod.
Mondd, Te onnan is látod,

Hogy vértelenül vérző szívem
Lassan kihuny, csak pislákol?
S Te nem vagy velem!
Csak a szél, mi ablakomon táncol...

Nappalok perceit számolom félve,
Várom az álmot, mely csendben részegít.
Dobom a bánatot sarokba, félre,
Feledném életem bántó részeit.

Ámorunk nyila csak egy szívet talált,
A másik mellett ím vígan elsuhant
- Nem várom mégsem a megváltó halált,

Ne rejtse el testem még a puha hant!
Szívem még egy felmentő nyílért kiált!
- Kilőtte Ámor, de az is lezuhant...

KILÁTÁSTALANUL

Megácsolt keresztem vállamra vettem
- Cipelem, mit rám tesznek a holnapok.
Összetört életem kezébe tettem...
- Szánakozva néznek rám a boldogok.

Mind mutogat és nevet, ki nem ismer,
Csak fejleajtva, bús-némán kullogok.
Sorban dobnak: ki szóval, ki kővel,
S már nem velük, csak lélekben harcolok.

Nincs kiutam a labrint erdőben,
Portól csapzott ruhám magam szaggatom.
Tündöklő fény-napom már lemenőben,
S a megváltó zsoltárt csendben hallgatom...

EGY CSEPP

Tudod-e, mi lesz egy csepp esőből,
Mely elszabadul egy zord felhőből?
Elmossa talán az út porát,
Vagy patakban fut köveken át.

Virág szirmára harmatként ül,
Szomjat olt, neki bogár örül.
Köddé szárítva a napsugár,
Zord felhő magába visszazár...

Mi lesz a könnycseppel arcomon?
Szemem már nem marad szárazon.
Boldogság, vagy bánat? - **E rejtelem**
Csak Rajtad múlik mától Kedvesem! ...

CINKE*fészek* FESZTIVÁL 2011.

Hangok, képek, gondolatok
- Vajon mire gondolhatok?
Felhő jön, vagy napsugár,
Minden művész alkot már.

Lágyan csengő dallamok,
Lelket óvó szólamok.
Az alkotás felemel,
A szívem is ünnepel.

CINKE*fészek* fesztivál
- Minden művész mást csinál:
Vasal, fest, vagy rajzol,
Ír, vagy gitárt hangol,

Fuvolának hangjára
Előjön a nap álma.
Egy közös: az örömünk,
Ettől szebb az életünk!



Kukucs



Zenészpihenő

FARAGÓ GÁBORNÉ



A Tettyén



Bóki tó



Birjáni utca, délután



Gyümölcsök



Ankák Napvirágai



Ősz az Alpokban



Tél az Alpokban



Napraforgók vázában



Havihegyi templom



Nyugalom a pólyában

Farkas Gábor

Türelemüveg készítő

Üvegeimről

Olyan teremtmények ők, mint mi. Hasonlóak hozzánk, távolról
egyformának látszanak.
Amint azonban közelebbről is megismerkedünk velük, akkor fedezzük
fel a tartalmi különbözőségeket!
Nincs, nem lehet két egyforma palackról és így történelemről beszélni!
Egyediek, megismételhetetlenek.
Elgondolkodtatóak, hibától sem mentesek és törékenyek.
Átlátszóak, mint mi magunk is.
Óvatos bánásmódot kívánnak, bár hihetetlen néha mit ki nem bírnak.
Némelyik szótlan, kifelé nem sokat mutató, de valójában feladja a
leckét, ha titkaira vagyunk kíváncsiak.
Mások ontják magukból a történeteket, régvolt hangulatokat, párbe-
szédeket ismételnék nekünk.
Lássuk és hallgassuk meg Őket!



Az első lépések emlékére



Mit rontottunk el



Rubik varázs



Bányajelenetek

FARKAS LÁSZLÓ

SOK TENGHEREN LÁTHATÓK

A

„DEPHINUS DELPHIS” FAJ PÉLDÁNYAI

Fehérrel tarajos sötétkéék hullámok közül rendre kiragyogó
Hús négy színű látomás.
Hús eleven festmény: hús fekete, hamuszín, élénksárga, hófehér
Testű delfin úszik ott.

Egyikük pár pillanatra kinyitja száját. Rövid, rózsás villanás;
Aztán furcsa hangsorok –
Szinte mind a mozgékony „ajkú” orrlyukakból tör ki a levegőbe.
Közönséges delfinek...

Két fogascet alámerül, majd erejét összeszedve sebesen feltör,
Víz fölé kicsap, pörög,
Míg nyúlánk teste körül ezüstszerű cseppek köntöse szertefénylik.
Bűvölő páros balett.

*

Tényleg látomás? Annak vélheti, aki első ízben pillant Rájuk.
Erőre feszült szépség,
Hozzá még az értelem,
És az összetartó csapattagok „közös esze”, közös törekvése –
Fejlett agyak hatalma.

Látomás? Nem! Delfinek.

2011. 06. 30.

HALÁLT HOZÓ ÖLELÉS

(Katia és Maurice Krafft emlékére)

Amikor ismét tombolni kezdett az Unzen,
Férj és asszony siettek Japánba,
Odamentek, üdvözölték a vén tűzköppőt...
Majd csak figyeltek, csak exponáltak,
Kutatták a *nuée ardente* magánéletét,
Több tudás kellett – cserébe a félelemért.
Ám a „felhő” nem könyörült rajtuk:
Két fotózás közt átölelte a két merészt,
Megsültek ők a por és gáz szélvész-poklában.

2011. 07. 2-5.

PIROSLÓ ANTÍK IDŐMÉRTÉKES

Rőtbe fordult gondolatok,
Vérpiros betű-cseppcsekkék.
Hajnalpír mindegyik szavam,
Kelő Nap összes mondatom.

Indulatom izzó parázs,
Nem alig-pirult gyermekarc;
A versem kettős viharzás:
Mélyvörös fortyogás,
Rózsaszín felhabzás...

2011. 07. 22.

GYŐRI ZSIGAI KLÁRA

ÉLET CSÓNAKJÁBAN
(Dr. Csókai Andrásnak)

Ha meginog élet csónakja, elfogy a lélegzet,
Lelkekre árnyak hullnak, felhők tornyosulnak.
Reszkető kéz még remél, bátorság lábakba száll,
Akkor kell, az igaz, hű Barát!

Láttál már: éledő rügyet, boldognak induló életet,
odvas, öreg fákat, kerékbetört sorsokat,
Nemzetre, gyermekre hulló könnyeket.
Szemekben boldogságot, hitbe vetett csodát.

Búcsúszót már kimondani nem tudót,
tehetetlenség keserű záporát.
S hogy a halál is lehet jó barát,
Magányban elvetélt sors még az égbe kiált!

Oly kegyetlen a világ, ajtók sorra csukódnak.
Ki gyújt fényt az értelemnek?
Ki tehet ellene?

Mindennapos iszonyatok országának,
utolsó szenvedés hideg verítékét ki töröli le?

Csak az látja, ki érzi, mit felhő eltakar.
Lelkekbe erőt adsz, hitet teremtesz.
Tetted, szereteted mindent elmond.
Utolsó reményt égből lehozod.
Velünk lélegzel.

Győr, 2011. október. 01.

ELESETTEKÉRT

Isten kegyelméért fohászkodom,
hitünkhöz Teremtő védelmet adjon,
idő kevés, falak sorra dőlnek,
gaz, szemét, jövőt nem teremhet!
Megvető közöny, szenvedés könnye,
sodródott családok, nagy lett a tábor,
éjben harang visszhangja szól!

ÉG ÜZENETE

Lehulló csillagok könnye
Csüggedő sugarak fénye
Tűnődök ég kék színében
Elért hozzám ég üzenete

Csillagokban árva lelkek
Sóhajokban életre keltek
Barátság, szerelem, szív
Zokogó remény visszahív

Életben, van egy pillanat
Felvillanó mosoly marad
Keserű bánat porba dönt
Zord fájdalom testet ölt

Nem rejtőzködik álarcba
Messzeség sötét hajnalba
Ég fagyos úr földre száll
Egy koporsó fedelet zár!

ÉN OTT LESZEK

Én ott leszek, veled, melletted,
szorítva fogom majd két kezed,
átölellek szorosan,
hogy még egyszer érezzek,
„Élet igazolja minden tettet”.
Eldúdolom koldusok utolsó dalát,
szívemben hordozom a lüktető imát.
Egyedül vagy, és én egyedül maradok,
nem érdekel a világ,
vulkánként tör fel utolsó vágy,
határtalan szenvedély,
meg nem élt ma,
behozhatatlan holnap,
szítáló ködbe kúszik a jövő,
válasz nélkül maradt kérdések sora:
méhébe befogad majd a föld?
Jó sem leszek többé már soha,
ne kérdezd tőlem miért fordult el a világ,
mint gesztenye a tüskés házából,
kifordult magából.
Csúfos gonosz nem szenderül,
válladra ül, ott hegedül!
Én ott leszek, mindig veled,
görcsbe szorítva fogom majd két kezed,
selymes kéreg, múlt emléke vigasztal,
gömbölyödött marok arcomhoz simul,
ráncok mélyén könnyet töröl,
elmúlt a nyár, hajnalba fordult az ősz,
én azt mondom csak:
Köszönöm!
Ott leszek, mindig melletted,
mert szeretlek, félted!
Átölellek, szenvedéllyel, szorosan
hogy még egyszer érezzek,
Én ott leszek... melletted!

FÖLDRE HULLT SZIRMOK

(Fohász)

Úrrá lett féktelen dac, óra most ketyeg!
- **mi volt, elveszett,**
Harmatos csend, csituló remények,
- elvetélt könnyek.

Végtelen kört fon test köré a táj,
lélekkel kart ölt a magány.
Földönfutó tomboló vihar,
úrrá lett bánat,
és veszedelem,
ékes szólás helyett
szótlanság lett úrrá,
és a suttogó nyelvek,
választásod:
bűnöző,
vagy üldözött lehetsz!
Bölcsesség hatalma,
most fogd a kezét!

Mammon imádattal
zúdul szilaj hullámok ereje,
Élet színpadán
Ki lép majd színre,
Kinek nyújt kezet,
Kit hagy magára,
Ki lebbenti fel a fátylat,
és Ki juthat majd,
A Mennyországba?

Meddig takarod arcodat?
Életem kincsét Tőled kaptam!
Miért vagy oly morc,
Mindenhatónak tán könnyebb?

Nekem szántad ezt,
tán már nem szeretsz?

Magányos hang szól az éjbe,
válaszra várva kérdez:
Hogy lehet rosszon át Jóhoz jutni,
mikor lesz már vége,
bármerre indulok,
mindig ugyan oda érek!

Földre hullt szirmok,
letépett bimbók,
törzs körébe írt ezred-sorsok,
szakadék szélén kitaposott út,
égig meredő csupasz ágak,
lépések is fájnak.
Gyermeked vagyok,
Ajtód miért zártad be, Istenem!

ENGEDD, HOGY HOZZÁD BÚJJAK!

Kihalt a világ, mostoha a sors,
tán megszűnni készül az élet,
lelkem árva, néma a gyász,
harmat csepp az uzsonnám.
Szeretet fénye lámpát gyújt,
már nem félek, csak kérek,
fázik a lelkem, remeg szám,
engedd, hogy hozzád bújjak,
érezzem,
valahol várnak rám!

KARÁCSONY ÉJJELÉN

Harang szól most az éjben,
Fenyőillat-gyertya lángja
Reményt gyújt szívekben.
Kipirult arcokon örömkönnye,
Most még együtt vannak,
Távolból is minden eljöttek,
Várva várt Jézus születésére!

Terhek most súlytalanná válnak,
Szívekben fényt gyújt a szeretet,
Varázslat most minden,
-Rejtett a félelem, keserű könny,
Eltűnnek határok,
Szemekben vágy, itt van végre
A meghitt, várva várt Karácsony!

Ezüst fényben tündököl,
Fehér tüll ruhája szikrázó fényt szór,
Ajándékok, csillagszórók pattogó tánca,
Sült alma, fahéjas foszlós kalács,
Diós, mákos beigli illata vágyakat kelt
Fény csillan a szaloncukron.
Néma reményt gyújt szívekben!

Karjaimba veszem a csillagokat,
Fenyőillattal megszentelt világot,
Megölelhetem végre, - egekig repülök,
Szeretet ragyogja be a világot!
Csodálat könnyeitől szó elakad,
Értünk szól most a harang az éjben,
Együtt-egymásért, az egész Világon!

HATÁROK NÉLKÜL

Ha ajkam kimondhatná,
-megettem kenyerem javát,
igaz lenne vágy, az utolsó sóhaj,
lenne Hazám, lakásom, munkám,
emberhez méltó életem,
hol a szeretet határok nélkül lebeg...

Fáj a jelen...
Hontalan lét tekeredik sorra,
végtelenbe suhanó testekre,
elcsukló hang erőtlenül zihál,
igazság rég álarcban jár!
Kézen fog est, fájón szürke az éj,
dermedt hajnal küldi a napot,
arcokra fagyott könny a holnapot.

Szétporladt üszkös múlt,
avaron rémálmok űznek,
mozdulatlan a test,
kacagó felhők könnye permetez.
Még hallom harangok zúgását
égen elsuhanó visító sirályok énekét.

Fáj a JELEN...
Félek, felébredek...

NEKED ÍROM, KEDVES!

Elmondom, mit jelentesz nekem,
szavakba foglalni nehéz,
most mégis, megkísérelem a lehetetlent!
Szeretem, ahogy közeledsz felém,
becézel, féltve vágyaim, őrzöd álmaim.

Velem vagy, rám hajolsz,
Természet adta gyönyör,
érzések kertjében veled,
eggyé válni boldogságban,
csillagok közt lebegni a végtelenben.

Tudod Kedves!

Mit jelent nekem, mikor jössz felém,
szemembe nézel,
gyengéden átölelsz,
babusgatsz,
megcsókolsz, magadhoz szorítasz?

Elmondom Kedves!

Úgy szeretlek, ahogy vagy!
Boldogságot, csak
szerető szív adhat!
Féltőn szárnyad rám teríted,
szemed fényével őrzöd sóhajom,
szükségem van Rád,
egy életen át!

RÁD GONDOLOK, KEDVES!

Ha valami szép, és gyengéd,
mi léleknek gyógyír, varázslat,
könnyet csal szemembe...
Rád, gondolok, öledbe kuporogva
védtelen gyermekként hozzád bújok,
érezzem tested, selymes bőrod,
ringató két karod,
nyakadhoz bújok, vigaszt keresek,
mint tűzre „rossz fát ” tett kisgyerek.
Lecsorduló könnyemet töröld,
simítva hajkoronám fürtjét, arcomat,
homlokomra sok-sok apró csókot adsz.
Mikor felhők tornyosulnak, sír a lelkem,
te kis bohóc, gyermeki grimasz a vigasz,
orromhoz bújva, érinted orrod,
kimondatlan szavamat is tudod,
észrevétlenül arcomra mosolyt csensz,
pajkos szemed tekintetet keres...
ereidben izzik a tűz szüntelen,
boldogság melege járja át testemet,
vágyak gyengéd sóhaja kísért,
fátylát lebbentve, fények útján
rólunk mesél.

JOÓNÉ SOÓS ANDREA

ÚTRAVALÓ

Ők ketten a tűznél ültek, az Öreg és Borzas. A többiek nem tartottak velük, tudták, hogy ez most az ő idejük. Az Öreg felállt, becsoszogott a barlangba, hamarosan egy kopott tarisznyával a kezében tért vissza, amiből kivett valamit.

- Nesze, ezt tedd el!

- Mi ez? - kérdezte Borzas.

- Nem látod?

- De, látom, egy kavics.

- A tied.

- Minek?

- Egy darabka a barlangból, hogy tudd honnan indultál.

- Hamuba sült pogácsád is van? - elhúzott szájjal nézett az Öregre, az úgy tett, mintha nem vette volna észre a gúnyos mosolyt.

- Ha akarom, van. Igaz, kicsit szikkadt már, meg régi, de ha kell neked adom.

- Nem mondd? Hiszen ez már őskövélet. Mit kezdjek vele?

- Jó lesz valamire. Soha nem lehet azt tudni.

- Mint az a kavics.

- Ne gúnyolódj! - keményen szólt oda az Öreg, ezt már nem hagyhatta.

- Dehogy! Ne haragudj! Csak... - Borzas lehajtotta a fejét, tudta igaza van.

- Semmi csak - enyhült meg amaz, érezte többet tud ez a fiú, mint gondolta. Sokat szívott magába, készen áll az útra, biztos volt benne, hogy neki adhatja. - Ezt még neked szántam.

- Hiszen ez...

- Igen. Nálad jó helyen lesz.

- Húúú, hát... Vigyázni fogok rá! - Borzas tudta, ez igen nagy ajándék, bele is pirult, miközben a kezébe vette a fadobozt. Hiszen soha, senki még csak nem is érinthette, nem tudták mi lehet benne, egyedül Anyónak engedte meg az Öreg, hogy megnézze. A barlang lakói ezért boga-rasnak tartották, de ez őt egyáltalán nem érdekelte.

- Még ne nyisd ki.

- Miért? Szeretném!

- Majd. Ráérsz vele, már a tied.

- Köszönöm! Köszönök mindent...

Az Öreg elmorzsolta egy könnycseppet, azt hitte nem látja a fiú. Büszkén nézett rá, biztos volt benne, hogy megállja majd a helyét, de azért az aggodás is ott ült a mellkasán. Sokat jelentett neki ez a gyerek, az egyetlen unokája. Mindig félt ettől a pillanattól, félt elengedni, pedig tudta, hogy ez a rendje a dolgoknak. Gyorsan megnőtt, saját tizen-nyolc éves önmagára emlékeztette. Barna fürtjei rakoncátlanok, ezért is hívták Borzasnak pedig igazából az ő nevét örökölte, ezért lett Péter. Igaz, őt is mindenki csak Öregként emlegeti, akár az apját hajdan. Ez is az élet rendje.

- Csak az a fontos, hogy ember légy!

- Megpróbálok.

- Ne felejtsd el a barlangot! Na menj, itt az idő!

Mindketten tudták ez az utolsó ölelés. Borzas az Öreg szemébe nézett, s egy pillanatra eggyé váltak ők ketten.

Elindult, nehéz lett a lélegzet, fájó a lélek, ugyanakkor ott volt az az erő, ami tovább vitte, s a következő lépésnek is ritmust adott. Nem nézett vissza, de látta, hogy az Öreg még mindig ott áll a tűz mellett. A többiektől már előtte elbúcsúzott, mindenki adott valami apróságot az útra, ételt, jó szót, mosolyt, ölelést. Valami furcsát érzett legbelül, most már tapinthatóan benne élt, amit mondogattak neki a többiek egy ideje. **Vonzotta az ismeretlen, de** egyszerre félt is tőle, nem akart teljesen megváltozni. Vajon sikerül megtartania önmagát, az emlékeit, az értékeit abban a másik világban? Eddig is törte a fejét ezen, de most már valósággá váltak a gondolatok. Hosszú volt az út a városig, volt ideje töprengeni.

Zavarba hozták a fények, a hangok, émelygett, hányingere volt,

mikor leszállt a vonatról. Emberek jöttek- mentek, autók dudáltak, egy mentő szirénája vijjogott bele az utca zajába. Egy pillanatra elbizonytalanodott, legszívesebben visszafordult volna, de nem tette. Nem tehet, nem erre tanították. Taxiba ült, bemondta a címet, érezte a szíve majd kiugrik a helyéről, minden igyekezetét összeszedve próbálta nyugodtnak mutatni magát.

- Hát itt vagy?

Ica hangjára riadt fel Péter, őszülő borzas hajába túrt, és visszatette a kavicsot a polcra, a helyére.

- Csak egy kicsit elméláztam. Régi dolgok jutottak eszembe, a kezdet, amikor először jöttem a városba. Látod ezt a kavicsot?

- Gyűjteményed fő darabja - lépett mellé a nő.

- A barlangból való.

- Tudom. Mesélted. Egyszer elvihetnél oda, megmutathatnád.

- Majd. Egyszer.

- Mik ezek a papírok? A gyerekotthon ügye? - Ica az íróasztalhoz lépett.

- Igen. Lassan minden összeáll, és végre megnyithatjuk.

- Ez az ötödik.

- Ma befejezem a papírmunkát.

- Nekem meg indulnom kell. Főztem, légy szíves ne felejsd el enni.

- Még jó, hogy te így vigyázol rám!

- Bizony! Na, sietek haza! Szeretlek!

- Én is szeretlek, és várlak.

Az ölelést csók követte, mint mindig, aztán nekiült a munkának. Szerette a gyerekeket, ezért is szerette a munkáját. Neki is született egy fia, Ica ragaszkodott hozzá, hogy őt is Péternek kereszteljék. Egyetemre jár, ügyes fiú, életre való. Neki adhatja majd tovább a fadobozt, amit az Öregtől kapott, mikor elindult. Ó a doboz! Meglepődött mikor belenézett. Két könyvet talált benne, barna bőrkötésűt, meg rajzokat, amiken az ő vonalai formáztak előbb ákom-bákom mintákat, aztán állatokat, virágokat, fákat, embereket, és a barlangot. A könyvek

tulajdonképpen naplók, a családja története íródott beléjük, minden, mire az Öreg emlékezett. A gyökerek, ahonnan indult, az emlékek, amik erőt adtak, megnyugvást nehéz napokon, a szeretet, amibe bele tudott kapaszkodni. Ennél szebb és jobb útravalót nem is kaphatott volna, s ezeket tudja majd tovább adni a fiának. A naplók száma megsaporodott, a minap kezdte a negyediket. Nagyobb fadobozt kell keresni.

AJÁNDÉK VAGY

Lánykámnak, Fanninak 18. születésnapjára.

Akkor éjjel csoda történt,
egy pillanatra megállt a Föld,
csak ezért, hogy rád figyeljen,
csendben várta jöttöd.
Együtt ringtunk karjainkban,
tanultuk egymást szüntelen.
Ismersz, ismerlek, mint magam,
és bár nem élhetünk büntelen,
de tudom, tanulod a leckét,
és lelked, mint gyémánt úgy ragyog,
tiéd minden mit adtam,
s az is, mit még adhatok.
Ne kérdezz, nem ismerem a jövőt!
Tudd! Ajándék vagy!
Csillagléted legyőzi a múlt időt.

JÓZSA MIKLÓS *(Tatabánya)*

NEM FÁJT AZELŐTT

Nem fájt ezelőtt soha itt belül a szív;
Miért csalom önmagam, szerelem ez?
Egyikre, ha gondolok, eljön a másik...
Választani úgyse lehet... szerelem ez?
Pihent szemem lehunyom, mint aki meghalt,
Hadd intse a kérges agyam, belefő...
Ennyire sötét hogyan lettem a tegnap?
Hát nem tudom ám, ki a jobb szerető!
Vakság ver, mióta hagyom, hogy ez fájjon;
Nincs életem, élve kiszáradok már,
Halálom ne győzd le a holnapom; várjon
holtbiztos utad, melyen átszökik ár-
va lelkem a fénypihenők mezejére.
Oltára megannyi derék, butaság
kövének, erény szigetét feledésbe
ne fessd, vizek édenében a vágy:
Sok tarka tapéta fedj engem a mának,
mert gondolok rá, noha álmaimban
Felőle susognak a fák; haladásnak
súlyát hozatom rá. Füzek ágaiban
megőrzöm a titkot, a múlt hamuját is.
Hisz úgyse szeretné, amíg nekem fáj;
Gyógyulni segít, sokat intve, fatális
kérdés, a szokások alkalma jogán.

HANYAG EMLÉK LETTÉL

Már elfelejteni sem érek rád;
ott állsz a széken, s le kellene ülnöm,
de én, csak kerülgetlek -,
mint a csókot evés közben.
Ó majd utána, ha elfeledlek!
Vagy: később, ha bírom.
Előbb, hadd vezekeljek.
Nincs parancs szívemben;
csak feledni kellene?
- kérdezem magamtól és elmerengok:
Sokszor megpróbáltalak,
de most már minek?
Hisz olyan szép vagy, ott
a széken.
Szép és nekem való,
s most talán - mégsem?

GYERMEKNEK LENNI

Virgonc lelkű oktalan szívvel élni
és mindenki előtt játékról beszélni
ez lenne az igazi élet, mert egyébre,
fűre-fára, tervekre, dicsekvésre
időt pazarolni bűn
Holt idő a múltam, én úgy hibáztam,
hogy fennkölt eszméket hangoztattam
Terjesztettem a nemesnek vélt elvet
melyben játszani senkivel nem lehet
időt pazaroltam rá
S most, ha visszanézek, a pályán
gazdátlan labdák várnak én rám
magukra maradt kapusok
hiába várják, hogy belerúgok
időm pazarlását síratom

JUHÁSZ MAGDA

VELED VAGYOK

Én veled vagyok, ha jó az éj,
ne félj, ne félj,
bár elszaladt sok pillanat,
de szívünk mélyén ott maradt,
a múlhatatlan régi vágy,
a régi ifjú, s a régi lány.
És veled vagyok, ha kél a nap
az ég alatt,
szívem a szíveden elpihen,
s míg átölellek Kedvesem,
senki nem tudja meg soha,
hogy szíved volt, szívem otthona.

VÁGYÓDÁS

Bús szívemnek éjszakáján,
lelkünk régi színes álmán,
eltűnődök kedvesem,
de már azt a régi vágyat,
nélküled meg nem lelem.

Minden ajtó nyitva, tárva,
csak a szívem van bezárva,
nem nyithatja senki sem,
bús, magányos éjszakákon
rád gondolok, kedvesem.

Szigetbecse, 2007.

NYÁRUTÓ

Nincs szebb, nincs szebb a nyárutónál,
mikor utolsót csillan még a fény,
mikor a falevelek az ágról
utolsó mosolyt küldenek felénk,
s az őszi lombhullásban még egyszer,
kezünk vágyódva összeér.

Nincs szebb, nincs szebb a nyárutónál,
nincs igazabb ragyogás, mikor
már minden menni készül, s amikor
nem vársz semmi jóra már, hirtelen
áttör a fény az őszi fákon, s hull
szívedre, nyári napsugár.

ÚJÉVI KÖSZÖNTŐ

Ne aludj hékás, itt van a tél,
táncol a fény a hó tetején,
szívedből gondod vesd ki hamar,
korcsolya, szánkó futni akar.

Tárd ki az ajtód, és a szíved,
mert ez az ünnep, még a tied,
hagyd most a dolgot, légy kicsit boldog,
tárd ki az ajtód, és a szíved.

Ne aludj hékás, itt van a tél,
itt van az Új Év, itt van a fény,
légy újra gyermek, itt van a hó,
szálljon az ének, a hógolyó.

Tárd ki az ajtód, és a szíved,
mert ez az ünnep még a tied,
hagyd most a dolgot, légy kicsit boldog,
hagyd, hogy szeressen ma még a szíved.

KAPINYA ILONA

A MÉLTÓSÁG

félálomban hallom fájó jajgatásod
benne él egy madár, repülésre vágyón
pára lelke néma, verdesne a szárnya
valaki az úton, térdepel és várja

fel kelt már a nap is homorít az égen
szürke madár dalol, sugarába érve
a föld pereméről fordulna még vissza
apró gombszemait szivárványba sírja

valahol világnak, pici szegletében
onnan tükröződik a reménység széjjel
halljátok emberek, - oda ne adjátok!
őrizték az egyetlen a méltóságot



Bozóttűz (pasztell)

TÜRELEM

Amikor az isten kegyes lesz a néphez,
ránk borítja kincseit.
Minden madár nekünk dalol majd
lábainkhoz dörgölődik az összes kutya
csigák csúsznak át előttünk az úton
imádkozik az összes mostoha.
A verést, abbahagyja az ördög
feleségére simítja élvezet
vérvörös nap lebukik otthonunkba
és nem kell többé tüzelőre gyűjteni.
Átmelegszik a pazarló kidobott szemét,
újrahasznosított göngyöleg
kárhozottak egy utolsó imában
kihörpinthetik a serleget.
Létünk fanyar valóságán
elmélkedik minden átutazó
- merre menjenek?
Ezer szalagavató és útravaló, mégis
felcserélődnek a szerepek
Nők helyett meleg pasik,
Férfiak helyett, lesbikus csajok legyenek?
Kételtű mámoros éjjelen,
Őket,
- ki menti meg?
mond Uram,.. hol késel
miért nem teszel a fejekben rendet?!
Éhes csecsemők anyjuk mellét hiányolják
és nem a márkás cumisüveget!
Vagy minden, így jó ahogy van?..
Keressünk egy zugot a földi pokolban
amit az Úr a világ tisztulására teremtett.
Minden elsőáldozó imát mondjon értünk
minden görnyedő anya a sírok felett.
E rongy világban, mohón nyúlunk egy hagymaszárért,

kapálózunk egymáson s úgy könyörgünk

- elég erős legyen! -

Talán, majd ha már senki nem mozog...

emberek, nyugalom,.. türelem.

HÍD

Szeretnék a szemedben szikra lenni

e káprázattal, lemosdatnám tested

szeretném úgy ölelni világod,

mint horizont szélét a naplemente.

De bennem merül minden délibáb

hosszan nyújtózik múltam árkein,

árnyéka mögött százan tolongnak

gonosz irigyek múltó vágyai.

Átkot szórnak élénk a porba -

vigyázz, hova lépsz hozzám hajolva

ne nézz a mélybe - hol szakadék lakik

lépj előre - hisz én vagyok a híd.



Oázis (pasztell)

INDIGÓ

A magzat
tenyerén alszik,
benne
embriópózban
születik a sóhaj.
Prizmatörésben ibolyaszín
mozog a bölcső,
- látod Te is?
- **Hallod?**
A kisbaba sír.
Nem Ő az első
aki,
mocsokból kanaliz
meleg levest.
"Egyet anyának, egyet apának."
(a szeretet jegyében)
álmodik magának.
Fújja a kását, öklendez-
Ti főztétek, egyétek meg!
- **Mit keresek itt?**
Egyedül.
OTP könny-(v)be került
adósság halmaz.
Hüppög ,
vicsorgó átka,
néz a fedetlen padlásra.
Ahol:

nagymama várja
asztal mellett.
- Hol az unokám?

- Itt volt,
de elment.

KÖNYVES TÓTH ENIKŐ

CSILLAG A FÖLDÖN

Szeretettel ajánlom Vásáry Tamásnak.

A hosszú repülőút a végéhez közeledik. Dóra és Balázs hosszú éveken át álmodott erről a pillanatról. Lent hatalmas síkságok, szántóföldek barázdái, apró háztetők. Erdők sűrűjéből előbukkan a Duna halvány körvonala, itt-ott halványan egy-egy templomtorony. Balázsnak kicsit erősebb ujjai szorítása, szaporább szívük dobbanása. Már bontja aranyló sugarait a Nap. Megérkeztek. Előttük a haza, ahol születtek. Itthon vannak, újra itthon.

Pontban hét órakor kigyúlnak a fények az Operában. Különleges hangverseny ez a mai. Balázs első magyarországi bemutatkozása. Dóra megilletődve lép a márvány lépcsőkre. Mozdulatában harmónia, szívében boldogság. Lassan elfoglalják helyüket az emberek. Pompa és ragyogás. Édes parfümök keverednek izgalmas fanyar illatokkal. Az óriási kristálysillár színei szivárványként táncolnak a párnás székek mélyvörös bársonyán.

Balázs óvatosan kézbe veszi az öltözőasztalán lévő képet, majd finoman a szívéhez szorítja. Az arc, é! Mélytüzű tekintetének sugárzó érzelmi gazdagsága, jóság és kedvesség. Ó Dóra, imádott feleségel „Csillag a Földön”. Szenvedélyes szerelme csupa üzenet: Neked születtem.

A várakozás meghitt perceiben Dóra emlékei felelevenednek.

Visszagondol a napra, mikor először megpillantotta Balázst. A háború sebe még ott lapult a tudat mélyén. Azért már látni derűs, néha mosolygós arcokat az utcán. Lassan éled a város. Az évszázados épület a Püspöki Palota ahol éltek, félig romos, félig épségben maradt. A körfolyosóval szegélyezett udvar kockakövein apró hóbuckák.

Azon a téli reggelen, is mint az év minden napján, a szenesember az ajtó elé rak egy fahasábot, kimér hozzá egy-egy kanna szenet. Távolabbról zene tölti be a fénytelen udvart. A saroklakásból egyenletes varrógépkattogás, szinte éjjel-nappal. Szemközt nyitja ablakát a kedves öreg néni, máris lendül a keze üdvözlésre. Arrébb csinos szőke lány, szája elé tett kézzel meséli titkos kalandjait. Az egyik lakásból pingpongozó fiúk önfeledt nevetése.

Szereti ezt a házat, jóleső érzéssel, hirtelen mozdulattal kinyitja lakásuk ajtaját, de azonnal meg is torpan. Papa áll előtte egy sápadt, vézna fiúval, kinek tekintetében leírhatatlan félelem. - Dóra kislányom, bemutatom Balázst, mátol velünk fog élni. - mondta Papa és bízató, szeretetteljes mozdulattal megsimogatta a riadt fiút.

E naptól lett életük egy, és elválaszthatatlan. A mindennapi élet küzdelmei, félelmek, a házkutatások borzalmi, a kivándorlás izgalmi. Hosszú telek, balzsamos virágillatú tavaszok, s az a felejthetetlen nyár; ébredő szerelmük bódult kábulata. Rozsdabarna őszi hajnalon csókok, ölelések. A vágy és a beteljesülés csodája. Egymásba fonódó fájdalom, gyermekük sírjánál.

A suttogó beszédhangok csenddé szelídülnek, amikor kialszanak a fények. A zongora hosszú árnyéka egybeolvad Balázs magas, karcsú alakjával. A szolidan elegáns fény megvilágítja nemesen szép arcát. Szelíd mosollyal meghajol.

Dóra szíve beleremeg, ahogy tekintetét a pódiumra emeli. Egybeolvadt pillantásukból visszatükröződik lényük szépsége, szerelem és szeretet tüze ég szemükben. Ez hatalmas erő. Boldog kiválasztottak ők.

Balázs átszellemülten hajol a zongora fölé, s mindent betölt a zene katartikus szépsége. Az utolsó akkord után, tekintetük ismét találkozik. A felhangzó taps lezárja e bűvös pillanatot. Átjárja lényüket az Isteni adomány, egymás iránt érzett olthatatlan szerelmük.

2005.

OLYAN NAGYON HIÁNYZOL

amikor hiányzol ablakom fényében kereslek
de a kép szétesik gyenge holdsugárban
egy örök tűnődő elmélkedés
vagy halovány emlékkép csupán
s kezem hiába keres
tehetetlenül a semmibe hull

amikor hiányzol beszélek hozzád
távolodó mosolygó arc pillantása erősít
elerednek könnyeim
égető fájdalom a messzeség

ismét hiányzol napfelkelte előtt
szépsége felkavar
repülni vágnék feléd
szárnyaim eltűnnek a levegővel
áttörhetetlen falakon át

egy napsütéses napon hirtelen
oly nagyon hiányzol
a magasban virágok nyílnak
ártatlan lelkek a csúcson
egy pillangó táncol a tavaszban
a Nap felé fordítom fejem
a végtelen egeken túl
te vagy minden amit kívánok
te vagy amiért sóvárgok

amikor a világ összeomlik
testemmel és lelkemmel
száguldok majd feléd
hogy a karjaiban érezzelek
legyen az menny vagy pokol

nem akarom, hogy hiányozz nekem

2011.

ICH VERMISSE DISCH SO SEHR

Für Bernhard

Wenn ich Dich vermisse
suche ich Dich im Lichte meines Fensters
aber das Bild verfällt im schwachen Mondlicht
Ein ewiger, versonnener Gedanke
oder nur eine verblasste Erinnerung
Meine Hände suchen Dich vergeblich
fallen hilflos ins Nichts

Wenn ich Dich vermisse
spreche ich zu Dir
der Blick eines verschwindenden,
lächelnden Gesichts stärkt mich
durch meine Tränen sehe ich Dich
die Entfernung ist ein brennender Schmerz

Ich vermisse Dich vorm Sonnenaufgang
seine Schönheit betört mich
Ich möchte zu Dir fliegen
meine Flügel verschwinden in der Luft
durch unzerstörbare Wände

An einen sonnigen Tag plötzlich
vermisse ich Dich so sehr
Hoch oben blühen Blumen wie
unschuldige Seelen auf dem Gipfel
Ein Schmetterling tanzt in den Frühling
ich drehe mein Kopf die Sonne
weit über den eudlosen Himmel
Du bist alles was ich mir wünsche
Du bist meine Sehnsucht

Wenn die Welt zusammenbricht
mein Körper und meine Seele
rennen zu Dir nur um
Dich in meinen Armen zu spüren
sei es Himmel oder Hölle

Ich will dich nie mehr vermissen ...

2011.

Übersetzer: Sabine Haller

LÁCAI MIHÁLY

VIOLET

Az emlékektől hullámszik tavam
korbácsolja a nyár lehelete,
üti-veri kegyetlen sziklapart
apró kárászok pusztuló serege,
de nap hevétől boldog, párolog,
s ha majd indul egy szivárványszekéren
épülnek helyén magas városok
dús Nemzeti Park az emberiségnek.
Addig, mert még csak hullámszó fogoly,
eláradva gyógyító illatán
hajók köröznek szokott útjukon
nyiladozik a mélytavi virág.

Ezek tavam medrének árnyai
úszkálnak egy kis virág szirmai.

Úszkálnak egy kis virág szirmai
a szerelem széthullott bimbaja,
egyiket hallok még sóhajtani,
mint sellőknek szomorú dallama.
Mióta viszem tavam medriben! -
(nem feledtetni a távoli álmod)
mint az a vándor, ki sosem pihenhet,
csak cipeli messzi a déli bábót...
s mikor majd elér a reménysövényhez
vagy összeesik ideje előtt,
egy nevet susog még lehetével
s nem mozdítja többé a drága föld.

Viszi a hullám a kis szirmokat
az egyik alatt fuldoklik szavam.

Az egyik alatt fuldoklik szavam
vérző habjától az ég elborul,
reménysugarat küld s ott alant
a tó csilláján biztos révbe jut.
Gyűjtögeti kedves kis szirmait
horgol köréjük fehér szalagot,
mi lesz, ha megint elkomorodik
s örvényt keringve újra fuldokol?
Riadt lázában megrészegeedik
hullámvölgyek közt őrvölgy és üvölt,
attól félve, hogy végleg eltűnik
le, a mélybe, hol senkit nem köszönt.
Szerelme lángját elveszítheti
s nem tud már mást, csak könnyet ontani.

S nem tud már mást csak könnyet ontani
remegő ajkam issza a keserűt,
testem már elkezdett vonaglani,
Bárcsak! - kívánom, de ki mégse hűl.
Céltalan sodrás, mint az a papa,
ki nejét veszítve keresi helyét,
ruházva érzi: tipeg már a gazda,
melyen még vasalt, majd megtörik az él.
Felcsillant megint reményem sugara,
mit oly kedvesen nyújtottak nekem,
de én csak büszkén, bánatomba bújva:
nem érdekelt akkor már senki sem.
E sorsot látva halkul a dalom
vényült mélybe tűnik a hajnalom.

Vénült mélybe tűnik a hajnalom
gyöngyhalász leszek vagy szigonyhuszár,
kincsem fényét elveszni nem hagyom
vagy acélnyilak a szívemen át!
Mikor már csügged a hajótörött
nem figyeli a vitorla szelét
saját mannán vegetál, lődörög
legjobb barátja az északi szél.
Búcsút vesz tőle a fájdalmas ösztön
üdvözli őt élete vigasza
pálmával ünnepel, társa a böjtön,
tengerbe vész utolsó sóhaja.

Nem hiányzott éltem e szigete
tavaszaimnak fakult ünnepe.

Tavaszaimnak fakult ünnepe,
de míg szerelmem, reményem, hitem él,
tudom ez ünnep fénnyel lesz tele:
sosem öregszem, a tavasz zenél.
A falánk idő ím habzsolni vágy
szövetségese odafönt az Úr,
senki nem kerüli el óhaját
mindennek vége, szánandók vagyunk.
Eljön, vért ittunk azon a vacsorán,
földre borulva férgek közt leszünk,
de elkerül a második halál
s mi rajzolhatunk, mert emlékezünk.

Az én tavam, ha már száradva kong,
megcsillan egy-egy ezüsttelt korong.

Megcsillan egy-egy ezüsttelt korong
csalogatva idegen halakat,
ha mélyen is van őszintén ragyog,
és láthattam bús, megcsalt madarat.
Láttam szomorún hajlani a fűzt,
mint könnyek zápora omlik az ág,
de titkon még remél: zöld levelűn
ontja a napnak szép árnyékdalát.
Láttam egy sziklát, mely magasan ült,
érezte, van lent egy ritka darab,
vágyódás keríti, de délcegen tűr,
talán már tudja, nincs messze a nap.
Te vagy tavamnak egyetlen ékszere
e sötétlő mély ritka gyöngyszeme.

E sötétlő mély ritka gyöngyszeme
adja nekem az élet legjavát,
fénylő keservet égetve szívembe
édes fájdalom, szebb mint a halál.
Két kis csónak tavamnak felszínén
békésen lengő hullám simogat,
egyikben te ülsz, a másikban én,
számomra a világ csak gyorsvonal.
Nézd, ahogy fodroz könnyedén a szél,
mint egy festmény, mely nem tanít betűt,
szótlatlanul állok a kis sajka szélén
egy mosoly éke ott van mindenütt.
Vágyamat legyőzve hangzik a dalom
mosolyod éke a legszebb vigaszom.

Mosolyod éke a legszebb vigaszom:
sziklából fakadó szent tiszta forrás,
koldus vagyok, ki némán vánszorog,
mégis gazdagabb, mint minden király.
Mikor a tolvaj nem végzi be művét
s a négy fal között magába merül,
oly bánatom van és zárkám elé
Te szegődtél el börtönörömmül.
Mint elhagyott nyáj bolygok szerteszét,
bárgyún eszem a világ abrakát
én nem is tudom már, mi a különbség
mélységes mély vagy sivár pusztaság.
Mit ér a lét, ha rács az ötvözet,
a bánat álom, én veled nevetek.

A bánat álom, én veled nevetek,
az örület bélyege legyen enyém,
úgysem értenek a morc emberek,
ki nem szerelmes, az talán nem is él.
Ősz, csatokkal díszített nénike
mélység arcán, múlása árkai,
de óceánkék a tekintete
csillogást adnak ifjú napjai.
Ezért nem félek! - a lelked ereje
ablakot nyit az idő kapuján,
az én szerelmem örök műhelye
ott él tebenned, pengeti dalát.
Énekelek hát, zengjen trubadúrom,
táncra kel Ámor a végtelen úton.

Táncra kel Ámor a végtelen úton,
majd elbújik megírni kis levelét,
két nevet rajzol hófehér papíron
s továbbküldi a fellegek kezén.
Körbezengi egy kis nimfácska árnyát
kezébe adva egy aprócska nyilat,
keressen ott lent egy kicsinyke múzsát
s vigyázzon rá, mert róla szól a dal.
Indult a nimfa zsebre tette nyilat,
boldogan ment, hisz növekszik seregük,
Ámor várta levele válaszát
onnan, hol a világ bírása ül.

Lehet, hogy olvassák hűs fellegek,
szívemnek szirma feléje lebeg.

Szívemnek szirma feléje lebeg.
Mi lesz a válasz? - **balga gondolat**,
mert ha ott, fönn, olvassák nevedet,
azzal érem el szépséges napomat.
Mindenik percben rejlik egy titok,
Gondoltad volna? - épp veled aludt,
ha megfejtethném, Isten én vagyok,
de mi csak foszló emberek vagyunk.
Király és koldus egymásba karol
a vándor terhét már nem cipeli
hajótörött a papával dalol
néni tolvaját magához veszi.

Fogadd vidáman Ámor küldöttét:
titok röppöl a mindenség egén.

Titok röpül a mindenség egén
bánatom uszálya zátonyra futott,
fuldokló szavam semmitől se fél
megcsodálják a büszke csillagok.
A fogadalmat, ha kell leteszem,
bűneimet a férgekre hagyom
könnyeimmel locsollak kedvesem
miattad bármikor elkárhozom.
Ha már írni sem tudom nevedet,
mellyel a mindenséget hívhatom,
szívemben ébred egy mély fergeteg,
midőn táncra kelnek a jambusok.
Az évek múlnak, egy csillag kiég,
én elporladok s te örökkön élsz.

Én elporladok s te örökkön élsz,
emlékezz majd egy kis falu nevére,
akkor még miránk nevetett az ég
kicsorbult az idő tenyérnyi fellege.
Hát tagadj meg! - neked nem létezem,
sok irigy árnyék gúnnyal elterít
nem voltam én sohase senkinek
a magány éltet, rajtam ez segít.
Te súgtad meg, mi az a gyötrellem,
elhintve bennem a szív illatát,
nem kérdeztem, s te elmondtad nekem:
mért épült fel a teremtet világ.
Dallamom álma: hallgasd meg szavam,
az emlékektől hullámszik tavam.

Az emlékektől hullámszik tavam
úszkálnak egy kis virág szirmai
az egyik alatt fuldoklik szavam
s nem tud már mást, csak könnyet ontani.
Vénült mélybe tűnik a hajnalom
tavaszaimnak fakult ünnepe,
megcsillan egy-egy ezüstitelt korong
e sötétlő mély ritka gyöngyszeme.
Mosolyod éke a legszebb vigaszom
a bánat álom, én veled nevetek,
táncra kel Ámor a végtelen úton
szívemnek szirma feléje lebeg.

Titok röptül a mindenség egén:
én elporladok s te örökkön élsz.

Balatonakarattya,
1999.

LATORCAI LÁSZLÓ



Pécsi este vasalóház



Tévége Sástón (Mátrafüred)



Gács, Forgách kastély



Sómoskő vára



Tavaszi Rózsa házánál



*Ferde vízesés
Kisújványa (Baranya)*

LÉNÁRD JÓZSEF

HAJLIK A TÜRELEM

Lénárdos haiku

Felkészszok hozzád növekvő ölelésben
nap sugarával. Hajló türelem,
mint szőlővessző íve, kezéd kezemben.

Tüskés a vessző. A veríték már vérző
szerelni ének. Megsimogatom
adott ajándékokat: ahogy „eltéped”.

Sokat tanultam. bár a kár akár mikor
elért nyugodtan tűrtem, s elhitem;
a könny üzenetéből erős kell lennem.

Ahogy a labda elgurult, úgy szaladtak
a kedves percek, s szakadt rongy marad
mindenütt. Nagyot estem. De még felállok.

S ha Te azt hiszed mellettem azért kell állj,
s azért kell szeress, hogy a van élet
nehogy ne legyen, tévedsz! Rettenetesen.

Kapcsolatunknak ez a borzalmas súlya
ma földbe bever. Mindent szégyellsz, s unsz!
És, hogy ezt ne érezzem Szerelmet hazudsz.

Áldj meg Istenem akkor is ha meztelen
a meghajlásom. Én kőbe vésve
vagyok itt. De szívedben ott, halálodig.

LYZA ZSOLCAI

A PACSIRTA ÉNEK

Semmi sem édesebb,
bú terhelte szívemnek,
mint hangod hallani,
mert olyan a zenéje,
mint pacsirta ének.
Mikor engem a
tavasz enyhe jár át,
lelkem kitarja feléd szárnyát.
Szeretlek és boldogan dicsérlek,
mely szíved örömmel tölti meg.
Eláraszt engem is ragyogása,
tágra nyílt szemed,
Napnak tüze koronázza.
Ó, Te Édes, férfias, érett,
lényed tisztasága oly rég megigézett.
Rád gondolok szüntelen,
versem Téged köszönt,
Te vagy a legkedvesebb
szívemnek, a férfiak között.

CSÓKOLD FEL A KÖNNYEM!

Látod Édes, milyen veszélyes,
szunnyadó parázssal játszani?
Fellobban, s hosszú idő óta,
égetnek hamuvá lángjai.
Szenvedek benne, s tűröm egyre,
hogy mély sebet marjon lelkemen.
Hozzád bújva, szívem kigyúlva,
oly régen szeretlek Kedvesem!
Enyhítsd gondom, - engedd, hogy arcom
felhői mögött a fény legyen!
Érezd, hogy égek, s arra kérlek,
sebemre gyógyír Te légy nekem.
Könnyem kútja, életem útja,
rövidül s lassan tán' véget ér.
Kárpótolj, kérlek, hogy ne sírjak,
a már elmulasztott évekért.
Szeress boldogan, ez az álmom.
Ölelj magadhoz! Én engedem!
Feledni és pihenni vágyom,
izmosan feszülő melleden.
Csókold könnyem, ne engedd könnyen,
hogy elvegyen tőled bárki is.
Küzdjél értem! S akkor megérte,
ha éveket kellett várni is!

N. PETŐ SZIGETHY ILONA

IRIGYSÉG

Itt még hittem barátságban,
irigységet nem ismertem,
azóta már csalódtam is,
bár úgy érzem, kihevertem.

Játszi szélből majd vihar lett,
tépte volna szerény fácskát,
melyet ültettem, locsoltam,
s ragyogtattam rá szivárványt.

Ám, de győzött békevágyam:
szemem, szám, fülem becsuktam,
s régi, bevált életúton
lépteim továbbra róttam...

Mert hiszem: amit teszek,
a jövődő fő – falára
helyezi az emlékezet.

S bízom benne, segítőimet
épp úgy óvja majd az élet,
amint engem is megóvott,
és az éjből kivezérelt.

(2002. 01. 18.)

HAZAFELÉ

Jó elutazni... Jobb visszatérni
átgondolva mindazt,
amit megéltem.

Várnak az otthon
falai között szeretteim.

S várnak az utcák,
házak és kertek,
lekövezett új útjaink.

S azok, kik néha-néha
- de tényleg -
szóba is állnak velem.

S rohanunk ismét
ma elébe bátran,
utol akarva érni
önmagunk, múltunk.

- - -

A végeredmény, újból a távol,
ahol temető tört kapujából
integet híven a zord kaszás.

(2006. 10. 03.)

ARANYLÓ GYERMEKKOR

(Szüleimre emlékezve)

Aranyban fürdetett
gyémánt értékű NŐ,
szeretve szeretett,
emléke oly fénylő.

Hogy világít ma is
küzdelseim terén,
sikerek várfokán
lobogó érdemén.

Gyermeki örömon
eltelt idők múltján,
unokák előtt is
ragyogó fény útján.

- - -

Gyémántba öltözött
Apa-kori emlék,
Álom-hegyeken túl
is akárha lennék.

Nevedet áldanám,
hitedet vallanám,
az egész világgal
összehasonlít'nám:

A Tiéd győzne ott,
te túlvilági fény,
pályám világító -
szeretetből font fény.

(Pécsvárad, 2004. 04. 21.)

NAGY GABRIELLA

LÉLEKSZÁRADÁS

Mintha megakadna
torkomon a szó
mintha száraz lenne
itt belül minden,
mint kiszáradt tó
olyan ez a csend
csak néma
csak nesztelen
nem számít benne
semmi sem,
még a méh
zümmögése
a troli csengetése
a levél zizzenése sem.
Árnyak jöttek elébem
cipők tapostak
platánfák tövében
nevetve nyomták
lelkem tüzét
kacagva rúgták
testem ívét.
Most újra csend...
...és a félhomály megül lelkemen.

BELSŐ CSEND

Szeretem azt a csendet,
mely rám telepszik
nem beszél
nem jajdul
s nem cselekszik
csak megül lelkem
zizegő szegletén
és lassan dobban
szívem halk ütemén.
Szeretem azt a csendet,
mely szötteként átölel
és szavak helyett
az ég esővel felel
míg levél nyújtózó ágakon pihen
a csend néma húrokon játszik idebenn.

MINDIG AZON GONDOLKOZOM

Mindig azon gondolkozom,
hogyan hozzam el neked
a ragyogást,
a csillogást,
a féktelen, vad körfogást
miközben ezer és ezer gondolat
búj körém, s hajt új ágakat
testemben színes vágyakat
lelkemben arany-lámpákat.
Mindig azon gondolkozom,
mit adjak parányi lelkednek
felhevült, izzó testednek
a tél derekán
a tavasz fátyolán

a nyár forró hullámán
vagy az ősz bódító illatán.
...talán az a legjobb,
ha adom lelkem rózsaszín egét
a mennybolt bárányfelhős testét
s könnyeim gyémántcseppjét,
vagy alkonyatban melléd bújok
némán figyelem kedves arcod
csókot hintek dolgos kezedre
fejem hajtom öledbe...
...mindig azon gondolkozom...

IGAZÁBÓL ÉS EGÉSZEN...

Igazából és egészenben
talán soha nem érted,
hogymennyire és miért
szeretlek téged.
Talán, lehet neked
igazad van,
hogyaölésben
minden és még több van,
de mégis oly jó elmondani
néha csak halkanelesuttogni
azt a gondolatot,
melynek rózsaszín szárnya lett
és minden apró részletet,
mert akkor igazán megérted
mikor lágyan öllelek,
hogymennyire és miért szeretlek.

PAP ERZSÉBET

ODAFENT

Kint hideg van hó – jégverem
Fázik a lelkem nélküled
Pedig itt a szobában meleg van
Pattog a tűz a kályhában
Te ezt már nem láthatod
Utadat másfelé taposod
Jobban megy sorod nélkülem?
Ezt most miért is kérdezem?
Hiszen ehhez már nincs közöm
Az eltöltött időt szépen köszönöm
S ha mennem kell – hát úgy legyen
Szeretett Lelki Társként
Várlak majd ODAFENT!

PAPP JUDIT



A bánat virágai
Tüskés Tibor emlékére
(melegítéssel viasztechnika)



A vigyorgó fa
(melegítékes viasztechnika)



Álomtündér
(melegítéses viasztechnika)

A BOHÓC

Voltál már cirkuszban?
Láttad a bohócot?
Jót nevettél rajta,
s figyelted a kócot,
mit fején viselt haj gyanánt?

Parókás, vagy kopasz,
egyaránt komikus,
s logikus - mindenki nevet.
Cipőjében botladozik,
nadrágja csupa folt.

A "bohócság" bizony szakma,
ügyes en úgy összerakva,
hogy mi vidámság a színen:
a bohóc tulajdonképpen játszik,
és vidámnak csupán látszik.

Mind bohócok vagyunk,
égnek áll a hajunk,
vagy kopaszok vagyunk:
egyre megy.

Lényeg, hogy szeretnénk vidámnak látszani,
a körülöttünk élőkkel játszani,
ezért álarcot öltünk,
ne lássák igazi énünk,
mert félünk,
- az nem olyan vidám.



Dívatbemutató
(melegítéssel viasztechnika)



Három arc...
(melegítéses viasztechnika)



Szomorúság
(melegítéssel viasztechnika)

PÉCS

Lehet Párizs, lehet London, én csak Pécssett vagyok otthon.
Itt születtem, itt a hazám, itt élt Apám, itt élt Anyám.
A világ bármely részén jó lehetne,
az ember bárhová elmehetne.
Áttehetné otthonát, máshol talán jobban élhetne, de ...

És ekkor jönnek az önmagam meggyőző érvek,
érzem, én már végleg Pécs mellett szavazok.
Talán azért, mert hűséges típus vagyok,
vagy hiányozna a Dóm négy tornya,
Zsolnay kerámia, Csontváry kusza sorsa,
A TV-toronyból látható csodás panoráma,
az egész város bűvös varázsa.
Hiányoznának a hegyek, emberek,
kik mellett ismerősen,
ismeretlenül naponta elmegyek.

Azt hiszem, most már elengedhetetlen,
hogy szülővárosomhoz hűséges legyek.
Rábólint néhány ismerős, s rábólintanak a hegyek.
Nyugdíjas napjaim élem, bóklászom erre, arra.
Önmagamban, másokban kutakodok, mélyre ások.
Remélem a világból még sokat látok,
s bárhonnan, bármikor szülővárosomba,
Pécsre hazatalálok.



Virágcsokor
(melegítéssel készített viasztechnika)



Látomás
(melegítési és viasztechnika)

PRIBENSZKY MÁRIA



Napernyős lány 50X40



Hazafelé 50X40



Nyírfák 30X40



Virágszedő lányok 50X60



Tisza part 50X60



Maros part 50X70



Hermelin 30X40



Dunántúl 30X40



Az erdők királya 50X70



Vám- és pénzügyőri gyógyház 50X60



Viharban 60X70



Őzbak pihenőben 50X40



Őzbak virágokba 25X35



Az erdő 40X50

RAKOTTYAI ÁGNES



Fájdalom



Koboldtanya



Megbújva



Végtelen

SÁNDOR ZOLTÁNNÉ - JAKSICS ETELKA

NŐNAP

Hóval, fehérséggel virít e föld,
napfényshiporkázó melegséggel.
Nők és Anyák egyre szebben
Öltözködünk víg serényen.
Kicsi púder, kevés rúzs,
kölni illat az arcon,
szépek leszünk s megfelelünk,
kedvesünknek teszünk-veszünk,
tisztá szívvel ölelkezünk,
örülünk a jónak.
Gyermekünk a holnap,
unokáink jövő,
így lesz igaz biztonság
a békés eljövendő.

SZERETET

A jó Isten, mit reánk hagyott,
arcunkról az arca ragyog.
Nem filléres a vígsága,
gyémánttükre: igazsága.
Síró gyermek: keble – ágya,
de minden embernek hazája.
Oltárkő a szerelemben
s mikor szerelmem szeme rebben,
örömteli könnye hagy nyomot
mindenütt e világban.

SÁNTA ZSOLT

LASSAN, SZAVAK HELYETT

Fényévekre vagy tőlem,
te alig lélegző, kopár csillag:
s ahogy a Nap kinyújtózva virrad,
árny-lét szakad belőlem,
s leteper a bűz-iszap,
rongyos, félszemű vándorra aszal,
nincs már rég fény, kellem, mi marasztal,
mely bennem illatot hagy.
Elbukott a nyár, ősz is,
hamis tél-szorítása nyakamon:
s a vigyázó, bár hideg otthonom
befed pokróccal mégis.
Gyertyám lassan elégett,
mint Odüsszeusz végső reménye,
hogyan kedvese megvárja szeretve,
de a létből fagy-vég lett.
Nem kívánok buktatót
senki fa-ember gyümölcs fiának,
kit tőle sodort messze a bánat:
súgj tévelygő altatót...
Hazavágyni késő tán,
már nem érzek tiszta, szép vágyakat,
s az egyetlen érzés, mi megmaradt:
csepp-virág a beteg fán...

2011. jún. 12.

SÁRKÁNY SÁNDOR



Fények és árnyak

CSIKASZ

A reggeli nap első sugarai reflektorként világították meg az ablaküvegre tapadt porszemcséket, melyek belülről olyan hatást keltettek, mint ha szűnyogháló lett volna az ablak előtt. Pedig nem volt, illetve valamikor régen lehetett, mert még néhány szakadozott foszlányát bágyadtan lengette a lassan éledező szellő. Az idő vasfoga elmállasztotta az egykor rovarok randalírozását, megakadályozó műanyaghálót, és ha néha kitárult az ablakszárny, hogy a nyári hőségben friss levegőt szípanthassanak az áporodott szagot őrző porlepte bútorok, a szemfüles legyek elrúgták magukat az eresz árnyékában málladozó vakolatszigitokról, hogy kiélvezzék a ritka lehetőséget és körülnézzenek egy kicsit a szobában, emlékezve a múltkor felfedezett ízletes kenyérmorzsákra, melyek, ki tudja, mióta várhatták már őket. De most az ablak még zárva van, mert hűvösödnek már a reggelek, és kövér gyöngyszemekként gyülekeznek a kerti virágok leveleire telepedett harmatcseppek, hogy aztán egymásba olvadva patakként csorduljanak végig a levélen, mint a szülői háztól búcsúzó lányok arcán a könny. Bentről halk motoszkálás hallatszott, és mintha nyikordult volna a százéves ruhásszekrény ajtaja, de lehetett volna a szobaajtó zsanérja is, hiszen az talán még öregebb volt a szekrénynél is. Aztán gyufa sercent, és gomolygó pipafüst töltötte be az apró szobát, mert a rosszul záródó ablakszárny hasadékból bizonytalan füstfoszlány szökött a nyár végi reggelbe. Az öregember az ágyszélén ülve, még pizsamában és csak úgy meztelábasan bújva a kopott papucsba, nagyot szívott a pipáján, és mialatt a füstöt ízlelgette száraz ujjával végigsimított a karcsú meggyfaszáron. Eszébe jutott a vers a szagos meggyfapipaszárról, és arra gondolt, hogy az öreg pipaszár bizony régen lehetett, hogy szagos volt, mert ma már inkább bűdösnek lehetne mondani, ha ugyan neki bűdös lenne. A pipaszag megéppenséggel nem bűdös, hanem csak dohányszagú. Aztán néhány apróbb köhögés után erőteljesebbek jöttek, ahogy az már reggelente megszokott volt az első pipánál. Mert később már nem köhögött,

csak reggel, és talán azt is azért, hogy az ajtó előtt szunyókáló puli időben ébredhessen, mielőtt kifelé menet rálépne az ember. A puli is öregszik. Bizony már vagy tizenhárom tavaszt megélt, és az öregember nem bánta, hogy szinte egész nap csak szunyókálgatott, mert igaz, hogy nem volt már csahos kedvében és szaladgálni sem tudott, de ha csak tehette a közelében volt. A csizmájára fektette a fejét és méla beletörődéssel nézett gazdája fakó szemeibe. Mintha szavak nélkül is beszélni tudott volna azokkal a fénylő bogárfekete szemeivel. És ha sokáig nézték egymást, még az is megesett, hogy a puli szemzugában apró könnyecsepp csillant, mintha siratná az elmúlt ifjúságot, mikor az öreggel még a nyáj után ballagtak. Kétszáz birka nem gyerekjáték. Nagy volt a felelősség, és akkor még nem is beszéltünk Fülestről, a számráról, aki már inkább csak az elemózsiás tarisznya és a vizeskorsó cipelésével volt megbízva, mert csámpás lábaival egy embert nemigen bírt volna el, még akkor sem, ha olyan szikár, mint Jani bácsi, a gazda. Na ezzel a számmal a mi Csikaszunknak is többször meggyűlt a baja. Egyszer egy ízben megállt a legelőn valami kesernyés szagú vadvirág előtt és belevette abba a busa nagy fejébe, hogy ő bizony tovább egy tapodtat, sem megy. Az öreg számadó hiába noszogatta eleinte szép szóval, aztán ahogy a türelme kezdett elpártolni tőle, már csúnyábban is, - hogy a falu összes templomot tisztelő öregasszonya hányta volna a keresztek, ha meghallja. A nagy fülű csak állt leszegett fejjel, és bámult a virágra, vagy az ördög tudja, mi mást láthatott az aszott fűben, mindenesetre mozdulni sem volt hajlandó. Csikasz csaholt és izgatottan rohangált a számar körül és tudatlanságában még a hasa alatt is át-átszaladt, hiszen fiatal volt még. A leckét csak később tanulta meg, hogy Füle bizony időnként határozottan rosszindulatú is tud lenni, és apró patájával olyan keményen rúg, hogy a kis szörgombolyag tehetetlenségében bukfencezik, mint a vándorcirkusz bohócai a minap a faluvégi vásártéren. Aztán ki tudja, lehet, hogy a rosszindulathoz az is közrejátszott, hogy a kiskutya néha belekapott tűhegyes fogaival Füle lábászarába, néha csak játékból, pajkos kedvében, máskor meg

a gazda parancsára. Mert a parancsot, mint tudjuk egy valamirevaló juhászcutyának mindenkor illik betartani. Akkor első ízben a gazda biztatására kapott a renitenskedő lábához, mert Jani bácsi mérgeében azt kiáltotta, hogy fogdmeg Csikasz! És csikasz megfogta, de meg ám! Rácsimpaszkodott a számár hátsó lábára, aztán egy ideig úgy tűnt, hogy nem is akarja elengedni. Hanem Fülest is idegesíteni kezdte a szokatlan helyzet, meg talán a hófehér apró fogak is billentettek a dolgok állásán, mindenesetre felkapta a fejét, ijedtében felágaskodott, majd hirtelen hátrarúgott mindkét lábával, hatalmasat iázott, aztán földet érezve a patái alatt versenylovat megszégyenítő iramban meglődött. Csikasz meg repült és bukfencezett. Az öreg számadó egy pillanatra megijedt, hogy talán kárt szenvedett a kiskutya, de aztán látva, hogy felugrik, és mérgesen csaholva a számár után iramodik, keresve a törlesztés lehetőségét, mosolyt csalt a komikus látvány a megtört szemekbe. No ebből alighanem kutya lesz, gondolta, és büszkén ballagott a közben messzire legelésző nyáj után. De mindezek csak, mint emléképek peregtek le a gondolatok homokóráján, mert az öreg számadó hetvenévesen nyugdíjazta magát. Három éve nem jár már a nyájjal, és Fülel leke is valahol a mennyekben bóklászhat, mert néha mikor az eresz alatti árnyékból rozoga sámliján üldögélve kémleli a bárányfelhőket, mintha egy nagyobb felhőfoslány határozottan, busa fejének és két nagy fülének alakját formázná. Az ajtó nyitására a vén kutya, szokása ellenére nem mozdult, és ez már magában is különösen rossz érzéssel töltötte el az öreget. Félve hajolt le hozzá, és aggodalma az egekig ért, amikor megérintette. Kissé hűvös volt a teste, és abban a pillanatban ébredhetett, mert bambán nézett, csak úgy maga elé. Aztán a szerető kéz simogatására kezdett megélnékölni, de látszott rajta, hogy nincs teljesen rendben. Az orra szerencsére nem volt meleg, és ez jó jel, mert legalább nem lázas. Hűvösödni a reggelek, és szegény pára már nehezen viseli a megváltozott helyzetet. Óvatosan felnyalábolta a vén harcostársat, és becsoszogott vele a szobába. Ráfektette az ágyára, és betakarta a kabátjával úgy, hogy csak a feje látszott ki.

Aztán melléje ült, és szikár ujjaival simogatni kezdte kenyeres pajtásának csontos állát. Egy pillanatra eszébe jutott, mit szólna Róza, ha látná a kutyát az ágyban, de el is hessegette magától a gondolatot, hiszen Róza már nem szólhat, mert hétéve nyugszik a temetői hársfa árnyékában, meg aztán lehet, hogy nem is szólna semmit, mert megértené, hogy az öreget vigyázni kell. Csak ült az ágyszélén, és hallgatta a nyugodt álom egyenletes szuszogását, aztán megtömté a pipáját, és óvatosan sercintve a gyufával meggyújtotta a lazára nyomkodott dohányt. Az illatos füst lassan betöltötte a kisszobát, és a rosszul záródó ablakszárny hasadékából bizonytalan füstszalag szökött a nyár végi reggelbe.

2010. november 26.

AZ LEGYÉL NEKEM

Te az legyél nekem,
Ki fogod a kezem, ha kell!
Ki elengedni is mered,
Ha érzed, hogy engedni kell.
Te legyél az, nekem,
Ki szólsz hozzám, ha szólni kell!
Vagy hallgatásoddal vezess,
Ha hangod, már nem érhet el!
Legyél majd az, nekem,
Ki ölbe vesz, ha fáradok!
Ki vigasztal, ha csüggedek!
Ki inni ad, ha szomjazok.
Te maradj majd nekem,
Ki látta, honnan indulok!
Ki ért, ha néha tévedek,
És tudja, hogy hová jutok.
Te legyél az istenem!
Bocsásd meg, ha vétkezem!
S ha megtisztulva érkezem,
A menyben is, te légy velem!

2009. április 08.

A TÖRKÖLYSZAGÚ DISZNÓ

Már két napja, vattapamacsszerű hópihék libbentek alá az égből, és a gyermekszemek hálával telten csillantak, hogy a teremtő, végre meghallotta sóhajaikat.

Vágják már az erdőn a karácsonyfának valót, és lassan, ünnepi hangulat lopózik a lelkekbe, mely a „mennyből az angyal” dallamaival felszabadulva, átjárja majd a sárral tapasztott falak hófehérre meszelt szűzieségét.

Odakünn, a vastag hótakaró, jótékonyan borította be a kertek tompára fakult melankóliáját, és már csak a gazda szeme ismerhette fel, a lágyívű hókupac alatt szunnyadó ekevasak jéggé dermedt menetelését. A háztetőkre is hófehér sipkát húzott a karácsony szele, hogy meleget tartson odabent, mert a kémények, hajnaltájra kilehelték már utolsó leheletüket is.

A kisszoba csendjét, csak az álmokképekkel karöltve járó egyenletes szuszogás bontotta meg, no meg annak a tányérba állított vekkernek a ketyegése, mely a mai napra, kivételesen szolgálatba lett állítva, hogy jelezzen, ha eljön az idő.

A takaró alól riasztott kéz, álmosan matatott az ágy mellé állított éjjeliszekrényen, hogy elhallgattassa végre az éktelen csörömpölésbe kezdett vekkert, mígnem az, addig bújócskázott a durva tenyérrel, hogy végül, hangos csattanással esett hasra az öblös porcelántányérba.

- Hogy az ördög bújna a nyavalyás csörömpölésébe! Nem átallja felverni az egész házat, pedig a gyerekek még nyugodtan pihenhetnének egy-két órácskát. Még ez a vak sötét is.

Míg visszafojtott zsörtölődésének a végére ért, melyben talán abbéli nemtetszésének is hangot adott, hogy álmával együtt szétszaladt az a néhány zsenge bárány is, amit apró legénykorában, zöldlombos veszőcskével terelgetett, már meztelen lábaival kotorászott kopottas papucsai után.

- Kelni kell Margitom! Eljött az idő, aztán forró víz kell hamarosan! Hanem felfényesítem előbb a petróleumlámpát, mert még felborítjuk egymást ebben a sötétben.

- Ejnye, te vén kujon! Még a szemedet sem nyitottad ki, azt, máris a paráználkodáson jár az eszed?

- Ugyan angyalom, hogy is mondhatasz ilyet! Az a rossz, aki rosszra gondol!

- Mondtam én egy szóval is, hogy rossz az?
- Igaz, hogy nem mondtad, de nem is kellett volna, mert tudom én, amit tudok! Hanem, Bimbó elé vess majd egy kis kukoricaszárat, mert mindjárt bőgni kezd, ahogy meglátja a lámpa világát!
- Persze, hogy bőg a szerencsétlen! Mert állandóan kényezteted Egy éjszaka, talán majd a jászolban találalak!
- Eridj már te! Jobb, ha a szádra sem veszed azt a jászlat, hiszen különb született abban énnálam, aztán, sokan azt sem ismerték fel! De ne prézsmítálgassunk itt, mert az idő szalad, és egy-kettőre itt vannak ezek is! A gyerekek meg éppenséggel ráérnek majd akkor is felkelni, ha kistüzeket kell gyűjtani a pörzsöléshez. Talán jobb is, ha a szúrást nem látják, legalább nem sajnálják annyira szegény Göndört.
- Na és, ha meg is látják! Tanulják meg csak időben, hogy meg kell azt szűrni, akármilyen kedves is, hiszen arra teremtetett, hogy táplálékul szolgáljon!
- Hanem apjukom... ez a fránya disznó olyan odaadással tud rőfögni, mintha csak beszélne hozzám!
- Beszél is az! Azt mondja, hogy vakargasd még egy kicsit itt is, meg ott is, mert akárhogy ügyeskedek, még az ólajtóval sem tudom rendesen megvakarni! Aztán, te meg hallgatsz rá, és vakarod neki, ahol csak akarja!
- Ugye? Mondom én, hogy meg tudja magát értetni!
- Meg hát! Annak, aki érteni akarja, annak meg! Aztán, éppen te tartasz nekem hegyi beszédet a kényeztetésről?
- Tart a nyavalya! Te meg mindjárt megsértődsz, ahogy csak szóbahozom!
- No... ha megsértődtem, hát éppen itt az ideje, hogy kibéküljünk végre!
- Itt a karom! Jöjjön az oltár elé kedvesem!
- Ismerem én már a te zöldre festett oltárodot, mihaszna! Szenteltvízzé magasztosult már neked az a bűdös lőre, amit rejtegetsz benne!
- Hogy én rejtegetem? Miket beszélsz galambom? Hiszen ismerheted már a vendégszeretetemet!
- Azt ismerem! Bárcsak ne ismerném, hiszen rajzanak is rá a muslincák, aztán ha már teleszívják magukat, néha még a nagykapu is keskenynek bizonyul!
- Zsémbeskedj csak, ahogy akarsz! Hiábavalóság az, mert én már úgysem szeretek ki belőled!

- Ne hízelegj te, mert ketté hasítalak!
- Majd a malacot kettéhasíthatod, csak előbb felkötöm a rémfára! De erről jut eszembe! Gyere Margitom, nyeljük egy karcosat Göndörre, aki életét adja a szent célért, hogy nagyra nőhessenek a gyermekeink!
- No... csodáltam volna, ha megfélelkezel az áldomásról!
- A két pohárból párázó törköly illata, intenzíven terjengett az apró konyhában, és Ferkó elégedetten állapította meg, hogy – **ezt bizony**, jól kifőzte az öreg Muharos.
- A pálinka szintjét jelző buborékfüzér, épphogy csak megállapodott egy pillanatra, időt hagyva a táncoló lángnyelvnek, hogy még bearanyozhassa apró gyöngysorát, aztán az öreg ádámcsutkája sóvárogva rándult egyet.
- **Na isten**-isten drágaságom! Igyunk az öreg Muharos egészségére is, hogy legyen szerencsénk máskor is a főztjéhez!
- Legyen, te vén lókötő! Egyformák vagytok ti mind, ha kiszabadul a dugó az üvegből!
- Koccintotok ti még Poncius Pilátus egészségére is, csak legyen mivel!
- Mért ne koccintanánk angyalom! Hiszen még a szentírásban is benne van, hogy Jézus harmadnapra feltámadt! Akkor meg, mit számíthat már Pilátus bűne!
- Na, ezt szeretem én benned! Te mindenre tudsz valami okosságot, aztán nem is maradsz adós a válasszal!
- Még egyet a szépasszonynak?
- Na most már elég legyen! Jobb lesz kicsit visszafogni magad, mert a múltkor is szépen árokba borított ez az egekig magasztalt itóka!
- Te ünneprontó! Hát kalendárium a te fejed, hogy azt is számon tartod, amit már magam sem tudok, hogy mikor volt?
- Mikor volt, mikor volt? Hát az ősszel!
- No... hát szüretkor! Most meg disznóvágás van! Néhány nap múlva karácsony!
- Negyedévente egy-egy botlást, még maga az úristen is elnéz, drága Margitom! Tudod, hogy a szentírásban is bennfoglaltatik; a megbocsátás a legnagyobb kegy, ami embertől telhet.
- Az úristen könnyen elnézheti neked, de a lavórt azért mégis csak én készítem az ágyad mellé olyankor! Előttetek még a nap, aztán, ha együtt vagytok, nincs, aki megállíthatna benneteket!
- Ne is parancsolgasson nekünk senki! Tudjuk mi a dolgunkat a nélkül is!

- Hát, csak okosan! Szólt némi éllel az asszony, és befordult a szobába, hogy hálóingjét meleg ruhára váltsa.

A hóesés elállt, de talán csak azért, hogy kemény darával hinthesse meg a hófehérbe öltözött tájat. Jó félórába is beletelt, mire Ferkó elta-
karította a térdig érő havat az ólig, meg az udvaron is, egy szobányi területen.

- Bizony, esett vagy negyven centi ebben a két napban, latolgatta lapátolás közben, pedig még az előzőből is volt annyi, hogy már csak csizmában lehetett meglábalni.

- Most meg még ez a dara is! Olyan, mintha széthintett kristálycukron járna az ember. Jó lesz hát vigyázni!

Míg vizet húzott, eszébe jutott a kerekcsútról szóló nóta, aminek a szomszédságában sudár jegenyefa áll. Azt ugyan nem értette, hogy az ágai miként hajlanak a földre, mert természetüknél fogva, éppenséggel, inkább az égre néznek azok, de a dombon lakó, szép barna lány gondolata, hipp-hopp, feledteti az ilyen jelentéktelen apróságokat.

- Este, bizonyára szabadjára engedi a harmonikából ezt a nótát is, csakhogya addig, lesz még dolog bőven!

A nagy zománcos üst lassan telegetett, de Margit, máris a gyújtóst igazgatta alatta.

- Jó asszonyom vagy nekem, te Margit! Még ha egy kicsit zsémbelődsz is néha, ámbár, a ló is csak addig kezes, amíg bogár nem száll a fülébe!

- Mondhatom, szép kis hasonlataid vannak, te vén csirkefogó! Nem átalasz a lovaddal egy kalap alá venni? Ekkora szemérmelenséget, te szégyentelen!

- Szemérmelenség? Te tudod a legjobban, mennyire szeretem Csillagot!

- Tudom, hát hogyan tudnám! Azt is majmolod, hol cukorkával, hol egy kis soron kívüli zabbal, csakhogya még jobban magadhoz édesgesd. Bár, ha meggondolom, engem is jól magadhoz édesgetél, hogya már negyven éve főzök rád!

- Nem is főzött úgy még az anyám se, ahogy te főzöl! Aztán, puhára főztél már engem is!

Csikpeldésüknek váratlan hangzavar vetett véget, ahogy a falu kutyái egymásnak adták a hangot, mert érzékeny füleik ki nem állhatta, a csizmatalpak alatt csikorduló hó ütemes jajveszékéléseit. - Persze, ha szabadon rohangálhattak volna, talán nem bosszantotta volna őket olyan kicsinység, hogya, néhány szegénylegény, gátlástalanul szabdalja szét a

hajnalok csendjét, egy jó hangulatú disznóvágás reményében. Éppen a kitárt nagykapun sorjáztak befelé, mikor a gazda rájuk köszönt.

- Isten éltesen benneteket cimboráim!

- Téged is éltesen még vagy ötven évig Feri komám, aztán, szerencsésen megjelentünk a színen mind a négyen, hogy az úr segedelmével, megcselekedjük az elkerülhetetlent!

- De szépen beszéltél Jóska fiam! Csak nem az öreg tiszteletes szószé-kére készülödsz? Tavasszal nyugdíjazzák, mint hallottam! Aztán, az én hatvanammal, túlmennének azok az évek, már a százon is!

- Túlmege az rajta, ha a teremő is úgy akarja! Jó egészségben vagy még Ferikém! Messze van még az utolsó ítélet ideje, hiszen édesapád is majdnem megütötte a százat!

- Igazságot szóltál, barátom! Azért, mégis úgy gondolom, jobb, ha a teremő dolgába nem avatkozunk! Hagyjuk csak, hadd tegyen kedve szerint!

- De mi is tegyünk ám! Úgyhogy, amondó vagyok, kedves barátaim, hogy leendő tiszteletes urunkkal karöltve, kóstoljuk meg előbb az öreg Muharos Pista főztjét, aztán fogjunk neki hamar, mert a végén még ránk esteledik!

- Nincsenek nekem templomi ambícióim, gyerekek! Nem élek én any-nyira szent életet, hogy méltó lehetnék a megtiszteltetésre! No de a sok locsogás helyett, figyeljünk inkább csak gazduramra, mert mindjárt színt vall, mivel akar megkönyékezni bennünket!

- Meglátjátok tüstént! De meg is kóstoljátok ám! Aztán... jöjjen ki belőletek! De, nehogy ott, ahol bement!

- No az tenne be nekünk, ha bennünk maradna! Az illata, az már döfi! Valódi törkölyt szimatol az orrom! Amondó vagyok, hogy ne szaporít-suk a szót, hanem ürítsük poharunkat a gazda egészségére!

Aprókat csendültek az üvegsék, ahogy egymáshoz érintették őket, aztán egy hajtásra elnyelték az erős nedűt, ahogy férfiembernek illik. Szép sorjában ittak még mindegyikük egészségére, de ahogy meglátták Margit asszony vészjósló tekintetét, egyszerre beljük hasított a felis-merés, hogy ideje lesz dologhoz látni.

- Na hol az a szúnyog? Ébreszd csak fel komám! Hadd lássuk a vérét, mert a nélkül nemigen lehet jó hurkát tölteni!

- No majd meglátjátok! Hanem, azért a nagykaput csak becsukom, mert még világgá szalad ijedtében, hogy négy ilyen anyaszomorítót lát egyszerre!

- Ne viccelj már Ferikém! Agyon is nyomjuk, ha lassan szúrod!
Hanem, amikor Göndör meglátták a karámban, valamelyik elrikkantotta magát.
- De hiszen ez akkora, mint egy zongora! Gyerekek! Kapaszkodhadtunk! Erős ez, mint a barom!
- Mondtam én egy szóval is, hogy gyenge? Most aztán megmutathatjátok, ki a legény a gáton!
- A tette kész cimborák hamar betüremkedtek a karámba, és megkapták a röfit, ki, ahol érte.
- Fülébe, farkába kapaszkodva tuszkolták kifelé, vagy csak úgy a sonkáira tenyerelve tolták, de bizony, Göndör rosszat sejtethetett, mert érzékeny lelkivilágának igencsak idegenül hatott a durva invitálás.
- Azért, a túlerő mégiscsak győzedelmeskedett, és a visító elitét, hamarosan a letisztított udvaron feszített.
- Margit, akkorra már ott állt egy tállal, hogy a kibuggyanó vért felfogja, de még az élesre köszörült kést is készenlétben tartotta, hogy bármelyik pillanatban a böllér kezébe adhassa.
- Na, kapjuk le! Markoljátok a lábát! Ne hagyjátok kaszálni, mert ha orrba talál rúgni, világgá zavarlak benneteket!
- Híj de bűdös törkölyszagot lehel ez a disznó Ferikém!
- Ángyod térdkalácsa bűdös, te Jóska! Aztán, viccelődés helyett inkább fogjátok! Add már azt a kést, asszony!
- Hanem, amint Göndör meglátta a kondér alatt táncoló lángnyelveket visszatükröződni a jófajta acélon, azonnal vérszemet kapott. Utolsó erejét összeszedve, iszonyatosat rántott magán, és a korcsolyapályává vált udvaron, úgy szórta szét a fogóembereket, ahogy Bundás rázza le magáról a nyári zápor nemkívánatos cseppjeit.
- Hínye a szentségit neki! Megugrik! Az áldóját! Ki se néztem volna ebből a szörnyetegből, hogy ilyen fürge is tud lenni! Rugóra gyerekek! Göndör vissza se nézett, úgy loholt. Egy-kettőre, komoly kergetőzéssé fajult a dolog, és néhány kör után, még mindig a röfi volt előnyben, pedig a terepet, kötésig érő hó nehezítette.
- Hanem... a hirtelen jött igyekezet, amivel Göndör, éhgyomorrra, ráadásul legszebb álmából felriasztva, kényszerűen magára vállalta a kerti sétaút kialakítását, mégis csak kivette robosztus testéből az erőt. Vesz-tére, észrevehetően lassulni kezdett.
- Fárad már! Mutassuk meg, hogy mégse vagyunk annyira puhányok! Húzzatok bele! Mindjárt beérjük!

Így esett, hogy a kifulladt röfi, nehezen bár, de feláldozta magát a disznótor zsírszagú oltárán.

Ezt a kis incidenst leszámítva, aztán már, gördülékenyen zajlott a munka. Azért, néhányszor még vissza-visszakanyarodtak a történetekhez, hogy jókat hahotázva ugrassák egymást, eljátszva a gondolattal, **mi lett volna, ha nyitva marad az a nagykapu.**

- Mert ugye... a cimborák a bajban is cimborák, de a vigasságban százszorosan is azok!

Mire az esti sötétségbe belesíró harmonika kifecsegte, hogy volt egyszer egy barna lány, kinek a szépsége előtt, még a sudár jegenyefa ágai is földre hajoltak, már hangosan sercegett a karikázó kolbászosok és hurkák alatt aranyló zsír, és csak az összeszabdalt hó árulkodott, a törkölyszagú disznó hajnali ámokfutásáról.

2011. június 8.



Τύζ (olajvászon)

RAGASZKODÁS

Az álom és az ébrenlét ködszerű határán, a senki földjén kóborolhatt már jó ideje, és kedves időtöltéséből zökkenett ki az ismerős léptek neszezése, mely még csak bizonytalan foszlányként vált el az alapzajok monotóniájától, - a langyos délutáni szellővel feleselő, aranyba forduló nyírfalevelek fecsegésétől, egy távolban bűgő fűnyíró tompa morájától, és az ácsok kopácsolásától, akik néhány utcányira egy készülő tető lécezésével foglalatoskodtak.

Először csak megbillentette az egyik fülét, hogy tisztábban kiválaszt-hassa a zajok közül a kavicsok jellegzetesen finom csikordulásait, amint a megroggyant bőrcsizmák vásott talpai egyik-másikat a többi közé préselték, abban a félreismerhetetlen ütemben, ahogy senki más nem tud lépni, csak az ő gazdája. Az öreg szinte sohasem sietett. Rá-érősen ballagott, mint akinek mindegy, mikor hova ér, - hiszen az idő úgymint saját léptékkal mér, és halandó ember hiába is próbálna siettetni, vagy visszatartani, hasztalan lenne minden próbálkozás.

Rita most már a fejét is felemelte, és mindkét fültövét megmozdította, amitől egy kicsit a lefittyenő ezüstös fülvégek is felemelkedtek, de csak alig észrevehetően, ahogy az egy öregedő pumitól elvárható. Minden idegszálával a léptekre figyelt, és most már egészen biztos volt a dologban. Izmai ösztönösen, rugóként lökték talpra, és néhány ugrással az alacsony léckerítésnél termett. Könnyedén pattant fel a térdig sem érő betonlábazatra, és téveszthetetlenül találta meg a lécek között azt a kettőt, ahol a közöttük lévő távolságot a gazdi még fiatalabb korában tévedésből egy kicsit nagyobbra méretezte, nem is gondolva arra, hogy milyen jó szolgálatot tesz vele a későbbi időkben. Feje egy kicsit oldalra fordítva éppen kifért a résen, és így már végigjárathatta tekintetét a keskeny, de azért elég hosszúra szabott utcán. Eszébe jutott egy pillanatra az a sajnálatos eset, amikor először jött rá a leskelődés ilyen módjára, ám egy hirtelen felbukkanó, ijesztően berregő motorkerékpártól megriadva, visszaántotta a fejét. Az-az, csak rántotta volna, ha átfért volna. De nem fért át, és ez a felismerés majdnem az egyik fülébe került. Csúnyán lehorzsolta róla a bőrt, és érezte a szivárgó vért lecsurranni, de ami a legszörnyűbb az egészben, hogy nem lehetett megnyalogatni, hogy gyorsabban gyógyuljon. Még jó, hogy a tavasz

legelején járt az idő, amikor a legyek még az éjszakai lehűléstől elbódulva napfürdőztek a falon, mert nyáron bizony bölcsőnek használták volna az elhanyagolt sebet.

Ebben a pillanatban feltűnt a gazdi szikár csontos alakja, melyet meszszire körülengett az elmaradhatatlan pipafüst, ami talán már akkor is hű maradna hozzá, ha soha többé nem gyűjtana rá.

Az út porától egyenletesen szürkülő csizmaszárakba bújtatott, talán ezer mosást is megélt vadásznadrágot nemigen lehetett volna leimádkozni róla, legfeljebb csak addig, amíg szárad a kötélén, és ugyanezt el lehetne mondani a lucernaszínű pulóverről, és a sokzsebes, bicskával, lámpával, iránytűvel, madzaggal, és még ki tudja hányféle, - mások számára talán haszontalan holmitól dagadozó mellényről. A zsírosodó kalapon, mely újkorában még harmonizált a pulóver színével, minden lépésnél megrezzent az a néhány égszínké madártoll, amit a szajkók fészke alatt talált egy erdei sétája alkalmával a közeli tölgyesben. Botja minden lépésnél hol lemaradt tőle, hol meg elébe került, ütemes koppanásokkal kiegészítve lépteinek zaját.

Rita zsigereiben az izgalom kezdett tetőfokára hágni, és bőréen láthatatlan remegés futott végig, ami leginkább a mancsaiban teljesedett ki, melyeket felváltva emelgetett, mintha forró lett volna a betonlábazat, amin állt. Már jól láhatták egymást, hiszen a távolság nem volt nagyobb egy kurta kőhajításnyinál, amikor az öreg halkán füttyentett egyet csak úgy köszönésképpen, ahogy szokása volt máskor is. Rita óvatosan oldalt fordítva kihúzta a fejét a lécek közül, és a földre huppanva néhányszor megpördült, majd villámgyorsan körülfutotta a zsebkendőnyi udvart, és a kapuhoz érve magasra ugrálva várta a jövővényt. Az öreg a szélesre tárt kapuban leguggolt a tobzódó kiskutyához, és amíg becézgetve lapogatta az oldalát, hagyta, hogy a kis bolond összenyalja dohánytól sárgult harcsabajuszát. Aztán, ahogy hatott a simogatás, és a kis szőrgombóc megmártózott szeretetben, már kissé lenyugodva kísérelte gazdáját a bejáratig, de ahogy az ajtó kitárult, máris a csöpp konyhába pattant a vén csizmák után. Aztán csak leheveredett a pad elé, és le sem vette okos szemét a gazda mozdulatairól, aki az egyik zsebéből karcsú csirkecsontokat varázsolt elő. A kis házőrző gazdájára sandítva önfeledten rágta az ízletes csontokat, és apró lelke csordultig telve volt hálával.

Később, amikor a ház előtti kispadon pihentette az öreg, megfáradt lábait, Rita óvatosan lehajtotta fejét a foszladozó papucsokra, és

talán még az is megfordulhatott okos fejében, hogy némelyik szakadáshoz bizony neki is köze lehet, mert amikor a gazdi nem látja, egy kicsit játszani szokott velük. Aztán a nagyra nőtt csendben talán egy kicsit elszunyókálhatott, mert megint előjött a régmúltból egy emlék-kép, ami újabban mintha egyre gyakrabban látogatná.

Hatalmas tanyaudvaron vagy öt-hat társával közösen rohagnak a foghíjas léckerítés mellett, és izgatottan várják azt a förtelmes dohogással közeledő traktort, amit rendre megugatnak, és ha lehet, kiszöknek, hogy utána rohanva harapdálhassák a nagy fekete kereket, ami időnként sarat hány maga után. Aztán a másik képen egymást marják a jobb falatokért, és az acsarkodásnak néha kegyetlen vesszőzés az ára, az ügyetlenebb pedig többnyire összeverve, megszegyenülve éhen marad. Az éhezés egyébként is mindennapos dolog a nagy tanyaudvaron. Néhány más kép is előjön a múltból, de a legkellemesebb mind közül az, amelyiken a gazdát látja, amint rogyant csizmáiban az udvaron áll, és először pillantják meg egymást. A halk füttyentésre maga sem tudja, mi vonzza az ismeretlenhez, de odaszalad, és megnyalja a felé nyújtott kezét, mely bizalommal végigsimít rajta. Örömeben néhányszor körülszaladja, és már nem is mozdul el hirtelenkötött barátsága mellől. Aztán már leguggolva hozzá, ölelkeznek, hogy később túlcsoordult bizalommal a szívében meginduljon új barátjával az ismeretlen felé, egy új életbe.

Rita felemeli fejét a foszladozó papucsokról, és hosszasan vallatja gazdája huncutkás tekintetét, talán csak azért, hogy megbizonyosodjon benne, hogy nem álmodta az előbb felbukkanó képeket. Vagy ha álmodta is, az álom a legutolsó képben valósággá lett. Egy olyan valósággá, aminek talán már semmi sem vethet véget ebben az életben. Az meg csak lehajol hozzá, és néma válaszul két szikár tenyerébe fogja az okos kutyafejet, hüvelykjével játékosan megbillentve a kis ezüstös végű kajla füleket, és egy pillanatra eszébe jut az idő, mely mindenkor saját léptékkal mér, és halandó ember hiába is próbálná siettetni, vagy visszatartani, hasztalan lenne minden próbálkozás.

2010. november 29.

CINKOSOK

A lusta legyek, már jó ideje napfürdőztek az istálló fehérre meszelt falán, és bölcs nyugalommal várták a pillanatot, mely egyszer csak eljön, mint ahogy máskor is eljött.

A templomtorony ritkásra eresztett zsaluin átbillenő harangszó, elunva a szédítő magasság egyhangú tisztaságát, vágyakozva mártózott meg az utcák aranyszínű porába, hogy aztán a sötét vesszőkből font, girbegurbába kerítésekkel ölelt udvarokon, észrevétlenül terítse szét, barátságos nyugalmának bársonyát.

Mielőtt a házfalakról ide-odaverődő bongás végleg elhalt volna, utolsó leheletével, még zizzentett egyet a várakozó legyek szárnyának érzékeny hártáin, akik jóleső bizsergéssel vették tudomásul, hogy az idő eljött.

- A legyek, nem kimondottan a harangszóra vártak, ám, a rendszeresen ismétlődő bongásokban mégis lehetett valami varázslat, mert olyankor, a gazda lelkén is végighullámozott valamiféle békességérzés, amit mindenképpen be kellett vinnie az istállóba.

A falon lebzselők, nemigen foglalkoztak a harangszó hullámaival érkező érzés misztikumával, de sokkal inkább hajtotta őket egy másik erő, amit az emberek rendre félreértelmeztek, és balga módon, azt gondolták róla, hogy csak egyszerű kíváncsiság.

Pedig a zümmögők számára, minden ajtó mögött ott lapult a túlélés lehetősége, hiszen a bölcsőnek illő helyet kellett találni, és ennél a törvénynél előrébb-való nem létezik.

Bizony, egy váratlan villanással véget érhetett maga az élet is, és a kárvallottaknak arról talán fogalmuk sem volt, hogy veszünk nem mindennek a vége, mert egy másik élet lételemeként, annak a kirepülés előtt álló fecskefiókanak jelentenek esélyt, amelyik, éppen az imént nyelt el egy természetes legyet.

- A nyitott istállóajtó invitálásának, egyetlen egészséges légy sem képes ellenállni, és bizony, még a saroglya felett fészkelő fecskék fenyegető villanásai is megérik a kockázatot, mert az édeskés szagú homály, megannyi titkot rejtget.

- Aki kockáztat, az veszíthet is, és a fecskecsalád kimondottan jól megélt felfedező vakmerőségéből. A betolakodók, tetemes veszteségeiket, szaporodásukkal próbálták pótolni, és úgy tűnik, sikeresen, mert a

napsütötte falon, nagyjából állandó létszámú próbálkozó lebzsel. Egy pimasz légy, aki nap energiájával már kellőképpen feltöltekezett, egy kis szórakozás reményében felfedezőútra indult, ám kivételesen, nem a nyitott istállóajtó felé vette az irányt. Pici határozott nemtetszését figyelmen kívül hagyva, már harmadszor landolt a szekér árnyékában hűsülő házőrző érzékeny orra hegyén, teljesen kizökkentve őt, békés szunyókálásából. Az ezüstsziro pumi, talán ismerte a közmondást, miszerint, három a magyar igazság, mert negyedikre, váratlanul kaffantott egyet, és a kárvallott méltatlankodva zizzenhetett még egy utolsót a bordás szájpapláson.

Pici, amúgy is ingerültebb volt a kelleténél, mert a földibolhák, minden eddiginél jobban elszemtelenedtek, és a szőrszálak rejtekében hatalmas csiklandozásba kezdtek.

Rádásul, szinte elérhetetlen helyeken is támadtak, ami végképp kihozta a sodrából az amúgy is izgága természetű kutyust. Forgolódva harapdálta a pofájától legtávolabb levő szőrösomókat, hátha sikerül megszabadulnia az élősködő népség állandó piszkálódásától, és végre visziköltözhet köré a nyugalom.

Bosszúságának, Kotkot éktelen rikácsolása vetett véget, melyet rendszerint akkor hallatott, amikor büszkén végignézett kipottyantott tojásán.

- Talán megszokásból kotkodácsolt, hangot adva abbéli aggodalmának, hogy minden nap elszedik tőle a nehezen megtojt tojásait, pedig legszívesebben, pelyhes kiscsibéit vezetgetné már, a bogaraktól hajladozó fűszálak között.

Pici, egyszerű kutyafejében a dolgok másképpen rendeződtek, mert elérte Kotkot hangoskodását, akit fülsértő rikácsolása ellenére, mindeképpen a barátai között tartott számon, úgy értelmezte, hogy a hívó szóra mennie illik, hiszen a csinos kis ferde-tarajos mindennapos szokásává vált, hogy eldicsekedjen legújabb szerzeményével.

- Picinek, amúgy sem esett nehezére elismerést osztogatni, hiszen alaphelyzetből jóindulatú kutya volt, amit sűrű farkcsóválgatással igyekezett megerősíteni.

- Igaz, hogy erről a jóindulatról, a vásott kerítéshez közeledő idegenek, valószínűleg másként vélekedtek, mert olyankor a kis pumi, nem ismert sem Istent, sem embert. Fehér fogait villogtatva acsarkodott, és néha tehetetlenségében még pördült is egyet maga körül, annyira vágyott rá, hogy megszabhassa az idegenszagú nadrágszárat.

Kis testméretét, hatalmas mozgékonyásával igyekezett kárpótolni, és ember legyen a talpán, aki bemerészkedik az általa védett portára!

De most baráti invitálásra mozdult, és az, teljesen más, mert az mindig a nyugalom érzésével tölti el az embert, akarom mondani, a kutyát.

Csakhogy, akadt egy kis bökkenő a tojások körül, ami a derék ebet, egy kicsit elgondolkodtatta. A fészekben bizony, már több tojás is barnállott, ami mellett a tyúk izgatottan kotyogott. Kotkot, ugyanis, rendre olyan tojófészket választott, ahova társai már korábban pottyantottak néhány barnálló héjú csodát, mert szerinte a tojások együtt szépek. - Tyúkeszével, azt gondolta, hogy gondoskodni illene már a családalapításról, és ösztöneibe vésődött, hogy nagytestű tyúk lévén, ehhez bizony, akár huszonegy tojásra is szüksége lehet.

Pici, elismerően vigyorgott a langyos tojásokra, és csinos fejét megbilentve, felváltva emelte kajla füleit. Úgy gondolta, hogy mindenképpen meg kell mustrálnia őket, hiszen, neki, mint a porta első-számú őrének, kutyakötelessége mindent tudnia, ami az udvarban történik.

Kotkot, learatva az önzetlen elismerést, néhány lépéssel távolabb, nyugodtan rugdalta a sárgálló töreket, hátha sikerül megugrasztania egy lapuló bogárkát, ugyanis, a ürge bogarak, mindig is a gyengéi voltak.

Pici, egyedül maradt a tojásokkal, és hűvös orrát finoman hozzájuk érintve számolgatni kezdte őket, mígnem oda jutott, hogy egyel, talán több is van belőlük a szükségesnél.

Éles logikájával kigondolta, hogy a legmelegebbet, csakis Kotkot poty-
tyanthatta ki, aki pedig jó barát.

- Bizonyára szívesen meghívná őt ebédre is, hiszen barátok között így szokás.

Pici is diszkréten elfordul, amikor ferde-tarajú cimborája, a kutyaháznál rendszeresített lábasból, mohón csipegetni kezdi a tejbe áztatott kenyérmaradékot, miközben félrebillent fejével méregeti a baráti jóindulat határát.

- Köztudott dolog, hogy a kutya lábosába hatalmas illetlenség beleenni, ami alól csak akkor van kivétel, ha a gazdája éppen nem látja.

- Pici óvatosan a szájába vette Kotkot ajándékát, és úgy gondolta, legjobban lesz, kicsit messzebből követni az eseményeket, ugyanis a gazda, ilyen tájban szokott megjelenni azzal a formás kis gyékénytálkával, amibe a tyúkudvar napi termését összegyűjti, és az okos kutyafej, bizony a büntudatnak is tartogatott némi helyet.

Pici mindenről tudott, ami az udvarban történt, és időnként rátörő

aggályai, nem voltak teljesen alaptalanok.

Szemtanúja volt annak a szégyenletes eseménynek is, amikor Kotkot, akarata ellenére megmártóztott egy vödör hideg-vízbe. Hogy mit követett el, az nem derült ki, de a gazda, haragvós hullámokat bocsátott utána, amikor odébb hajította az ázott áldozatot.

A nagy tyúkra alig lehetett ráismerni, mert a sárgászörös tollak sötéten feketéllyel ugrottak össze rajta, hogy még a bőre is kilátszott, és csak feleakkorának nézett ki, mint máskor.

Kotkot megszágyenülve szédelgett az udvaron, és abban a pillanatban, talán azt sem bánta volna, ha elnyeli a föld. Le sem tagadhatta volna sértődöttségét, mert ferde-taraja szinte felizzott tőle, és nyomatékul, méltatlankodva káralt még néhányat, mielőtt keresett volna egy nyugodt napos zugot, ahol kissé rendbe szedheti ázott toalettjét.

Az előrelátó eb, a szekér árnyékába húzódva, elégedetten nyalogatta szája szélét, és nem is gondolt a földibolhákra, mert pillanatnyilag, más fontosabb események kötötték le a figyelmét.

Mirci, akivel egyébként néhány éve együtt gyerekeskedett, éppen bevetni készült jól bevált praktikáját, amit valljuk be, általában nagyon sikeresen alkalmazott, mikor egy kis tejre támadt kedve.

A trükk az volt, hogy fogott egy nevetlen egeret, amelyik még macskát sem látott életében, és letette a bejáratú ajtó közelébe. A szerencsétlen próbált volna elinálni, de esélye sem volt.

Pici elnézte néhányszor a feltételes szabadlábra helyezés fortélyát, aztán, ki tudja miért, vakkantott néhányat. Talán azért, hogy Mirci segítségére siessen, vagy az egér kínlását unta el, nem tudni, mindenesetre vakkantott, és az elég volt arra, hogy a gazda kinézzen az udvarra.

A látvány, most teljességett ki igazán.

A sokadszorra szabadságot neszelő egérnövendék, a tetemes előnyön felbuzdulva megiramodott, de a neszes macska néhány friss szökkenéssel beérte a kárvallottat, hogy egy pillanattal később már a gazda lábánál móríkálhassa magát, az élettelen egeret ügyesen tartva, tühegyes fogai között.

- Egy ilyen ügyes macska minden jót megérdemel, vigyorgott a lágyszívű gazda felé Mirci, és a siker nem is maradt el, mert a fekete szőrszálakon még a nap is vidámban csillant, miközben hősünk a jutalomtejet lefetyelgette elégedetten.

A szekér irányába is szeretetteljes hullámok áramlottak, amit a tisztelt pumi, természetesen állva fogadott, azzal a nagydarab, kemény,

de annál jobb ízű füstölt szalonnabőrrel együtt, amit ébersége jutalmaként büszkén tartott fehér fogai között.

Miután a cica szárazra nyalogatta tálkáját, lábujjhegyen odaosont barátjához, és pajkosan nekinyomta oldalát a cinkossá vált eb pofájának, aki orrával az egerész hasa alá nyúlva, játékosan emelt raja egyet.

Aztán csak feküdtek egymással összeborulva, azzal a simogatóan elmalló érzéssel eltelve, hogy az élet, néha bizony nagyon szép tud lenni.

2011. május 2.



Átváltozás (olajvászon)

A FARKAS ÉS A KISMALAC

Mese felnőtteknek

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy ordas farkas. Szegény pára, már napokon keresztül kajtatta a bokrok alját, hogy végre-valahára, csillapíthassa gyomrának egyre határozottabbá váló követelőzését, de bizony, egy árva nyúlfi nem sok, annyi sem került, sóvárgó szemei elé. Már végső kétségbeesésében, inkább feladta volna a tollas népség iránt táplált ellenszenvét is, pedig olykor, elég volt csak rágondolni a zsendülő tollak legyezőként nyiladozó vékony szálcskáira, máris, végelláthatatlan tüsszőgési rohamok gyötörték érzékeny orrát.

- Az, az átkozott allergia! Hiába... már semmi sem a régi! Hol van már az előző jó kis tavasz, mikor a pállott száju fiókák, esetenül botladoztak a magasodó fűben! - Most meg olyan fürgék, hogy a tekerőgőzögiliszták nyirkos avarszagán kívül, csupán elpottyantott ürülékük árulkodik róluk!

Ordasunk, már éppen azt latolgatta, hogy talán, csak korgó gyomrának kétségbeesett illúziói tréfálkoznak érzékeny idegeivel, amikor hirtelen rádöbrent, hogy veszélyesen messze került attól a környéktől, melyre otthonaként gondolt. Elvétette a törvényt, és ez a felismerés szinte lesújtotta.

- Ezer nyúlfi szaladjon szerteszt! Mit tettem! Ekkora birka csak én lehetek! Hiába, mindig is gyöngém volt a csavargás, de ilyen messze, sohasem merészkedtem!

Éhségtől űzött talpaim, fásultan rótták, egyik ösvényt a másik után, és illatorgiától zsibbadt orrom, vak kábulata, bokortól-bokorig sodort. Elvakultságomban mások területére vetődtem, és tudom, hogy nem számíthatok barátságos fogadtatásra, de verekedni? Ilyen lepukkant állapotban? Reménytelen. Tovább menni veszélyes, és a visszaút sem biztonságos. Na most mi legyen?

Ahogy ott morfondírozott, egyszer csak jókedvű dudorászás rándította az égnek fáradtan kornyadozó fülhegyeit. Annyi ideje sem maradt, hogy besurranhasson a sűrűbe, de képtelen is lett volna, mert valósággal földbegyökerezett a lába.

A rózsaszín ruhát viselő kismalac sötét szőrzetének éles kontrasztja, már önmagában is lélegzetelállító látványként hatott, de ahogy

két lábon pipiskedve, óvatosan kerülgette az ösvényt szabdaló pocso-lyák égszínkéek tükrét, azzal, egy csapásra átlépte minden realitás éssze-rű határát. Lerítt róla, hogy valósággal undorodik a vízfoltok szélén sötétlő sáros dágvány látványától is, nemhogy megmártaná benne gon-dosan pedikűrözött, kecses körmeit. Egy pillanatra megtorpant, ahogy észrevette az útjában görnyedő farkast, aztán csinos szempilláit rebeg-tetve, bosszúsan ráförmedt.

- Hát te meg mit tátod itt a szádat? Csak nem a mesebeli sült galambra vársz? Nem zavar, hogy éppen az utamban lebzsz? Azt ajánlom, húzódj odébb, mert én még nálad nagyobbak kedvedért sem lépek bele ebbe a posványba!

- Ejnye! De finnyásak lettünk hirtelen! Földíjeid, talán éppen a sárban dagonyáznak, míg te játszod itt az agyad, ebben a pirkadatszínű kosz-tűmben!

- Hogy beszélsz te velem? Honnan veszed a bátorságot, hogy ekkora szemtelenségre vetemedsz?

A farkas rettenetesen meglepődött. Mindenre számított volna inkább, de egy ilyen felvágott nyelvű, magabiztos személyiségre, még véletlen sem. Rádásul, éppen egy malac az illető.

Az ő otthonában elképzelhetetlen lett volna, hogy egy korgó gyomrú farkas, illetlenül diskuráljon egy malaccal. Egy közönséges malaccal. Hova jutott ez a világ, gondolta, közben azon töprengett, milyen stra-tégiát is kell választania. Úgy döntött, legjobb lesz, ha felveszi az eldo-bott kesztyűt.

- Most mit vagy úgy oda? Nem te kezdted a szájtátással, meg a ga-lamsülttel?

- De én kezdtem! Miért, szerinted nem udvariatlanság elállni az utat egy hölgy előtt? Ugye nem gondoltad komolyan, hogy szó nélkül ke-rülgetni foglak?

- Csak ne legyél olyan nagyra magaddal! Kíváncsi vagyok, hogy kelsz majd át azon a sártengeren, ami mellett az imént elhaladtam! Talán magad elé teríted azt a szép, nagykarimájú, rózsaszín kalapodat?

- Ha igazi úr lennél, már kiterítettet volna előttem a bundádat, hogy száraz lábbal kelhessek át azon a dágványon!

- Na ne nevetess! Mit képzelsz magadról, ki vagy te, hogy bármiféle áldozatot vállaljak érted?

- Hogy én ki vagyok, azt majd megtudod időben, de előbb szeretném tudni, hogy merészkedtél erre a környékre, ahol szerintem semmi

keresnivalód nincs!

- Nem hinném, hogy bármi közöd lenne hozzá, de ha annyira tudni akarod, hát elárulhatom! Eltévedtem!

- Na ne nevettesd, mert cserepes a szám! Nehogy bemeséld nekem, hogy egy kiváló szaglász farkas, csak úgy eltéved? Valami sumákolást érez a szimatomban! Netalán, egy kis területszerzési vágy? Vagy új partner után koslatsz? Nekem elmondhatod!

- Elmondanám, ha közöd lenne hozzá, de egyik sem talált! Na jó! Ha éppen tudni akarod... bár úgysem fogod elhinni!

- Rukkolj elő, legalább színt vallasz az őszinteségedről!

- Tudd meg, hogy sohasem hazudok! Éhes vagyok, mert már egy álló hete nem ettem, és vadászat közben elvitettem a törvényt. Ennyi, és nem több!

- Hajjaj! Tudod te, miről beszélsz egyáltalán? Gondoltál már arra, mi lesz, ha megneszeli a farka a nyomodot? Széttépik azt a gyönyörű bundát, barátocskám! Azt mondom, ne számíts semmi jóra!

- Szépen vagyunk! Az előbb még terítsem eléd, ha igazi úr vagyok, most meg, a vesztemet ünnepled?

- Ünnepli a nyavalya! De tudod mit? Kössünk üzletet! Benne vagy?

- Ahogy a dolgok állását nézem, nemigen van más választásom. Mi az ajánlatod?

- Átvisszel azon a sártengeren, és cserében néhány napig vigyázok a bőrrödre. A szállásért meg a kosztért, nem számítok fel semmit, de segítsz a ház körül, amiben tudsz. Aztán, előbb-utóbb, majd csak kisütünk valamit. Na, hogy tetszik?

- **Nem tetszik!**

- Nem? És szabad tudnom, miért nem?

- Csak! Nem tetszik és kész!

- Á... tudom már! Nem bízol bennem! Attól félsz, hogy feladlak?

- Éppenséggel megtörténhetne, vagy nem?

- Nem barátom! Az üzlet, az üzlet! Az üzletben nálam nincs barátság, de nem is szegem meg a szavam! Nem ismeresz te még engem, de majd megismeresz, ha eljön az ideje!

A farkasnak is éppen efféle gondolatok motoszkáltak a fejében, és kifejezetten rosszul érezte magát ebben a rémálomnak tűnő helyzetben. Adva van egy rózsaszínű szájhős, aki pofátlanul bizalmaskodik vele, és játssza az esztét. Egyértelmű a helyzet, melyben hamarosan világhossá válik, ki is lesz a találkozás kárvallottja. Azért, mégis úgy

gondolta, jobb lesz, ha belemegy a játékba, mielőtt ajtóستól rontana a házba. Kissé kenetteljesre véve a figurát, a kismalachoz fordult.

- De hiszen, beleláthatok én a te kottádba, mondd csak? Na már most, ha az őszinteség szóba került, kérdezhetek én is valamit? Kíváncsi lennék, te, vajon mennyire vagy őszinte velem!

- Kérdezz csak barátom! Kérdezz nyugodtan bármit!

- Először is. Mióta vagyunk mi barátok? Másodszor, hogy lehet az, hogy csak így dudorászva séramórálhatsz az erdőben, amiben éhségtől kopogó szemű farkasok vadásznak?

- Nem értelek! Miért ne sétálgathatnék? Itt szabadság van édesapám! Mindenki azt tehet, amihez kedve szottyan! Ha sétálgatni akarsz, akkor sétálgatsz! Ha heverészni akarsz, akkor heverész! Világos voltam?

- Nem azt nem értem, amit mondasz, hanem azt, hogy ki az ördög találta ki ezt a baromságot!

- Már miért lenne baromság? Ja... és a barátság. Miért, te talán úgy gondolod, hogy ellenségei lennénk egymásnak?

- Nem ellenségei, csak arra gondoltam, hogy barátság ide vagy oda, hagyománytiszteletből, hozzájárulhatnál a vacsorámhoz! Én ugyanis húsevőnek születtem, te meg, ha jól tudom hússertés lennél.

- Hát jól figyelj kispofám! Téged valaki csúnyán megtevesztett! Még, hogy én lennék élelem a te tépőfogaid között? Sürgősen utána kell nézned a jogrendszerünknek, ha nem akarsz annál is nagyobb slamasztikába sülyedni, mint amiben jelenleg vagy! Én ugyanis teljes körű védelem alatt állok, ami azt jelenti, hogy senki fia, egy ujját sem emelheti rám! Érted már, pajtikám!

- Aha! Világosodik már! És ki volt az a nagyokos, aki mindezt kitalálta?

- Hogyhogy ki volt! Már a kérdés is hibázik. Nem ki, hanem kik! Egyébként, ha annyira tudni akarod, megmondhatom neked. Az állatok tanácsa!

- Állatok micsodája?

- Tanácsa, te beszűkölt látókörű idegen! Ha szabad érdeklődnöm, hol rejtegettek téged, hogy még csak nem is hallottál az állatok tanácsáról, akik pedig, az erdő összes lakójának dolgaiban hívatottak dönteni? Vagy felétek nincs is ilyesmi? Talán még erdőtök sincs?

- Őszinte leszek hozzád! Sohasem hallottam effélet. Te... nem csak azért találd ki ezt a zagyvaságot, mert látod, hogy jártányi erőm sincs már az éhségtől, és berezeltél, hogy tüstént megszlek?

- Birka vagy te, farkas! Gondolod, hogy füttyörészve kockáztatnám az életemet, ha nem így lenne? De talán, szerencsés lenne, ha álldogálás helyett, elkezdenénk végre ballagni. Jó, ha tudod, hogy kimagyarázhatatlan helyzetbe kerülsz, ha a fajtársaid, az én közelemben találhatnak rád! Egy-kettőre elmúlik az éhséged, azt garantálom! Na gyere már te mamlasz, közben majd mesélek neked ezt, azt! Úgy látom, van mit bepótolnod!

- Nem bánom, ballagjunk! De ne sürgess, mert tényleg nagyon odavagyok! Te... figyelj! Ha téged védetté nyilvánítottak, akkor mit esznek a farkasok? Egeret?

- Nekem tökmindegy! Nem engem, és ez a lényeg! Egyébként nem mondasz butaságot, mert akár egeret is esznek, ha kell, de csak abban az esetben, ha vésszesen túlszaporodna az egerpopuláció.

A farkas elámult a kismalac dumáján, és titokban még egy kis irigység is hatalmába kerítette, amikor ráérezett a rózsaszínkosztümös kifestett dáma világlátottságára.

- Micsoda kiművelt nyelvezeted van neked, te malac! Nem mondom, hogy azt is ellenőrzitek, mennyi egér születik?

- Pedig mondom! Hiszen erről szól az egész! Én is azért lettem védett, mert a drágalátós barátaid, féktelen mohóságukban, majdnem kipusztították a fajtámat. Talán el sem hiszed, de az egész erdőrészben alig vagyunk ötvenen! Persze, csak úgy, hogy már évek óta védettségben szaporodhatunk, mert előtte feleannyian sem voltunk.

- Nahát, hihetetlen! Nálatok még ötven malac van? Nálunk már lámpással sem találnál húsznál többet, arra a nyakamat teszem!

Ahogy kimondta, már meg is bánta, mert a nyakáról, azonnal eszébe jutott szorongatott helyzete. Hogy elhessegesse maga elől a rátelepedett rémképeket, barátságosan közelített.

- Egyezségünkhöz híven, felkapaszkodhatsz a hátamra. Remélem, baj nélkül átjuttatlak ezen a dágványon. Aztán, ne feledd, hogy jó tett helyébe jót várok ám!

- Lazíts barátom! De figyelmeztetlek! Ha megfürdetsz ebben az undorító mocsokban, akkor megismerkedhetsz azzal a helyzettel is, amikor nem mondom többé, hogy barátom! Jobb, ha azt az arcomat nem ismered meg, úgyhogy szedd össze magad!

A farkas érezte, hogy nem babra megy a játék. Az életéért küzdött, amikor utolsó erejét összeszedve áttámolygott a ragadós sártengeren.

A malac még vitette magát egy darabon, míg kecses körmei alatt biztos

talajt fogott, aztán könnyű séta után, végre megérkeztek a kis házhoz.
- Na gyere komám, nézzél szét nálam, de ne nagyon, mert éppen takarítás előtt vagyok!

- Szétnézni ráérnék majd később is, de ha már komámnak nevezted, nem adnál inkább valamit enni? Tudod, említettem, hogy hét napja nem volt egy árva falat sem a számban. Majd elalélok már az éhségtől.
Mindegy mit adsz, csak legyen valami, mert azonnal megveszek.

- Rossz házigazda vagyok, te farkas! Nézd el nekem! Megszoktam már, hogy magam vagyok, de mit locsogok itt. Mit ennél, barátom?

- Ami van. Tudom, hogy te nem élsz vele, de akadna mégis valami húsféle?

- Hova gondolsz? Azt hiszem, ha nálam akarsz berendezkedni, be kell érned egészségesebb étellel! Esetleg egy szép kerek tökhöz mit szólnál?

- Megbuggyantál? Tököt egy farkasnak? Előbb fanyalodok éti csigára, **pedig az sem valami gusztusos!**

- Látod, azt éppenséggel találhatnál a kertben, de két okból sem ajánlom! Az egyik az, hogy amilyen ágrólszakadt vagy, talán még azok is elillannának előled! A másik...

- Ne folytasd! Kitalálok! Fogadjunk, hogy az is védett!

- Ördögöd van! Úgy látom, kezdesz ráhangolódni a helyzetre!

- Lehet, hogy kezdek, de ha nem adsz tüstént valamit enni, a befejezésről, nem is álmodhatok!

- Megvan! Olajos halkonzervet kapsz! Arra tartogattam, ha beszédülne hozzám valaki, aki jó dolgában, valami ingyencsére vágyik. De kinyitni neked kell, mert én a szagát sem állhatom!

Azzal, az asztalnál roskadozó farkas felé tolt egy túlméretezett, fémdobozt, meg egy krómozott konzervnyitót, hanem, a továbbiakat már az ajtófélfának dőlve szemlélte, ahol végre dörzsölhetett néhányat, viselkedő hátán. A kerek doboz, pillanatok alatt megadta magát az erős konzervnyitónak, és tömény halszag terjengett a formás kis konyhában.

A farkas, fel sem nézett, amíg az utolsó morzsát is el nem takarította, hanem alighogy végzett, ólomsúlyokat ragasztott szempilláira a fáradtság. Illem ide, illem oda, egyre laposabbakat **pislantott a sarokban** letakart sezlón felé. Nem is sokáig kérte magát, egy-kettőre ráállt, hogy ledőljön egy rövid időre, csak addig, amíg elkészül a vacsora. Félálomban még hallotta, amint egy nagy üres fazék halkán a sparhelt

platnijához koccan, aztán a beletöltögetett víz vidám locsogása végleg elandalította.

Szinte alig szusszanthatott néhányat, mikor egyre erősödő zubogás ragadta el karmai közül, legszebb álmának, selymes fonálát.

Riadtan meredt a tűzhelyen fortyogó nagy fazék vízre. A mennyezetre szorult, vaskos gőzfelhő, meg a padlón heverő erős zsák, régi mesét keltett életre összerándult zsigereiben, de mielőtt tekintete, a széktámláról lelógó zsinegen megállapodhatott volna, felrúgta magát az ágyról, és úgy ugrott ki a résnyire nyitva hagyott ajtón, mintha puskából lőtték volna ki.

A kismalac éppen fát hasogatott, és baltát emelő mozdulattal dermedt szoborrá.

- Hova rohansz te szerencsétlen! Nem érted, hogy nem mozdulhatsz a házból? Ezek széttépnek, ha idekint találnak!

- Ne szólj hozzám, te rózsaszínbe bújtatott ördög! Tudtam, hogy előbb-utóbb megcsalsz!

- Lassíts már, mert mindjárt kiköpöd a tüdődet, te oktondi! Mi a nyavalya ütött abba a begyepesedett agyadba?

- Ne játszd magad, te kétszínű ganajtúró! Azt hitted, annyira birka vagyok, hogy első szóra hiszek egy ilyen jöttmentnek?

- A jöttment, azért kissé erős volt, nem gondolod pajtikám? Fújd ki magad, aztán beszélj már érthetőbben!

- Hát a forró víz, a zsák, meg a madzag! Mit képzelsz te rólam, hogy így elbánhatsz velem?

- Atya világ! Hát te ostobább vagy komám, mint a sokévi átlag! Honnan a nyavalyából vetted ezt a badarságot? Csak nem ülsz fel, holmi ősrégi mesének?

- Mese? Akkor a zsák, meg a forró víz, micsoda? Mese? A madzag is mese?

- Jaj te kelekótya! Éppen ébreszteni akartalak, hogy meríts egy kisebb zsáknyi kukoricadarát a ház mögé épített éléskamrából, mert igencsak fogytán van már.

- Na és a víz?

- **Hogy**-hogya a víz! Hát azzal kell leforrázni, hogy kását főzhessek belőle! Még ennyit sem tudsz, te szerencsétlen? Na, ne tátsd már a szádat, hanem gyere tüstént a házba! Fogd már fel, hogy a falka, betolakodó idegenként bánik el veled!

A farkas, mélézva álldogált egy ideig, aztán, megszégyenülten a

kismalac után kullogott. Sehogy sem fért a fejébe, hogy csupán, ösztönei áldozatául esett, melyet a dolgok szerencsétlennek tűnő együttállásának köszönhet. A csukott ajtón belül, kezdte visszanyerni lélekjelenlétét, és végre ráébredt, mekkora slamasztikába is keveredett. Nem elég, hogy a malac védettséget élvez, még bíznia is kell benne. Néhány pillanattal később, megérzése, beigazolódni látszott, mert kintről, **izgagtott zshivaj hallatszott.**

- Nyisd ki az ajtót kismalac! Azt csiripelik a verebek, hogy a házadba bujkál egy farkas! Azért jöttünk, hogy előállítsuk!
 - Nyitom már, csak magamra kapok valamit! Te meg ne reszkess már, mint a nyárfalevél, hanem rántsd magad elé azt a vázlatfüzetet a polcra, meg egy rajzszenet, aztán rajzolj, amilyen sebesen csak tudsz! Azt a verseskötetet, meg nyisd ki magad előtt!
 - Mi ez a badarság, te kismalac? Csak nem gondolod komolyan, hogy kinyitod nekik az ajtót?
 - Ne rezelj be pajtikám, hanem satírozz, mert az életedért teszed!
 - Szép jó napot farkasok farkasa! Mit csiripeltek neked azok a műveletlen verebek, akik még az internetet is összekeverik az eternittel?
 - Azt, hogy elbujt nálad egy farkas, aki az életedre tör.
 - Erre a jámborlelkű festőművész barátomra gondoltál, akinek éppen modellt álllok? Nemigen eszik ez már csak tejbegrízt, meg kukoricakását! Tudod... diétázik szegény a köszvénye miatt!
 - Mit mondasz? Hát nem akart megenni?
 - Ez a málészájú? Előbb enném meg én, ha ugyan kívánnám, de magam is diétás kosztot élek, mert vigyázok a vonalaimra.
 - Azt mondd, hogy festőművész?
 - Az is, és egyben, költészetem rajongója is. Bokorról-bokorra lopakodva, az életét kockáztatva dezertált hozzám, hogy láthasson. A fejébe vette, hogy mindenképpen portrét készít rólam! Tekintsd csak meg a vázlatát!
- A farkas megkerülte az asztalt, és a művész háta mögül, belepillantott a készülő műbe. Hanem, el is kerekedett a szeme a látványtól! Egyik lábáról a másikra állva vakargatta a fejét, mert a satírozott keszuskuszaságból, sehogy sem sikerült kihámoznia a kismalac alakját. Érezte, hogy idegen területre tévedt, de a világért sem szeretett volna **színt vallani.**
- Hát, ami azt illeti, lesz belőle valami, de erősen munkálkodni kell még a részleteken!

- Korán jöttél barátocskám! Aztán, meg is köszönhetnéd, hogy egyáltalán lehetőséged volt bepillantást nyerni egy készülő alkotás műhelytitkaiba! Művésztársam, rendkívül érzékeny a zavarásra. Készülőben lévő művét, még nekem sem szívesen mutatja meg, hát még egy idegennek. De, ha már itt vagy, nem hallgatnád meg legújabb versemet? Igaz is, a következőt, éppen rólad akarom formázni. A címét már tudom is. Farkasok farkasa. Na... hogy tetszik?

- Nagyon tetszik, és ígérem, ha megint erre járok, meghallgatom az új versedet is, de most mennem kell, mert meg kell nyugtatnom a farkát. Azért... messzire, ne nagyon kóboroljon a barátod, mert nem minden társam érti úgy a művészetet, mint jómagam!

Az ős, lassan télbe fordult, mely szokatlanul sok havat hozott. Nehezen tavaszodott, de a cinkék, egy napon mégis nyitnikét kiáltottak, és az erdő lakói, végre, langyos napsugarakban fürdethették megsápadt arcukat.

A kismalac, a ház előtti lócán üldögélve csiszolgatta legújabb versének rímeit, közben elmosolyodott a festőállvány mögül kileső tarka ruhás farkas, kajla fülei között hanyagul átvetett sapkáján. Az álétan csüngő bojt, az ecsethúzások ütemére lágyan ringani kezdett, mintha csak Ravel Bolerójának erotikus dallamai leheltek volna életet a zöld-sárga pamutszálakba. A csintalan hintázástól meglódult fantázia, önkéntelen bizsergést gerjesztett a kismalac érzékeny szőrtüszőin, és jegyzetfüzetét hátrahagyva, halkán a művész mögé settenkedett.

Nem, nem és nem! Nem elég élethű! Nem látszik kellőképpen a boldogság! Micsoda fancsali ábrázatot festettél nekem te lóköető! Hát így nézek én ki? Elfáradtál drágaságom! Na gyere... megpihenünk egy kicsit a sezlonon, és amíg megvakargatod a hátamat, újra mintát vehetsz a mosolyomról.

2011. július 25.

RÓZSASZIROM

Csak fekszel az ágyban,
És vágyod, hogy szóljak.
Vagy föled hajoljak,
Mint vízföle boruló fűz,
Mely nyugalomával gondot űz.
Feledtetnék múltat és holnapot,
De nyugalmat hazudni nem tudok,
És hangomban sincsen már tűz.
Mert léted minden tüzet ellopott,
Hogy kopott tested és homlokod
Lázrózsákkal lepje el!
S az értelem már nem figyel.
Már csak a szív, ami számít,
És szétfoszlik minden, mi ámít.
Elhódít tőlem a végtelen.
Csak lelkedet hadd érjem el!
Lázás szemed rám emeled.
Látsz még, vagy csak képzeled?
Míg arcodon mosoly surran,
Könnyem a párnádra csurran.
És nem tudom, csak gondolom,
Te néha messze jársz nagyon!
Tested, élettől betelve,
Nyugalom tengerén lebeg.
Tegnap virág az asztalon.
Hová tűnt illata, nem tudom.
Abroszon virít egy rózsaszírom,
Nincs szívem kidobni, ott hagyom.
Vérszínű drága kis rózsaszírom!
Akkor sem élhetsz, ha úgy akarom!
Bágyadó társaid, majd utolérnek,
Lehullott, elárvult rózsaszírom.

2010. január 22.

SZÉKELY IMRE

(CINKE NAGYKÖVET)

FREEDOM FOR WIKILEAKS

-

SZABADSÁGOT A WIKILEAKSNEK

Miután kezdtem jobban megismerni a Wikileaks törekvéseit, mondani-valóját, egyre közelebb éreztem a saját szabad művészi és emberi gondolatvilágomhoz. Magyarországon a kommunista rezsimben 32 évet éltem, így tudom mi az, amikor az ember nem mondhatja ki azt, amire gondol, ami a véleménye.

A WikiLeaks századunkban szinte a legjobban járult hozzá az átláthatósághoz és a vélemény szabadság elősegítéséhez. A demokráciában az embereknek joguk van meg tudni és kérniük kell, hogy meglássák, mi történik a színpad mögött. A WikiLeaks project zseniális! Alapítója Julian Assange modern életünk egyik legérdekesebb alakja. Nem sok olyan különleges ember van, mint ő. A Wikileaks szerint a társadalomnak felvilágosult bátor emberekre van szüksége, akik a jó információk alapján a jó döntéseiket meghozzák. A WikiLeaks bátran kiáll a sajtószabadság mellett is.

Márciusban olvashattuk, hogy a legendás Hollywood-i rendező Steven Spielberg már megkapta a jogot, hogy a Gurdian két újságírója a Wikileaksről és Julian Assangeról irt könyvét filmre vigye. Áprilisban az Amerika-i Time Magazin Assanget beválasztotta a világ 100 legbefolyásosabbnak tartott embere közé. Májusban az Ausztrália-i Államtól megkapta a Sydney Béke Arany Medált. Ezt eddig csak 3 ember kapta meg: Nelson Mandela, a Dalai Láma és Daisaku Ikeda japán buddhista vezető. Ezt a képet olyan lelkesedéssel alkottam, mint II. János Pál pápa Abba Pater című CD lemezének az inspirációjára a színes grafikát. Ezt a Szentatya személyes Audiencián a Vatikánban vette át tőlem. A Kanada-i Államnak is alkottam egy színes nagyméretű képet azért, mert az ország jó szívvel befogadta a bevándorlókat. Menedéket adott nekünk ebben a hatalmas, gazdag demokratikus országban. Ezt a képet az akkori miniszterelnök Jean Chrétien Úr vette át tőlem a Parlamentben Ottawában.

2010-ben az Európa Kulturális Fővárosa és a CINKE program Kulturális Szervezet rendezésében volt egy önálló grafikai kiállításom Pécsen. Itt az összes (31) bekeretezett alkotásomat a szervezőknek adományoztam, abból a célból, hogy az eladott képeim árából támogadjuk szülőhazám művészetét és kultúráját.

Kérem, Önöket szíveskedjenek megnézni a művészeti websitemet, www.szekelygallery.com melyen magyar és angol nyelven van egy videó a "Szabadságot a WikiLeaksnek" című kép alkotásáról. Ez fenn van már a You Tuben is.

Köszönöm figyelmüket, tisztelettel: Székely Imre grafikus művész
szekelygallery@shaw.ca

17. Oct. 2011. Victoria, B.C. Canada



Freedom for Wikileaks

TAKÁCS ISTVÁN

AZ IGAZSÁG SUGARA

Lehetne napjaink döllyfös, magabiztos ura,
Vakítón, fénylőn az igaz, aranyló sugara.
Titkos rejtelembe a bölcs-okos hallgatás,
Ábrándos vágyakban, egy délibáb látomás.

De világunk mezején zöldül, burjánzik a gazság,
Gyomként terjedhet a gonosz, s csorbul az igazság.
Gyalázat! hogy bujdokol előlünk a bús becsület,
Pergő tűz, harcban a tisztesség és néma a feszület.

Robaj csatatér, vesztett lelki béke, merre a vigasz?
Megátalkodott földi gőg, hol szenved az igaz?
Kurta éltünkben vak vágy, mely szélvészfényként rohan,
Isteni árny az igazság, hisz lopakodva suhan.

Nem! Az igazság nem árnyék, ő fénysugár és villan,
Fegyelmezve mennydörög, de lelkünk mélyén ott van.
Az igazságnak nincs jelzője, csak egyszerűen létezik,
Rendet tenni, s ítélkezni méltósággal érkezik.

Sorsunk szekere halad, rajta boldog-boldogtalan.
A vén idő ül a bakon, nógatva minket untalan.
Születni, halni a kezdet és a vég, öröm, s kárhozat,
Az igaz fénye köztük cikázik, hogy ne legyen áldozat.

És mégis van! hisz a fénysugár gyakorta késve jó,
Mire az igazság kiderül, romba dőlhet a jövő.
Vérző sebek, összetört szív, a gép forog, s csikorog,
A halál zajlik-morajlik, és tébolyultan tántorog.

Ezért tőlem lehet e földön, tajtékzó ár és vízözön,
Az igazságért én akkor is izzó lángokba öltözöm!
Perzselve égetni mindazt, mi álnok, hamis és hazug,
Föld gyomra is mordul ezért, és tüzet okád a Vezúv.

Sistereg a kráter, a láva fortyog és hömpölyög,
Pusztít a megolvadt bazalt, és fojtogatva füstölög.
Ekképp dül-fül lelkem, de az ügyet szolgálni szent hitem, .
Ki az igaz fényét nem leli, segítve őt én elviszem.

Színed elé Justicia! hogy bekötött szemmel mérlegelj,
Igazságért karddal suhogj, vagy fohászkodva térdepelj!
Legyen igazabb általad a holnap mint a vétkes ma,
Mi őrizzük a Te sugarad, hisz annak vagy a szimbóluma.

Óh, földi halandó! a sorsfonál rövid, s múlandó. -
Te igazságkereső, kutató ember!
Éltedben lelemény e védelmi fegyver?!
Találd meg a fényt, semmiképp ne tévedj,
az igaz karjai közt boldogságban ébredj!
Ha a sugár melege arcodba süt,
ne fordítsd el okos-bölcs fejedet...

A BOLDOGSÁGRÓL II

Keresni hittet kutatva azt,
mire szívünk folyton vágyik,
lopva kerülni a boldogtalant,
kezdettről fogva mindhalálíg.

Meglelni boldogságnak villanó fényeit,
élni, élvezni azt, égi magasságig,
óvni gyámolítva lelkek reményeit,
inni mohón, egy részeg mámoráig.

A földön járva mutatni onnan,
az égbolton szikrázó csillagokat,
korbáccsal zabolázni vad viharban,
a dörgőn cikázó villámokat.

A lélek csikorgó fájdalmára,
legjobb gyógyír a test öröme,
lehet e ez, a boldogság ártalmára?
ivódjon belénk a gyönyörök özöne.

Boldogtalannak lenni ostoba dolog,
gyógyítgassuk hát a föld vérző sebeit,
tudni kell, hogy a másik mitől boldog,
hadd számlálja Isten a jóság könnyeit.

Csiholjunk millió parányi szikrát,
gyújtani falánk, éhes lángnyelveket,
pattogják a lángok vágyainknak titkát,
az érzelmektől táplált lobogó tüzeket.

TÁNCZOS ANDRÁS

ANGYAL JÁRT KÖZTÜNK

(T. T. *emlékére*)

Város csendesedj,
angyal szállt le közétek;
csitt, csitt: ne szóljon busz,
se autó hangja,
csendesedjen el most
az emberek szava.
Mert itt volt az emberek között,
itt volt és elköltözött.
Lejött, körbenézett
és visszament,
kis szíve végleg megpihent.
Alszik most Ő,
kérlek ne zavard álmát -
Teodóra, kislányom búcsúzunk.
Isten őrizzen tovább!

2010. 12. 24.

A WC-S NÉNI RÓZSÁJA

Aranka néni most is nehezen kászálódott ki ura mellől, ki még nagy testével akkor is ott szuszogott a hatalmas barna politúros faágyban, mikor a reggeli kávé már rég kifőtt és illata belepte a lakásuk. Otthonuk, ez a szoba-konyhás nedves falú luk évek óta bizonyult ideiglenes megoldásnak. A levegő nehéz volt, telve az emberi testek, ételek szagával. A sparhelten ott volt még a tegnapi krumplistészta, az asztalon bontott üveg savanyú, a tányérok, az evőeszközök és poharak. Amíg fájó ízületeivel nehezen mozogva felöltözött, férje is felkelt és dörögve kicsoszogott a konyhába, ahol lerogyott az asztal mellé s borostás állát vakargatva hátrasimította ősz haját és nagyot ásított. Felesége kenyeret, töpörtyűt rakott az asztalra. Miután megreggeliztek, Miska bácsi kivitte a kukákat a kapu elé majd morogva nekiállt lépcsőházat takarítani. Aranka néni ezalatt vette a kabátját, kilépett az utcára és sietve útnak indult. Kinn fázósan húzta össze magán a kopott és viseltes ruhadarabot. Sietve végighaladt a már megszokott útvonalon, ahol kirakatok bámultak rá nagy fényes üvegszemeikkel. Különböző illatok csapták meg: füstölt hús és friss kenyér illata keveredett a gyalogosok dezodoraival. Aranka néni nem volt feltűnő jelenség, így a lökdösődést is megszokta. És megérkezett a munkahelyére, ami nem volt más, mint egy WC. Igen, Aranka néni egy illemhelyen dolgozott, élete törött fehér csempék, műkö aljzat és két kopott, fehér hokedli társaságában telt, hipó- és vizeletszagban. Az egyik hokedlin kikészítve a toalettpapír, mellette kék szegélyű tányér némi apróval, a másikon Ő ücsörgött fájós térdeit masszírozgatva időnként nagyot nyögve, sóhajtván. Volt néhány régi képes magazin, ami még elődje hagyott ott, egy régen elkezdett kötés, amely úgy tűnt, olyan, mint Pénélopé műve, soha nem akar elkészülni. A mosdó felett egy rossz tükör, kétes tisztaságú törölközővel, egy szappan - itt telt Aranka néni élete. Ide járt le télen-nyáron, fagyban, napsütésben; ebben a mozdulatlan,

steril világban dolgozott. Az emberek nemigen törődtek vele; legtöbb-
szőr még a visszajárót sem kérve adták oda a pénzt. Az ügyfelek: a
fiatalok-idősek, trehányok, vagy az elegáns, öltönyös-zakós férfiak ne-
tán a finoman sminkelt, ékszerezett hölgyek pedig csak jöttek-mentek.
Egy nap sötétöltönyös fiatal férfi rontott be kezében egy szál piros
rózsával. Lerakta a virágot, fizetett, majd gyorsan eltűnt egy fehér faaj-
tó mögött. Néhány perc múlva vízzubogás, majd a retesz kattánása
hallatszott, a férfi kilépett, kezét mosott majd elsietett otthagya a ró-
zsát s Aranka nénit, aki hiába nézett ki az utcára, a tömeg már el is
nyelte. Tekintgetett jobbra - balra, de azt az arcot nem látta, azt a par-
fümöt nem érezte. Arra még emlékezett, hogy 30-35 év körüli fiatal-
ember volt, frissen borotvált arccal, sötét hajjal, de másra nem. Visz-
szaslattyogott a helyére, és hokedlijére lehuppanva nézni kezdte a ró-
zsát. Piros, alig kinyílt virág volt aranyszalaggal, celofánba kötve. Ró-
zsa... egyáltalán: virág. Milyen régen kapott már bárkitől is virágot? És
nézte Őt a rózsza, a celofánon át. Nézte az új helyét, ahová került a
csillogó, furcsa szagú virágboltból vagy még előtte az üvegházból.
Amikor még a diszkrét fények között élt, úgy gondolta valami előkelő,
finom hölgy kezébe kerül esetleg születésnapra, házassági évfordulóra,
netán koszorúba - na de egy ilyen helyre... Öreg, törődött - fáradt arcú
nénike pöttyös nylon köpenyben, olcsó szemüvegben, félhomályban
idegen zajok- a rózsza minden biztonnyal felhúzta volna az orrát, ha lett
volna neki. És Aranka néni újra figyelni kezdte. Figyelte a vérvörös
szirmokat, nézte a tüskés szárát, leste a leveleket. A rózsza szerényen
kezdett megnyílni. Amennyire rajta állt, próbált szelíden kipillantani a
hegyes tüskék mögül. És Aranka néni nézte meghatódottan, elfogó-
dottan, meglepődötten, és csalódottan a növényt. - A virágnak vízre
van szüksége! - motyogta és egy régen ott álló üvegbe vizet töltve, be-
leállította a rózsát. A virág kezdett magához térni. Közben, ügyet sem
vetve a rózsára újabb ügyfelek érkeztek. Jöttek fiatalok, idősek, lányok-
fiúk vegyesen; külföldiek is néhányan. Jött egy német, egy angol és két
japán turista: ők különösképp megcsodálták a virágot. Mert valljuk be:

egy hokedlin WC-papírok és némi apró mellett egy szál piros rózsá csakugyan furcsa, oda nem illő látvány. Az árnyak lassan nyúlni kezdtek, az utcákon kigyúltak a fények. Aranka néni is szedelőzködni kezdett. Szegre akasztotta köpenyét, papucs helyett, miután kinyújtóztatta fájós, bütykös és tyúkszemes lábait, visszahúzta régi, kitaposott cipőit, majd belebújt a kabátjába és épp indulni készült, amikor belépett az a fiatalember, aki a rózsát hozta.

- Bocsánat, nem hagytam itt egy virágot? - kérdezte.

- Egy rózsát?

- Igen, azt. Egy piros rózsát.

- De, de igen. - válaszolta Aranka néni sután. - Vízbe tettem, nehogy elhervadjon.

- Köszönöm.

- Mikor itt hagyta, maga után akartam menni, de már sehol nem láttam.

Esetlen mozdulattal nyúlt a virágért, hogy visszaadja a fiatalembernek, s közben egy könnyecsepp csillant meg a szemében, ami a virágra hullt. Úgy csillogott, akár egy harmatcsepp.

2005. 07. 22.

SZÜLETÉSNAP

(Tisztelet Örkény Istvánnak)

Reggel vidáman ébredtem. Mi lehet ennek az oka? - tűnődtem. Kinéztem az ablakon, a Nap szépen sütött hét ágra, a madarak is zajongtak, s hirtelen belém hasított a megdöbbentő felismerés: Ma nincs születésnapom! Úgy pattantam ki az ágyból, mint tavaszi rügy az ágon és elindultam a konyhába. Még dudorásztam is, belegondolva milyen jó nekem, egyike lehetek azoknak, akiknek nincs születésnapjuk szemben azokkal, akiknek van. Netán hamarosan lesz. Még a rádiót is bekapcsoltam, hogy teljesen biztos legyek a dolgomban és az újságot is megnéztem, de egyértelmű volt a dolog: születésnapom nem nekem van ma. Ezek után elindultam dolgozni, ahol többen gratuláltak, hogy nincs születésnapom. Hazafelé betérve kedvenc kisboltomba mind az eladó-, mind a pénztáros kisasszony vidáman nézett rám, szinte rám **kacsintva**: - Mi tudjuk ám, ma mije nincs az úrnak, és ízletes kenyeret, friss tejet, pompás zöldségeket kaptam fantasztikus kiszolgálással. A buszmegállóban sem volt tülekedés, sőt előreengedtek. Még a sofőr is mosolygott a bajsza alatt és ülőhelyet is kaptam. Otthon kényelmesen lezuhanyoztam, és megpihenve elgondolkodtam: milyen jó is az, ha az embernek nincs születésnapja!

2006. 02. 15-17.

ŐSZI KÉP

Berkenye levele lángol
Elszáradt ágak, vágyak, venyigék
Rőt rőzse, rozsdás levél ég s
kereng fáradtan lehullva. Körötte por.

Egyre jobban hiányzik hangod.
Szavaim csendkútba fúlnak rég, s
mint hajnali harmatcseppet még
elnyel az éj teste is most.

Lelkem már-már összeroppan.
Idegenként vagyok immár veled.
Nehéz álmok jönnek mostan

De látod?
A fák ágai is, mint szívkoszorúerek
akár a haldokló emberek karja, keze
(mikor a szív utolsót dobban)
markolják görcsösen az eget.

2006. 12. 3-21.

TÁRNOK MIHÁLY

HA LOBBANOK MÉG

Nem írok regényes dolgokat,
A papír is furcsán nézne rám,
Kacagnának a régi betűk;
Részeg lehet, sutognák talán.

Bensőmben, mint templomi csendben,
Ájtatos hűvösség matat,
Nem tűz a május ősz hajamba,
Szerelmes mirtuszágakat.

Ha lobbanok még néha napján,
Meglepődve felkapom fejem,
Csitulva nézem, hogy duzzadnak
A kék erek öreg kezemen.

2010. 03. 29.

ALKONYUL

Könnyű éjre készül az alkony,
Ágyaz a fű, harmatát várja,
Csendszálat sző a lenyugvó nap
Az utolsó piros sugárba.

A házak fölött, meg-megállva,
A kéményen pirít egy kicsit,
De nem látja már, az ablakok
Mögött, a bújók első álmait.

Fuvallat érkezik a lombra,
Szellőzködnek az álmos levelek.
Elkaptam egy rád-gondolásom,
Oly messze vagy, hadd legyen veled!

.....
Talán éppen ágyazni készülsz,
Fürödtél, illatos a tested...
Tenger a gondod, - s vagyok én is-,
Hagyd másra, jöjj, engem keress meg!

A csillag-rajzos eget nézem,
A holdat, a sápadt követőt,
Mint sírnál a nénik kendője,
Feketellenek a háztetők.

Lassan elér az éjfél, s korhol;
Még mindig a papírost szántom.
Szemem csukom, hozd el őt éjem,
Álmodjam a legszebbik álmom!

2010. 05. 03.

JAJ,.. TE!

Ha többet adsz, belehalok,
Ha kevesebbet, akkor is!
Mi nőből vagy te szép tökély,
Ki ennyire megrészegít?

Elmesélném a felleget,
s mi vörösre fest; a napot,
A nyugtató álmodozást,
A búcsúzó alkonyatot.

De te, te háborgó tenger,
Sistergő villám, vad vihar!
Csókjaiddal elvarázsolsz,
s e parttalanság felkavar.

Hullámvölgyön, hullámcsúcson
Száguldok veled, csak veled!
S ha látják, hogyan szeretlek,
Elsimulnak a tengerek.

.....
Megnyugvón egymásba nézünk,
Egy lagúnát kínálok én.
Elmondom majd egyszer, könnye
Mért csillant gyönyörű szemén.

2010. 08. 30.

SZÜRET UTÁN

Kéken táncolj, mint fény az égen,
Te légy a csók a szenvedélyen,
Csípőd ringása, mint egy álom,
Lebbenjen szerte, száz határon!

Hangod, mint a messzi tengerek,
Loreley- t zengedezzenek,
Sóhajod, mint a hárfa zsongása,
Fonódjon rá erdőkre, ágra!

Kebled, mint csúcsa Vérteseknek,
Legyen vágya tekintetemnek,
Öled, mint a tűz, sziporkázzon,
Mint a jó bor, vendégül lásson!

Hihetlent, mint valóságot,
Vetítsd elém, s én belélátok,
Káprázat, mint tündöklés, mélyen,
Bűvölj el teljesen, egészen!

Írj, mint a költők, igazságot,
Hálózzad rám a nagyvilágot,
Álmodjunk, mint kérő kisgyerek,
Hogy örökig szerethesselek!

.....
Hajnal öt van, fekete az ég,
Veled álmodtam, látlak-e ma még?
Október, forr a must kádban,
Mellettem a csend ül szobámban.

2010. 10. 04.

SUGARAS NAP

Már réges-régen útra kelnék,
Egyedül, csak egyedül menni,
Valami nagy-nagy pusztaságban
A madaraknak énekelni.

Madaraknak és a zsenge fáknek,
Pipacsoknak az árokszájén,
Sugaras napnak mosolyában,
Szállni szabadon fenn az égen.

Ott, hol a szép magából fakad,
A sugalom, lágy szellővel jár,
S izzva köszönti júniusban
Szívemet, a fecske röptű nyár.

Odamenni, hol csörge patak
Tengert ígérve vinné nevem,
Talán még hozzád is eljutna,
Hogy idevárlak szerelmesem.

2010. 05. 22.

MÉGIS

Már hallottam a nyárnak lépteit,
De ily dübörgőn nem jött még soha,
Mióta múzsám tekintetére
Kinyílt, hívott Apolló temploma.

Gyönyörű dalok, szép zenék között,
Elísiumba vitt a szerelem,
Soha nem volt, nem is lesz ily gyönyör,
Míg kezded fogom, s ott sétálsz velem.

Árnyak nélküli nap kísér, s kék ég,
Pánsípon zengnek nyírfaligetek,
Menádok táncolnak, s koccintanak
A ránk csodáló, boldog istenek.

Már minden szépet magunkra írtam,
Ruhánk ez, védő, acélos égisz,
Hiszem, hogy a világ ennyi, - látod?-
Féltelek, óvlak mindentől mégis.

2010. 04. 03.

HOGY MEGÍRJALAK

Hogy megírdalak, fogtam a tollam,
Egyedül voltam.
Jóleső melegség hullámozott bennem,
Szavakat kerestem.
Ó, szép Magyarom, gyönyörű szavak,
Mi mindenhez hasonlítottalak;
Sápadttól a harsány frivolig,
Fehértől a pirosig.
Mind jöttök, lettek volna te,
De szegényesnek tűnt a külleme.
S akkor, mint halk suttogás,
Belém nyílt valami más;
Egy szó, mit öltek már sokan,
„Szeretlek”, nyíltam boldogan.
Tudtam, hogy ennél szebbet nem lelek,
Végeztem volna így a versemet.
De felébredtél. – Hát te mit csinálsz?
És piros volt, piros a szád,
Mit vad vággyal csókoltam össze
S belém íródtál mindörökre.

2010. 01. 27.

TÓTH-BAGI ZSUZSANNA



Decoupage váza és csokor



Kézzel festett tojások



Húsvéti decopage

TUMPEK ANIKÓ

A SZÍV HATALMA...

Ablakban állva, izgatottan várva,
Halvány neszekre figyelve, felleget látva,
Ki- kikacsingat a leander mögül,
...Megérkezett... - szíve lüktetve örül.

Remény, csodálat, ölelés,
Csókok, szeretet, nevetés.
Egymás karjaiban élő érzelem,
Megértésben rejtező, hű szerelem.

Sose legyen vége, múltó pillanat,
Lelkükben égig érő fátyol, selymes áhítat.
Tűzpiros álmuk valósággá válhat,
Angyali bizalmuk legyőzi az árnyat.

ÉLETÜNK PILLANATAI

A MÚLT...

Borzalom, bú és fájdalom. Áthatotta a szíveket a gyász, s fénytelen már a lelkük. Borongós lelkükben, ott éltek a fények. Jéggé dermedt Vágyaikat tükrözték a rideg, Valós tények. Többek érezték a Halál süvítő szelét. De hittek Álmaikban: s hallották, a dallamos muzsikát, az Éltető zenét...

A JELEN...

Tetszik a Jelen, olyan Személytelen... Mindenki, ki szót emel, valamire megfelel. Kérdésekre válaszol, de Maga sem tudja, miről szól. Hisznek Álmaikban. --- Túrik a megaláztatást, egyhangúan viselik a bűt, s a megpróbáltatást.

A JÖVŐ...

Csodás a jövőképük. Helyes vagy helytelen? Mindenki érzi, hogy a válasz keserű és reménytelen. Hisz a Világ csak lép előre, Maga sem tudja, hova. ---

Legalább Unokáinkhoz vidáman szólhatna, a ciripelő tücsök dala...

ÖRÖMKÖNNYEK

Suttgó, édes szavait a fülembé duruzsolja,
Örömkönnyem perdül orcámon, Őt hallgatva.
Áramütésként életem meg forró ölelését,
Dallamos szívdobbanással érzem nevetését...

Selymes baritonján hallok a dúdolását,
Édes ének, mely ébredő lelkem szövi át.
Kedvesem mosoly-kék szemében most látom,
Parány sejtjeiben vibrál a vágy-álom!

Örök, meghitt a pillanat, s megáll az Idő,
Valósággá varázslík a halkán rezgő Jövő!
A Szerelem rejtelsei bontakoznak lágyan,
Aranyárga Auránk tán látszik halványan.

A JÓ ÖREG...

Sokat dolgozott a kertben a jó Öreg,
A bokor mögül lestem, hogy keze remeg...
Később segítettem, nehéz vizeskannáját emeltem.
A rózsákat öntöztük kertjében, s ő fákat ültetett.

Minden lépését ámulva figyeltem Én,
Tudtam, hamar elfárad, hisz Öreg --szegény...
Megtörölte veritékes homlokát ráncos kezével,
Míg lepihent, engem szórakoztatott sok-sok mesével.

Szüleim, nem tudták, hogy az Öreg beteg...
Csak legyintettek:
"Ej, hisz csak játszik ez a gyerek!"

Már vén kezemmel öntözöm rózsáimat,
Egy fiúcska a bokorból bámul, s hallgat...
"Azt várja talán, hogy mikor hull ki kezemből a kapa?
Vagy, hogy a forró napsütésben, mikor üt meg a guta?"

Ám a kislegény, úgy tizen-éves forma,
Felém jött, hol állt a vízzel teli kanna...
Könnyecsepp gördült végig ráncaim közt, pirosló orcámon,
Eszembe jutott akkor hirtelen, az Én gyermekkorom:

Szüleim nem tudták, hogy az Öreg beteg...
Csak legyintettek
"Ej, hisz csak játszik ez a gyerek!"

URBÁN ANNAMÁRIA

EGÉRCSAPDA

1.

Tombol a nyári szünidő és a hőség. A hatéves szösze kislány otthon tölti napjait az óvodai szünetben. Az iskola majd csak szeptemberben kezdődik.

Ilyenkor Anya és Apa is néhány nap szabadságot vesz ki, hogy együtt lehessenek.

Ebédhez készülődik a család. Anya terít, a csemete hajtogatja a szalvétát. Apa a hűtőhöz sétál, hogy elővegyen egy üveg sört, de nagy dérral jár vissza az asztalhoz, kezében egy látványosan megrágcsált sajt és szemrehányóan néz a kislányra.

- Már megint megdézsmáltad a sajtot, Egérke! – emeli fel a hangját. Anya nem szól semmit, felváltva néz a tönkretett sajtra, amivel Apa hadonász, és az ártatlan szemeket meresztő csöppségre.

Egérke ajka lebiggyed, és máris sírós a hangja.

- Nem én voltam, Apa...

- Tudod, hogy a múltkor is ezért kaptál ki!

- Tudom. Nem is rágtam meg. Nem én voltam...

- Pedig ezek itt pontosan olyan egérfogacskák nyomai, mint a tieid. – Innen is a kislány beceneve. Hegyes kis apró fogak ágaskodnak elől.

- A kenyeret is összerágod, mire hazahozod a boltból. Úgy néz ki mindig, mintha egerek rágták volna meg. Nem tudsz leszokni a rágcsálásról? Használj kést, vagy szólj nekem és vágok neked egy darabot, de ne rágd össze a sajtot! Megértetted?

Egérke buzgón bólogat, és örül, hogy most megússza a büntetést. Apának nincs ma olyan rossz kedve. Visszaviszi a sajtot a hűtőbe, és hozza a sört. Ebéd közben Egérke visszanyeri eredeti hangját, Apa pedig megsimogatja a buksiját.

- Egérke, hozod nekem a tejet a hűtőből?

Anya főz, a kislány pedig az étkezőasztalnál rajzolgat. Anya kérésére

lecsapja a színes ceruzát a kezéből és máris szalad a hűtőhöz.

A következő percben óriási visítás, és Egérke hanyatt-homlok szalad vissza Anyához.

- Anya, egy egér van a hűtőben! – vinnyogja cérnahangon.

Anya felnevet.

- És éppen eszi a sajtot? Haha, más mesét találj ki!

- Nem mese. Tényleg ott van egy egér!

Egérke megrángatja Anya karját.

- Gyere és nézd meg!

Anya megtöri a kezét és együtt mennek a hűtőhöz. Óvatosan kinyitják, de persze az élelmiszereken kívül semmit sem látnak. Egy fia egeret sem.

Amikor Apa bejön a kertből, nagy adag salátával készülve az ebédhez, persze máris elő van véve a téma.

- Képzeld, mi történt! – meséli Anya nevetve. – **A gyerek egeret hazudott a hűtőbe!** De persze, amikor megnéztem, nem volt benne semmi.

Apa csóválja a fejét.

- Azért ez mégiscsak sok, nem gondolod? Letagadod, hogy beleeszel a sajtbba, aztán azt hazudod, hogy egy egér van a hűtőben?

- De Apa... Tényleg ott volt az egér...

Anya és Apa mérgesen egymásra néznek és felsóhajtanak.

Egérke este lefekvéskor még sokáig jártatja a fűrge kis agyát, ki evett bele a sajtbba. Be kell bizonyítania, hogy nem ő volt, különben legközelebb megint csúnya büntetést kap.

Hát, igen, keserű a gyerekkor. Senki nem hisz neki, csak azért, mert kicsi. És mert elég gyakran hazudik, hogy mentse magát. És mert színes történeteket talál ki, hogy szórakoztassa magát és a szüleit. És mert élénk a fantáziája. És mert tényleg mindent megrág.

De mostantól majd másképp lesz. Semmibe nem fog beleenni, és nem nyúl a hűtőbe. Így majd hisznek neki, mert igenis ugyanúgy össze lesz rágva a sajt!

Anya és Apa hitetlenkedve mosolyognak még napok múlva is a történeten: egér a hűtőben. Ilyet csak egy élénk fantáziájú kisgyerek tud kitalálni, aki szórakoztatja a szüleit, hogy megússzon egy büntetést.

De azért néhány egércsapdát elhelyez Apa a hűtő körül, és naponta többször nézegetik. A sajt szinte már rápenészedik a csapdára a nagy melegben, de fogás nincs rajta. Lám-lám, egér sehol.

A hűtőben Anya mindent gondosan becsomagol, csak egy darab sajt marad szabadon, szépen egyenletes kockára levágva, hogy lássák az esetleges bekövetkező rágásokat rajta.

Egy nap Egérke és Anya sétálni mennek. Apa otthon marad. Amikor visszaérnek, Apa ül a szétszedett hűtő előtt, bosszús arccal. A szerkezet hátoldalán alul, ökölnyi rágott lyuk tátong...

2.

Ma rakott krumplit készít Anya. Finom, füstölt kolbász lesz benne, egyenesen a spájzból. A szokásos téli disznóvágásból az elkészült kolbászok szépen sorban lógnak, most csak le kell vágni egy darabot, és isteni íze lesz a krumplinak.

Egérke már előre fintorog. Az ő kolbászkarikái mindig a tányérja szélén landolnak. Hiába mondja Apa, hogy nincs válogatás, de az ő kis gyomra nem bírja elviselni a nehéz kolbászt.

Apa megmossa a tojásokat, majd bemegy a kamrába egy nagy késsel. Dühös arccal jön vissza.

- Ez nem igaz! – kiabálja. Anya összerezzen a hangtól.

- Mi történt?

- Hát nézd meg! A kamrában van! És oda nem tettem csapdát!

Mutatja a szép szál kolbászt, aminek a végén apró fognyomok vannak, és kis falatkák durván kitépkedve. Egérke felpattan és vádlón néz Apára.

- Ugye hogy nem én voltam... Nem is szeretem a kolbászt!

- De a sajtot szereted! Az akár te is lehettél volna!

Anya és Apa nagyot nevet. Már rég tudják, hogy a kicsi leszokott a dézsmálásról. Igazi rágszálókkal van dolguk.

Anya átrendezi és kitakarítja a kamrát, hátha talál valami lyukat, vagy egyéb egérre utaló nyomot. De semmi.

Az összes polcot átrendezi, letörölgeti. Az üres befőttesüvegeket felrakja a legfelső polcra, majd jövő nyáron lesz rájuk újra szükség, addig jól ellesznek itt a kolbászok alatt.

Sehol egy megrágott lisztes zacskó, szétszóródott morzsa.

Több órás munka után Anya lelkiismerete megnyugszik, ő mindent megtett a kellemetlen kisemlős felkutatására. Talán újra visszajön a

kolbász miatt. A csapdákat áthelyezgeti a polcokra, hátha később felbukkan.

Visszaakasztja a fognyomatos kolbászt a helyére.

Néhány nap múlva Anya bemegy a spájzba, hogy ellenőrizze, fogtak-e a csapdák valamit. Mindegyik érintetlen.

Mégsem csalódottan, hanem diadalmas arcot vágva tér vissza a konyhába, az egyik ötliteres befőttesüveggel a kezében.

- Nézzétek! Megvan!

Az üres üveg alján ott ugrál a pórul járt egér...

Vége.

VÁRKONYI JUDIT

SZELLŐ

Szárnyaló madarak felhőtlen égen,
Szabadság olajágát galamb viszi.
Szárnyaló dallamok kettőnk szívében...
Szabadság? Nélküled senki sem hiszi!

Erős vihar dúlt a lelkemben régen,
Azt hittem, többé nem fogom érezni.
Tavasza nyár jó, őszi esők, s télen,
Ember a szépet, már észre sem veszi.

Megszűntek a harcok, nincs többé tusa.
Jin és jang már csak kettőnkkel egyenlő,
Mint ölelkező rímeknek rigmusa.

Veled a csend is magához ölelő,
S rég egybecseng szívünknek ritmusa,
Miközben lágyan lengedez a szellő...

SZENVEDÉLYEK FOGSÁGÁBAN

Ereimben vad lovak száguldoznak,
pusztán vágató, szabad telivérek.
Hullámsörényük büszkén száll a szélben,
fenséges testükkel álmomba hoznak.

Szemedben huncut szikrák ugrándoznak,
érintések után pihenni térnek.
Puha csendembe takargatlak szépen,
s a pazar mének lassan elnyugodnak.

Hol vagy Kedves, álmatlan éjszakákon,
mikor meghitten bújva volna mesés?
„Nélküledlétben” forró éj, lázálom,

vágyak vinnének szellők szárnyán feléd!
Borítja sötétlő fátylát magányom.
Más nem segít, csak örvénylő ölelés.

2011.07.11.

A NAP CSÓKJA

Simogató langy Szellő, lágy fuvallat,
kies pusztaságban jött felém a vágy,
mint a szélvészben, mely magával ragad
hol minden fűszál szédülten együtt hál.

Azóta el nem ereszttem álmunkat,
mely minduntalan észvesztő táncot jár.
Szellő érzékeny szíve nagyot dobbant:
Ohh, Te drága, melengető Napsugár!

Óhajom egyre: viszontlátni Téged,
kívánom csókod kimondhatatlanul!
Én édes Szellőm, mennyire szeretlek!

Folyvást bíbor egemre festlek vadul,
az alkonyi ég szivárványszínében,
gondolataimmal, láthatatlanul...

2011.08.28.

TŰZBEN ÉGVE

Erdőtüzek gyúlnak mindig Teveled,
hatalmas lánggal ég az őszi avar,
égetve a rozsdabarna levelet,
lágy szellő gondolataimba zavar.

Összebújós csend, meséled napjaid,
figyelmem szomjazva csügg halk szavadon.
Királyok intését lesték nagyjaink,
Isten ígését hallgatták szabadon.

De nem, mert így senki nem figyelt ott sem.
Te rám találj, azért volt minden lépés,
Úgy bánom, az emberi lét csak porszem.

Amit magamnak felteszek, a kérdés:
Hogy lehet az, bár a láng izzón lobog,
másutt vagy, szíved mégis bennem dobog?!

2011.07.03.

TTTKOK ÚTJA

Sejtelmes, játszi fény borította úton,
Még élvezem a napnak ezer sugarát.
Kitaposott ösvényen egyre csak bújom,
Gondolataim könyvének öntudatát.

Hóvirágok között szerettél tavasszal,
Virágos réten még forróbb az ölelés.
És enyém voltál tarka, őszi avarban,
Hósipkás fenyőket sem takar feledés.

De, kicsit arrébb, borongósan jó az est,
Mint ismeretlen vendég, kit ember nem hív,
S mindent árnyék sötétségbe vesz.
A felfedezetlen út rejthet örömet vagy kint,

Előre nem tudhatjuk, mit hoz a holnap.
Talán árnyékfátylat borítasz a múltra...
Néha abban sem vagyok már biztos, hogy „vagy”
Csak tudom, Veled indulok a nagy útra.

2011.03.27.

UTÓSZÓ

Mint látod, nem kufárkodunk értékeinkkel. Tiéd volt minden szó, minden vers, Teérted születtek díszes tárgyak. Kezed, szemed érintése műveinken a tiszta öröm. Az, hogy velünk tartottál ismert csillagképek között, együvé ölelhattük magyarságunk tudatát. A tét már nagy, de ezek a művek ragyogják be eztán egged, és hintsd szét pulzáló akarásunkat szeretteid között.

TARTALOM

Előszó	5
Antal Adrienn	
Vörös rózsák	6
Csermely	7
Így adnám neked	8
Szólj hát végre!	9
Ablakból nézem a telet	9
Mesét lehel az ősz	10
Babosné Nagy Zsuzsanna	
Reggel	11
Ketten	11
Imádlak	12
Ékességem	13
Bakkné Szentesi Csilla	
Az én apám	14
Emlékfátylam	15
Nagyapám estelente	16
Elengedtelek	17
Barcsai Tibor	
Grafikák	18
Grafikák	19
Grafikák	20
Grafikák	21
Grafikák	22
Grafika	23
Bárdosné Tóth Lília	
A repülő falevél	24
Minden élet tőle jó!	25
A megszokás hatalma	26

Bartalovics Zoltán	
A szivárvány hídjá	28
Szeretném	29
Két világ közt	30
Szillogizmus	31
Farkasok között	32
Télutó	33
Az utca	34
Ködbe veszve	35
Ne félj	36
Im memoriam	37
 Cs. Horváth Ilona	
Szonett lányom 34. születésnapjára	38
Veszteség	39
 D. Nagy László	
Fel nem vett örökség	40
Kései virág az örök tavaszban	41
Lázár a kapu előtt	42
Az értelemhez	43
Az átokról	43
Nekem síremléket ne állítson senki	44
 Daniel Nagy László	
Fütyörész az őszi szél	45
Grafika	46
Ágak levelek	47
Napba nézünk	47
A víz színén	48
Színek és formák I.	48
Tárlaton	49
Tavaszcím	50
Színek és formák II.	51
Modern karácsony	52
Színek és formák III.	53

Domokos Edit

A víz mély	54
Esti fények Pécs, Ferencesek utcája	55
Tűzpiros magány	55
Csak a szél...	56
Kilátástalanul	57
Egy csepp	57
CINKE <i>fészek</i> Fesztivál 2011.	58
Kukucs	59
Zenészpihenő	59

Faragó Gáborné

A Tettyén	60
Bóki tó	60
Birjáni utca, délután	61
Gyümölcsök	61
Ankáék Napvirágai	62
Ősz az Alpokban	63
Tél az Alpokban	63
Napraforgók vázában	64
Havihegyi templom	65
Nyugalom a pólýában	65

Farkas Gábor

Üvegeimről	66
Az első lépések emlékére	66
Mit rontottunk el	67
Rubik varázs	68
Bányajelenetek	68

Farkas László

Sok tengeren látható...	69
Halált hozó ölelés	70
Piros antik időmértékes	70

Győri Zsigai Klára

Élet csónakjában	71
------------------	----

Elsettekért	72
Ég üzenete	72
Én ott leszek	73
Földre hullt szirmok	74
Engedd, hogy hozzád bújjak!	75
Karácsony éjjelén	76
Határok nélkül	77
Neked írom, Kedves!	78
Rád gondolok, Kedves!	79
 Joóné Soós Andrea	
Útravaló	80
Ajándék vagy	83
 Józsa Miklós	
Nem fájt azelőtt	84
Hanyag emlék lettél	85
Gyermeknek lenni	85
 Juhász Magda	
Veled vagyok	86
Vágyódás	86
Nyárutó	87
Újévi köszöntő	87
 Kapinya Ilona	
A méltóság	88
Bozóttűz	89
Türelem	90
Híd	91
Oázis	92
Indigó	93
 Könyves Tóth Enikő	
Csillag a földön	94
Olyan nagyon hiányzol	96
Inh vermisse disch so sehr	97

Lácai Mihály	
Violet	98
Latorcai László	
Pécsi este vasalóház	106
Télvége Sástón	106
Somoskő vára	107
Tavas, Rózsa házánál	108
Ferde vízésés	108
Lénárd József	
Hajlik a türelem	109
Lyza Zsolcai	
A pacsirta ének	110
Csókold fel a könnyem!	111
Nagy Gabriella	
Lélekszáradás	115
Belső csend	116
Mindig azon gondolkozom	116
Igazából és egészen	117
Pap Erzsébet	
Odafent	118
Papp Judit	
A bánat virágai	119
A vigyorgó fa	120
Álomtündér	121
A bohóc	122
Divatbemutató	123
Három arc...	124
Szomorúság	125
Pécs	126
Virágcsokor	127
Látomás	128

Pribenszky Mária	
Napernyős lány	129
Hazafelé	130
Nyírfák	130
Virágszedő lány	131
Tisza part	131
Maros part	132
Hermelin	132
Dunántúl	133
Az erdő királya	133
Vám- és pénzügyőri gyógyház	134
Viharban	134
Őzbak pihenőben	135
Őzbak virágokba	135
Az erdő	136
 Rakottyai Ágnes	
Fájdalom	137
Koboldtanya	137
Meggújva	138
Végtelen	138
 Sándor Zoltánné - Jaksics Etelka	
Nőnap	139
Szeretet	139
 Sánta Zsolt	
Lassan, szavak helyett	140
Sárkány Sándor	
Fények és árnyak	141
Csikasz	142
Az legyél nekem	142
A törkölyszagú disznó	145
Tűz	146
Ragaszkodás	152
Cinkosok	156
Átváltozás	160

A farkas és a kismalac	161
Rózsaszírom	170
Székely Imre	
Szabadságot a Wikileaksnek	171
Freedom for Wikileaks	172
Takács István	
Az igazság sugara	173
A boldogságról II.	175
Tánczos András	
Angyal járt köztünk	176
A WC-s néni rózsája	177
Születésnap	180
Őszi kép	181
Tárnok Mihály	
Ha lobbanok még	182
Alkonyul	183
Jaj,.. Te!	184
Szüret után	185
Sugaras Nap	186
Mégis	187
Hogy megírjalak	188
Tóth Bagi Zsuzsanna	
Decopage váza és csokor	189
Kézzel festett tojások	190
Húsvéti decopage	190
Tumpek Anikó	
A szív hatalma....	191
Életünk pillanatai	192
Örömkönnyek	193
A jó Öreg...	194
Urbán Annamária	
Egércsapda	195

Várkonyi Judit	
Szellő	199
Szenvedélyek fogságában	200
A Nap csókja	201
Tűzben égve	202
Titkok útja	203
Utószó	204

Borítótervet készítette: Teleki Klára /sleepwell design/

Kiadja: Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület

7629 Pécs, Komlói út 94-98.

Tel: 72/238-888

Fax: 72/238-888/23 mellék

E-mail: origo@origo-haz.hu

Web: www.origo-haz.hu



Felelős kiadó: Kis Varga István

Szerkesztő - tördelő, lektor: Bartalovics Zoltán

Hungarian edition © Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület 2011.

Minden jog fenntartva

HU ISSN 2060-7628

Nyomta és kötötte: Bornus 2009 KFT. Pécs

